

ศรารวก : เจียน

สรรค์สร้างในรูป e-book โดย คนชายขอบ

พิมพ์จากต้นฉบับโดย สายป่าน

เพื่อเผยแพร่ให้กับสาธารณชนโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย ด้วยความกรุณาจาก ศรารวก ผู้ประพันธ์

กันยายน 2548

โลกของหนูแหวน

คำนำ

“โลกของหนูแหวน” เป็นโลกของธรรมชาติในชนบท ซึ่งมีกิจกรรมของมนุษย์ไม่มากเท่ากับในเมือง หนูแหวนจึงอยู่ในโลกที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ จนกระทั่งบางเวลารู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หนูแหวนจึงสามารถพูดจากับผลฝรั่ง แมงป่อง เมล็ดต้อยติ่ง รวมทั้งเงาของตัวเอง เพื่อที่จะหาความจริงเกี่ยวกับธรรมชาติ ตนเอง และของสังคม หนูแหวนจึงสามารถเรียนรู้อะไรได้มากมายในโลกส่วนตัวของเธอ ธรรมชาติจึงเป็นเหมือนโรงเรียนใหญ่ของหนูแหวน อันที่จริงแล้วทุกคนสามารถเรียนรู้เกือบทุกอย่างได้จากธรรมชาติ

“โลกของหนูแหวน” ได้เขียนขึ้นเมื่อ 30 ปีมาแล้ว ซึ่งธรรมชาติในชนบทหรือแม้แต่ตามชานเมืองใหญ่ยังบริสุทธิ์สดชื่นกว่านี้มาก ปัจจุบันกิจกรรมของเมืองได้แผ่เข้าไปในชนบทที่ห่างไกล เช่น ผ่านรายการโทรทัศน์ และการซื้อสินค้าเงินผ่อน ดังนั้นโลกของหนูแหวนจึงดูหดรัดแคบลง แต่โลกทางวัตถุ สินค้า และการแข่งขันกันสูงก็ทำให้คนเรียกหาและต้องการกลับคืนสู่ธรรมชาติอีกครั้ง เพื่อหลีกเลี่ยงความสับสนวุ่นวายและแสวงหาความสุขทางจิตใจ ดังนั้นโลกของหนูแหวนจึงไม่ได้หดแคบลงอย่างที่ปรากฏ สำหรับบางคนโลกของหนูแหวนยิ่งจะกว้างใหญ่และจำเป็นขึ้นเสียอีก

เมื่อชีวิตเสียสมดุลไปเนื่องจากการแข่งขันที่ไม่รู้จักจบ การบริโภคที่ไม่รู้จักอิ่ม การต้องการเด่นดังที่ไม่รู้จักพอ ความร่ำร้อนที่ไม่เคยสร้างชา ก็ถึงเวลาที่จะต้องปรับการดำเนินชีวิตใหม่ให้ได้สมดุล ถึงเวลาที่จะหวนคืนสู่ธรรมชาติ อยู่ในอ้อมกอดของธรรมชาติ เรียนรู้ว่าตนเองคือใคร และอะไรคือสิ่งที่ดีในชีวิต

“โลกของหนูแหวน” คงจะไม่ได้ตอบปัญหาทุกข้อ แต่จะเปิดแนวทางให้เห็นว่า เมื่อเราเพิ่มความสนใจในสิ่งที่เรามองข้าม เมื่อเราให้ความสำคัญแก่ความหลากหลายที่ต่างดำเนินไปตามทางของมัน เมื่อเราคิดถึงที่ไม่เคยคิดมาก่อน เราก็สามารถพบคำตอบบางคำตอบสำหรับแก้ปัญหาจำนวนมากได้

“โลกของหนูแหวน” ยังเป็นโลกที่สดใสไร้เรง เราสามารถสัมผัสโลกนี้ได้ในทุกบททุกตอน ความสดใสไร้เรงของหนูแหวนนี้เป็นเครื่องมือสำคัญในการอยู่กับโลกปัจจุบันที่ขาดความสมดุลไปเรื่อยจนเกิดบรรยากาศห่อหุ้มรุนแรง เบื่อหน่าย และหงอยเหงาเดียวดายปกคลุมไปทั่ว หนูแหวนยังเด็กเกินไปที่จะต่อสู้เปลี่ยนแปลงโลกที่ไม่ได้สมดุลนี้ แต่เธอก็โตพอที่รู้วิธีที่ต่อสู้กับมัน ไม่ให้ผลกระทบด้านลบเหล่านี้มาทำลายโลกส่วนตัวของเธอ

ท้ายสุดนี้ขอให้ทุกคนมีความสุขสดใสเบิกบานใน “โลกของหนูแหวน”

ศรราว

24 ธันวาคม 2543

สารบัญ

รู้จักกับหนูแหวน	1
แข่งเรือ	6
ผีพุ่งไต้	9
ผีเสื้อกับงาน	12
ตะเกียงวิเศษ	14
แมงป่องซีโกธร	16
คลื่นความเจริญ	18
ความตาย	20
ปั้นควาย	23
ไม่มีอะไรจะทำ	26
เครื่องจุดระหัด	28
น้ำใจเจ้าแพะ	31
ตกปลา	34
ต้อยติ่ง	37
แย่งตัว	40
ความเงียบ	43
เต่าเจ้าปัญหา	46
ผีตากผ้าอ้อม	49
หนูแหวนกับมนุษย์อวกาศ	52
พระศรีอารีย์	55
พบความจริง	58
รำพึงถึงตัว	61

รู้จักกับหนูแหวน

หนูแหวนของเราคนนี้แขนไม่อ่อน แต่หัวอาจจะอ่อนเหมือนกับเด็กไทยทั่ว ๆ ไป หนูแหวนเป็นเด็กดีที่เชื่อฟังผู้ใหญ่ มีสัมมาคารวะและวาจาอ่อนหวาน แต่บางทีก็เป็นเด็กที่ไม่ดีซุกซน เกเร โหยกหยอก

บ้านของหนูแหวนอยู่ที่ชายทุ่ง มีลำคลองเล็ก ๆ ไหลผ่านหลังบ้าน ลำคลองนี้ไหลมาจากไหน หนูแหวนไม่รู้ แต่ก็คิดว่าคงไหลมาจากสวรรค์ หนูแหวนรู้ว่าน้ำจะต้องไหลจากที่สูงลงสู่ที่ต่ำ ถ้าคลองนี้ไม่ไหลจากสวรรค์จะไหลมาจากไหน พ่อแม่ของหนูแหวนเป็นชาวนา ปู่ย่าของหนูแหวนก็เป็นชาวนา และหนูแหวนก็คงจะเป็นชาวนาเหมือนกัน หนูแหวนมีพี่น้อง 3 คน ตัวหนูแหวนอายุได้ 6 ขวบ ยังเล็กอยู่ ไม่ต้องเลี้ยงควาย ไม่ต้องเรียนหนังสือ เล่นอยู่กับบ้านอย่างเดียว โลกของหนูแหวนบริสุทธิ์แบบไร้เดียงสา ครั้งหนึ่งหนูแหวนทำเรือลอยไป ลังว่าถ้าพบสิ่งใดแปลกก็ให้กลับมาเล่าให้ฟัง แล้วหนูแหวนก็เฝ้ารอเรือน้อยนั้น หวังว่าวันหนึ่งมันคงจะกลับมาเล่าเรื่องผจญภัยที่แปลกประหลาดบ้าง แต่อนิจจาหนูแหวนหาเรือไม่มา กระแสน้ำไหลไปแล้วก็ไม่ไหลกลับคืนมา เธอจึงต้องผิดหวังในการรอนี้

หนูแหวนเสียใจอยู่มากทีเดียว ที่เรือน้อยนั้นใจร้ายทิ้งเธอไป แต่เธอก็หาของเล่นใหม่ได้ อาจจะเป็นปุยนุ่นที่เธอเก็บได้ตามบริเวณบ้าน เธอเอามาเป่าเล่น ดูกระแสนลมพัดมันลอยสูงขึ้น จนบางทีก็ลับหายไป แล้วเธอก็คิดไปเรื่อยว่ามันจะลอยไปถึงไหน “อาจจะไปตกเมืองยักษ์” ถ้าเธอคิดอย่างนี้ก็ต้องรีบอธิษฐานว่า “เพียง ขออย่าให้ถูกกินเลย เจ้าปุยนุ่น” ดังนั้นหนูแหวนจึงไม่สามารถจะคิดกฎแห่งความโน้มถ่วงเหมือนอย่างนิวตันที่เห็นลูกแอปเปิลตกลงจากต้นไม่ได้

แม่ของหนูแหวนชอบเอ็ดหนูแหวนว่าไปเที่ยวคลุกฝุ่นมาสกปรก แต่ช่วยไม่ได้ ตามพื้นดินมีสิ่งที่น่าสนใจมากมาย “แม่ไม่รู้ว่าการคลานไปตามดินมันหน้าสนุกแค่ไหน” หนูแหวนนึกถึงในใจทุกครั้ง แต่ก็ไม่ได้พูดออกมาดัง ๆ คิดดูซิ บางทีเธอได้พบกับกิ้งกือตัวแดง ๆ มีขาขี้เขี้ยว เวลาเดินขาเหมือนลูกคลื่น “โอ้ ทำไมเธอมีขามากนักเล่า” หนูแหวนอุทาน กิ้งกือไม่ตอบ หนูแหวนถามไปว่า “เธอมีขาที่บ้านนะ” กิ้งกือก็ตอบไม่ได้อีก มันไม่เคยนับขาของมันเลยว่ามีอยู่เท่าใด มันรู้สึกอายเหมือนกันที่มันไม่รู้จักตัวเอง คนอื่นมาถามเกี่ยวกับตัวของมันแท้ ๆ ยังตอบไม่ได้ มันจึงรีบคลานหนีไป แต่หนูแหวนไม่ยอม รีบเอานิ้วชี้ไขว้จะนับขาของมัน กิ้งกือรู้สึกอายจัด จึงม้วนตัวจนกลมไม่ยอมให้หนูแหวนนับ หนูแหวนนั่งนิ่งมองอยู่พักหนึ่งก็ขอโทษที่ทำให้มันอาย แล้วสั่งว่าวันหลังให้นับขามาบอกเธอก็ได้ แต่กิ้งกือตัวนั้นก็ยังไม่กลับมาให้เธอเห็นอีกเลย

“การไม่รู้จักรักตัวเองคงเป็นของน่าอายมาก” หนูแหวนรำพึง “ถ้าเช่นนั้นเราจำเป็นต้องรู้จักรักตัวเองไว้” ตั้งแต่นั้นมาหนูแหวนก็เฝ้าแต่ถามแม่ว่า หนูแหวนเป็นใคร มาจากไหน จนแม่ชักรำคาญ หนูแหวนจึงเสี่ยงออกไปจะไปคุยกับต้นหญ้าและต้นไม้ เธอได้เห็นต้นฝรั่งที่ริมรั้วออกลูกมาพวงหนึ่ง

“โอโฮ เธอคงจะเจ็บมากนะ” หนูแหวนพูดขึ้น

“เจ็บอะไรกันจ๊ะ” ต้นฝรั่งตอบ

“ก็ที่เธอมีลูกนั้นไม่เจ็บหรือ แม่ของฉันบอกว่าออกฉันมาคนเดียวยังเจ็บแทบแย่ ของเธอออกมาตั้งหกเจ็ดลูกอย่างนี้ต้องเจ็บมากทีเดียว”

“เด็กน้อยเอ๋ย” ต้นฝรั่งหัวเราะ “ฉันไม่เจ็บหรอก คนกับต้นไม้ไม่เหมือนกัน เธอจะเอาความรู้สึกของคนมาให้แก่ความรู้สึกของต้นไม้ไม่ได้ และเธอก็จะเอาความรู้สึกของเธอเป็นที่ตั้ง แล้วบอกว่าใคร ๆ จะต้องรู้สึกเหมือนเธอก็ไม่ได้เหมือนกัน ของต่าง ๆ ในโลกนี้ไม่เหมือนกันหรอก เธอจะต้องเรียนรู้อีกมากนัก”

หนูแหวนรู้สึกโกรธน้อย ๆ ที่เจ้าต้นฝรั่งบังอาจมาหัวเราะเยาะและอวดรู้สั่งเธอ แต่เธอก็ไม่รู้ว่าจะได้เถียงอย่างไร เธอรู้สึกอายเหมือนกับกิ้งกืออาย แต่ว่าเธอเป็นคนมีอำนาจมากกว่าต้นฝรั่ง เธอจึงลงโทษมันด้วยการเด็ดเอาลูกของมันมากินเสีย ขณะที่เธอนั่งแทะฝรั่งนั้นก็นึกถึงเรื่องนี้ไปพลาง “แปลกนะ ของในโลกนี้ไม่เหมือนกัน ทำคางใช้มั่ง ต่างกันเหมือนแม่กับน้ำ แม่ชอบตีชอบเอ็ดเรื่อย แต่ว่าหน้าใจดี เอาขนมมาฝากทุกครั้งเวลามาเยี่ยมแม่”

คืนนั้นหนูแหวนคงเก็บเอาเรื่องนี้ไปคิดอีก ถ้าพ่อไม่เล่าเรื่องดาวลูกไก่ให้ฟัง ก่อนนอนหนูแหวนมองไปนอกหน้าต่าง นึกค่านอยู่ในใจ “ไม่ใช่แน่ เธอต้องไม่ใช่ดาวลูกไก่ ฉันไม่เห็นพ่อแม่ของเธอเลย ถ้าเธอเอาพ่อแม่มาอวดฉันไม่ได้ฉันไม่ยอมเชื่อหรือว่าเธอเป็นลูกไก่ ลูกที่ไหนกันไม่มีพ่อแม่” แล้วหนูแหวนก็พยายามนึกว่ามันเป็นดาวอะไรแน่ แต่ก็นึกไม่ออก จนกระทั่งมอยหลับไป

แข่งเรือ

“เรามาเล่นเรือกันดีกว่า” หนูแหวนพูดชักชวนเพื่อน เมื่อได้พักจากการเล่นต้องเตจจนหายใจเหนื่อยแล้ว

“เอาซี เอาซี” เจ้าเปี้ยกสนับสนุน “ของฉันทันเป็นเรือสลัดนะ” เจ้าเปี้ยกกำพร้าพ่อแม่ อยู่กับหน้าที่ไม่ค่อยเอาใจใส่กับมันนัก มันจึงกินมาก อยากรู้ได้มาก บางทีก็ชอบปล้น เพื่อไม่ให้ขาดแคลนความรักที่มันกำลังประสบอยู่ คนอื่น ๆ ก็เลือกเรือกันไป เจ้าน้อยเลือกเอาเรืออย่างที่พระพาย ไม่ใช่เพราะธรรมะธัมโม แต่เพราะเห็นว่าพายเร็ว หนูดีเลือกเรือข้าว เพราะเป็นลูกธำแกโรงสี เจ้าแพะคนมักใหญ่ใฝ่สูงไม่รู้จะเลือกอะไร บอกว่า “ของฉันทันเลือกเรือใหญ่ ใหญ่เท่าโบสถ์เลย” ส่วนหนูแหวนของเราเลือกเรือเร็ว จะได้เที่ยวพเนจรไปได้ทั่วโลก

เมื่อเลือกเรือได้แล้ว ก็พากันวิ่งไปเด็ดบัวมาดอกหนึ่ง ปลิดกลีบใช้เป็นเรือ “แข่งตั้งแต่ตรงนี้ ถึงตรงนั้น” เจ้าแพะวิ่งไปเอาเท้าขีดเป็นเครื่องหมาย “ไปไกลอีกหน่อยดีกว่า ลมกำลังแรง” หนูดีคิดว่า จริงลี ตอนนี้อยู่กำลังตั้งเค้า ลมพัดแรง และกระโชกเป็นบางครั้ง สายน้ำก็ออกเชี่ยว คงจะแข่งเรือได้สนุก

หนูแหวนยกเรือกลีบบัวของตนขึ้นมาเสก “เพียง ขอให้ชนะ” และเธอก็เห็นนายเรือของเธอเป็นชายหนุ่มท่าทางสง่า สวมเสื้อสีแดงสดดูตา เธอเอาไปอวดกับเจ้าเปี้ยก “นายท้ายของฉันทันสวมเสื้อแดงสวยเชียว ของเธอเป็นอะไร”

“ของฉันทันไว้หนวด ถือปืนด้วย” เจ้าเปี้ยกตอบ

หนูแหวนชะงอกไปดูแล้วหัวเราะก๊ิก

“เออ ไว้หนวดเสียเพื่อยังกะลุงคงแน่ะ”

เสียงเอะอะของหนูแหวนกับเพื่อนที่ตะเบ็งหนูนเรือของตัวให้วิ่งเร็ว ๆ ทำให้ป่าพลอยสงสัย ถึงกับต้องโผล่หน้าต่างออกมาดู

“เสียงเอะอะอะไรวะ ไอ้หนู”

“แข่งเรือครับป่า”

“เออ ของใครชนะล่ะหว่า” ป่าพลอยซัก

“ของหนูคะ” หนูแหวนตอบเสียงใส

ป้าพลอยมองดูหนูแหวนที่กำลังกระโดดโลดเต้นด้วยความเอ็นดู ป้าพลอยอายุได้ 63 ปี ลูกเต้าโตไปหมดแล้ว ตอนนี้พักอยู่เฉย ๆ ทำงานบ้านเล็กน้อย แก่เป็นคนที่รักเด็ก เมื่อมีความรัก ก็มีความรุ่มรึ้น เป็นต้นไม้ใบหนาที่นกเล็ก ๆ พากันมาเกาะ บ้านของแกก็กลายเป็นสนามเด็กเล่นไป จนเป็นที่รู้จักกันในหมู่บ้านว่า ถ้าใครหาลูกของตนไม่พบก็ให้มาตามที่บ้านป้าพลอย

เจ้าชายเสื้อแดง นายท้ายของหนูแหวนคงจะเก่งมาก นำเรือลอยลิว ๆ นำหน้าลำอื่นทั้งหมด สายลมที่พัดกระโชกมาพัดเอาผมหนูแหวนไปข้างหลัง มองเห็นประกายตาแห่งความหวังในชัยชนะจับจ้องที่เรือน้อย แต่ก่อนที่เรือจะถึงเส้นชัย พายุฝนก็พัดกระหน่ำมาให้เรือพลิกคว่ำลง หนูแหวนร้องกรีดขึ้น

“ฟ้าไม่ปราณี”

ป้าพลอยโผล่หน้าออกมา “อะไรกันอีกล่ะวะ ฝนฟ้าจะตกไม่ยอมกลับบ้าน”

“ฟ้าไม่ปราณี” หนูแหวนยังคงท่องคำนั้น ขณะที่เพื่อน ๆ วิ่งแตกไปบ้าน ป้าพลอยออกมาเอามือลูบหัว ถามว่า “อะไรหือ อีหนู”

หนูแหวนน้ำตาเล็ดเมื่อรู้สึกว่าคุณปลอบ “ฟ้าไม่ปราณี ลมพัดเรือจมจะป้า”

“โถ อย่าร้องให้ไปเลย เข้าไปในบ้านก่อนเถอะ เอ็งวิ่งกลับไม่ทันแล้ว เดี่ยวจะเปียกหมด” ป้าพลอยจูงหนูแหวนที่ยังมีน้ำตาไหลพรากเข้าบ้าน แกมมองดูอย่างสงสาร แล้วก็พูดด้วยเสียงรำคาญ ๆ ว่า “เอ็งอย่าร้องให้ไปเลยวะ ฝนมันแล้งมาตั้งนาน ข้าวจะตายผอมหมดแล้ว เรือเอ็งล่มไปลำเดียวเท่านั้น...”

“แต่ว่ามันเรือของหนู” หนูแหวนรีบขัด

“เออ ชำรุดแล้ว” ป้าพลอยตอบ “แต่เอ็งก็รู้ว่าฝนทำให้ต้นข้าวงอกงาม พ่อเอ็งขายข้าวได้มาก ก็เอาเงินมาซื้อเสื้อตัวใหม่ให้เอ็งยังงละ ฟ้าไม่ได้ให้ของที่ เป็นโทษอย่างเดียวนะ”

“แต่ฟ้าก็ทำเรือของหนูล่ม” หนูแหวนดึง

“จู้ จู้” ป้าพลอยทำเสียงตุ โอบหนูแหวนไว้ ชี้ไปที่ท้องทุ่งข้างหน้า พูดด้วยเสียงเอจจริงเอจจว่า “เจ้าดูนี่สิ ฟ้าให้สิ่งมีประโยชน์มา ให้ท้องทุ่งที่อุดมใช้ทำนา กิน ให้ล่าคล่องที่คลาคล่าด้วยปลา แต่ว่าบางที่ฟ้าก็พาดผ่าลงมาทำลาย บางทีก็บันดาลให้น้ำท่วม เพื่อจะดูว่าคนเรามีศรัทธาในชีวิตและมีความแข็งแกร่งที่จะอยู่ต่อไปหรือไม่”

หนูแหวนนั่งคิดอยู่นาน ที่สุดก็พูดขึ้นมา “ถ้าอย่างนั้นเวลาแม่ตีหนู แม่คงอยากให้หนูมีศรัทธาในชีวิต ใช่มั้ยจ๊ะป้า”

ผีพุ่งไต้

ค่าวันหนึ่งเดือนมืด หนูแหวนนอนหนุนตักพ่อดูดวงดาวที่กระจายเต็มท้องฟ้า ลมโซยมาเบา ๆ แต่ก็ทำให้รู้สึกหนาว หนูแหวนกอดพ่อแน่น เหลือบตามองไปที่จุดระยิบระยับในท้องฟ้า

“วันนี้ที่นั่นคงมีงาน ดาวจึงหัวเราะกันใหญ่” หนูแหวนนึก แล้วหนูแหวนก็เห็นแสงสว่างตกแวบลงมา

“อะไรจะพ่อ” หนูแหวนถาม

“ผีพุ่งไต้ อย่าตก เดี่ยวจะเข้าท้อง”

“ดวงนี้คงเกิดเป็นลูกอีแตนนะพ่อ” หนูแหวนออกความเห็น เสียงอีแตนหอนรับอยู่ข้างล่าง พ่อไม่ตอบ พุดต่อไปว่า

“คนดีจะลงมาเกิด ในสวรรค์นะ เวลาเทวดาจะให้คนดีมาเกิด ก็หยิบดาวดีมาดวงหนึ่ง แล้วพุ่งลงมาที่โลก เป็นแสงยาว เพื่อนำทางมนุษย์”

“ถูกพุ่งมาอย่างนั้นคงเวียนหัวแน่ น่าสงสารนะพ่อ”

“อย่าไปสงสารเขาเลยลูก เขาเป็นคนดี เขาเกิดมาเพื่อจะช่วยโลก ช่วยมนุษย์ให้พ้นจากความทุกข์ยากหิวโหย”

แต่หนูแหวนได้ยินเสียงของพ่อดังแผ่นเหมือนตะโกนมาจากที่ไกล แล้วรู้สึกตัวลอยลิว ๆ ไปตกที่พุ่มไม้แห่งหนึ่ง เธอล้มตากว้างด้วยความตกใจ มองเห็นแสงระยิบอยู่ในความมืด พอสายตาคู่กับความมืด เธอก็เห็นภาพเด็กชายคนหนึ่งท่าทางสง่าหน้าเกรงขามยืนอยู่ หนูแหวนใจเต้นตุ้ก ๆ ค้อมตัวลงด้วยความเกรง เมื่อหักห้ามความตื่นเต้นไว้ได้ ถามว่า

“เธอเป็นใครจ๊ะ”

“ฉันเป็นคนดี” เสียงห้วน ๆ ตอบมา “เธอเป็นคนตกฉันเมื่อกี่ชั่วโมง ฉันเลยตกลงมา”

หนูแหวนหัวเราะก๊ิก แล้วก็ตกใจที่ได้ยินเสียงดูว่า

“หัวเราะอะไร เธอหัวเราะฉันหรือ”

“เปล่าจ๊ะ ฉันหัวเราะที่เห็นคนดีโกรธ”

“ฉันยอมรับละว่าฉันโกรธ แต่ฉันก็ยังเป็นคนดี” เด็กชายคนนั้นยืนยัน

หนูแหวนดูเด็กคนนั้นอย่างเกรง ๆ อีกครั้งหนึ่ง เพราะหนูแหวนเองก็อยากเป็นคนดี แต่แม่ไม่เคยว่าอย่างนั้นสักครั้ง หาวว่าดีแต่กินกับเล่นเท่านั้น แล้วแม่ก็พร่ำสอนอะไรอีกหลายอย่าง เหมือนกับว่าความดีเป็นของน่าเคารพเหลือเกิน หนูแหวนรีบนั่งคุกเข่าและขอโทษที่ไปตกให้ตกลงมา แล้วถามว่า

“เฮอ เอ้อ ท่านจะไปไหนคะ”

เด็กขายน้อยเห็นท่าทางขัดเขินและคำพูดที่ตะกุกตะกักของหนูแหวน ก็ยิ้มไปทั่วหน้าที่บริสุทธิ์ สั่งอย่างเมตตาว่า “เฮอไม่ต้องกลัวฉันหรอก พูดอย่างปรกติก็ได้ สำหรับฉันจะหาทางไปเกิดในที่เหมาะเพื่อช่วยเหลือมนุษย์ที่มีความหลงผิดและชั่วร้ายต่าง ๆ”

“ท่าน เอ้อ เธอไปช่วยคนเหล่านั้นทำไม เธอรักคนเหล่านั้นหรือ”

“ถูกแล้ว” เด็กดีตอบ “ฉันรักเขาทุก ๆ คน ฉันรักมนุษยชาติทั้งมวล ฉะนั้นฉันจึงต้องไปช่วยเหลือเขา”

“ถ้าเธอรู้จักไอ้แพะ เธอจะไม่รักมันหรอก มันหัวดี้อ และก็ชอบโก่งด้วย”

“ต่อไปถ้าเธออยากเป็นคนดี เธอจะต้องเรียนรู้ที่จะรักคนทุก ๆ คน”

“ถ้าอย่างนั้น ไอ้แกะละคนชื้อ กับไอ้แพะคนชื้อโก่งก็เหมือนกันนะซี จะเหมือนกันได้อย่างไร ต้นหญ้าสองต้นยังไม่เหมือนกันเลย แต่ว่าทำไมเธอต้องไปรักคนทั้งหมดด้วย ในเมื่อคนที่น่าเกลียดก็มี อย่างไอ้...”

เด็กดีหัวเราะขัดขื่น แล้วพูดเสียงต่ำ ๆ ว่า “ความรักของฉันแผ่ไปทั่ว ไม่ได้เจาะจงที่คนใดคนหนึ่ง โดยเฉพาะ มันทำให้มนุษย์เป็นคนหนึ่งคนเดียวกัน”

“แต่ฉันอยากเป็นตัวฉันมากกว่า” หนูแหวนร้อง “ฉันไม่อยากจะเป็นคนอื่น แต่ว่า เอ...ถ้าฉันไปเหมือนไอ้แกะละ คงน่าข่าเหมือนกันนะ” แล้วหนูแหวนก็หัวเราะก๊ากอีก

“นี่เฮอ หยุดหัวเราะเสียทีได้ไหม ฉันเวียนหัวเสียงเธอเหลือเกิน มันน่าหัวเราะนักหรือ”

“ของแปลกอย่างนี้ไม่น่าหัวเราะอย่างนั้นหรือ” หนูแหวนพูดขึ้นอย่างแปลกใจ “เธอคงหัวเราะให้กับพระอาทิตย์ขึ้นได้นะ แต่ฉันขอหัวเราะเวลาหมามันหกล้มมากกว่า”

เด็กดีมองหนูแหวนอย่างชัดใจ หนูแหวนตอนนี้เริ่มรู้สึกตัวจึงหยุดหัวเราะ ทั้งสองนั่งอยู่นาน ในที่สุดหนูแหวนถามขึ้นว่า

“เธอเล่นอะไรเป็นบ้าง”

“ฉันไม่เล่นหรอก คนดีเขาไม่ชอบเล่นมาก คนดีต้องเอางานเอาการ คิดแต่สิ่งที่เกิดประโยชน์แก่คนทั้งหลาย”

“ชีวิตที่ไม่เล่น ชีวิตที่ใคร ๆ ก็เหมือนกันหมด จะน่าอยู่อย่างไร” หนูแหวนถาม

“เธอไม่เข้าใจหรอก เพราะเธอเป็นเด็กชน”

“ใช่ ฉันเป็นเด็กชน และฉันก็สงสารเธอด้วยที่ต้องไปยากลำบากเพราะความไม่ดีของคนอื่น”

“เธอไม่ต้องมาสงสารฉัน” เด็กดีตอบ “ฉันทำความดีเพื่อความดี ตัวฉันเองเรียกร้องให้ทำความดีด้วย”

“จริง ความดีคงจะเป็นของดี” หนูแหวนพูดอย่างครุ่นคิด “แต่ฉันเกลียดที่ว่าทำไมมันต้องขึ้นต้นด้วยคำว่า ‘ไม่’ อยู่เรื่อย ต้องไม่เล่น ต้องไม่ชน ไม่เอาก่อนดินपाไก่ ชีวิตของคนปรกติจะทนได้หรือ”

ทั้งสองนั่งไปอีกครั้ง ที่สุดเด็กดีเป็นฝ่ายถามขึ้นก่อนว่า

“เธอกำลังคิดอะไรอยู่”

หนูแหวนตอบว่า “ฉันกำลังคิดว่าฉันควรจะเป็นเด็กดีหรือว่าฉันจะเป็นตัวฉันต่อไป เธอละคิดอะไร”

“ฉันกำลังคิดว่าฉันจะกลับขึ้นไปบนสวรรค์ ไม่ลงมาเกิดเป็นคนดีแล้ว”

ผีเสื้อกับงาน

ตะวันเริ่มขึ้นสูง แดดชกกล้า หนูแหวนที่เอาไม้หวดพุ่มไม้ใบหญ้ามาตามทางจึงเลี้ยงไปนั่งพักใต้ต้นชมพู สายลมอ่อนพัดโชยดอกไม้ที่ซุ่ซอสะพรั่งอยู่บริเวณนั้นก็แกว่งไกลไปมาอย่างเสรี หมู่ผีเสื้อหลากสีบินว่อนจากดอกหนึ่งไปอีกดอกหนึ่ง เหมือนกับจดหมายรักที่ดอกไม้ใช้ส่งถึงกัน กุหลาบดอกหนึ่งสีชมพูอ่อน เพิ่งแรกแย้ม กำลังหนุ่มคะนอง ส่งจดหมายที่เพราะที่สุดไปแล้ว เป็นผีเสื้อตัวใหญ่มีสีสลัปลอนส่งไปให้ไครนะ หนูแหวนตามดู ไปให้ดอกพลับพลึงสีขาวยิ่งรัก เจ้าดอกกุหลาบต้องรักเธอมากทีเดียว ดอกพลับพลึงเอ๋ย ในจดหมายจะเขียนว่าอย่างไร เมื่อมีความรักต่อกันมากเหมือนอย่าง...เอ้อ...กลืนกิน หนูแหวนจำคำพูดของแม่ได้ เจ้าดอกกุหลาบจะต้องเขียนจดหมายอย่างนี้แน่

ถึงดอกพลับพลึง

ฉันรักเธอมากจ๊ะ รักเหมือนงูรักกับ

ลงชื่อ กุหลาบ

แต่ว่าหนูแหวนต้องผิดหวังที่เห็นดอกพลับพลึงส่งจดหมายดำไปให้

“เธอไม่รักเขาหรือ” หนูแหวนวิ่งไปถาม

“รักจ๊ะ รักมาก...”

“เหมือนงูกินปลารักปลาใช่ไหม” หนูแหวนต่อ

ดอกพลับพลึงพยักหน้าอย่างเศร้า ๆ

“แต่ทำไมเธอส่งจดหมายดำให้เขาเล่า”

“ฉันรักและอยากจะทำงานกับเขามาก” ดอกพลับพลึงอธิบาย “แต่เมื่อสักครู่นี้มีเด็กชนคนหนึ่งเอาไม้พาดมาถูกฉัน ดูซิกสิบวิ่งไปกลีบสองกลีบ ฉันจะไปอยู่กับเขาได้อย่างไร” น้ำเสียงตอนนี่เครือเหมือนร้องไห้

หนูแหวนรู้สึกสะตุงตุงได้ยินคำว่า “เด็กชน” แล้วเมื่อรู้ว่าเด็กชนก็คือตัวเธอแน่ หนูแหวนก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เดินเลี้ยงไป เธอนึกเสียใจอีกครั้งหนึ่งที่มีความซุกซนเป็นเหตุให้ทั้งสองที่รักกันปานกลืนกินไม่สามารถจะอยู่ร่วมกันได้ แต่จะว่าเป็นความซุกซนก็ไม่ถูก หนูแหวนนึกค้ำนตอนเธอเอาไม้หวดไปนั้น เธอทำไปเพราะว่าไม่รู้จะทำอะไรต่างหาก “การไม่รู้ว่าจะทำอะไรก็เป็นอันตรายพอ ๆ กับความซุกซนเหมือนกัน” หนูแหวนสรุป

เสียงนกร้องเจื้อยแจ้วบินหาตัวหนอน เสียงผึ้งบินหึ่งหาน้ำหวาน มดตัวเล็ก ๆ วิ่งไปมาซวกไขว่ ช้างคาบอาหารข้างขนดิน ใครก็ทำงานกันทั้งนั้น วุ่นอยู่จนไม่มีเวลามาคุยกับหนูแหวน เธอเดินใช้ความคิดเลาะไปตามพุ่มไม้อย่างช้า ๆ ครั้นแล้วก็ได้เห็นผีเสื้อตัวหนึ่งเกาะนิ่ง ปีกพับสนิทอยู่บนต้นแคเดี่ยว ๆ

“เธอไม่ทำงานหรือจ๊ะ” หนูแหวนถามด้วยความสงสัย

“ทำซีจ๊ะ” ฉันทกำลังทำงานที่สำคัญที่สุดในชีวิต ฉันทออกไขว่จ๊ะ”

“ออกไขว่สำคัญที่สุดอย่างไร แม่ฉันทไม่เคยบอกอย่างนั้น” หนูแหวนถาม

“เธอไม่รู้จักชีวิตของฉันท” ผีเสื้ออธิบาย “ตอนฉันทมีชีวิตใหม่ ๆ ฉันทก็เป็นไขว่อย่างที่ว่าฉันทกำลังจะออกนี่แหละ ต่อมาสักสองวันฉันทก็ฟักออกเป็นตัวหนอน พอเป็นตัวหนอนฉันทก็เริ่มกิน กินอย่างเดียวแทบไม่ทำอะไรเลย จนเริ่มแก่ตัวฉันทก็กลายเป็นดักแด้ สร้างเกราะหุ้มตัวเอง ฉันทอยู่ในเกราะนั้นได้สักอาทิตย์หนึ่ง ก็โตเต็มที่ เป็นผีเสื้ออย่างที่เธอเห็นฉันทนี่แหละจ๊ะ เธอจะเห็นว่าตลอดเวลาที่ฉันทมีชีวิตนั้น ฉันททำงานเพื่อตัวของฉันทเองทั้งนั้น แต่ตอนนี้เป็นตอนที่ฉันททำงานเพื่อคนอื่น เพื่อลูกหลานของฉันทได้มีชีวิตคงอยู่ในโลกนี้สืบไปนี่แหละ ฉันทจึงว่าเป็นงานสำคัญที่สุดในชีวิตของฉันท”

“เธอไขว่ได้สวยมากนี่ เป็นแถวไปเลย” หนูแหวนกล่าวชม “แต่เธอไม่กลัวไขว่ของเธอตกลงไปบ้างหรือ”

ผีเสื้อยิ้มที่ได้รับคำชม อธิบายว่า “ฉันททำให้มันติดแน่นกับใบ ฉันทไม่กลัวมันตกหรอกจ๊ะ” ผีเสื้อเหลือบมาดูมือหนูแหวนที่ยกขึ้น แล้วรีบพูดต่อว่า “ถ้าหากเธอจะไม่เขย่ำกึ่ง” หนูแหวนลดมือลงไขว่หลังแล้วหัวเราะแก๊กือผีเสื้อพูดต่อไปว่า “ถึงจะเป็นงานหนัก เหนื่อยมากเพียงไรฉันทก็เต็มใจทำ”

“เธอออกไขว่แล้วเธอจะไปไหนต่อจ๊ะ” หนูแหวนถาม

“ฉันทออกไขว่แล้วฉันทก็ตาย” ผีเสื้อตอบ

“ตาย” หนูแหวนอุทาน “ถ้าฉันทเป็นเธอ ฉันทจะไม่ยอมออกไขว่เป็นอันขาด”

“เธอจะหลีกเลี่ยงงานไม่ได้ดอก ชีวิตทุกชีวิตล้วนมีความยากลำบาก ถ้าเธอหลีกเลี่ยงงาน เธอจะพบกับความยากลำบากนับไม่ถ้วน แต่ถ้าเธอทำงานแล้วเธอจะพบความยากลำบากแต่ในงานที่เธอทำเท่านั้น แล้วก็อีกอย่างหนึ่ง.....” ตอนนี่เสียงของผีเสื้อตะกุกตะกักและขาดเห็นห้วง ๆ ด้วยความเหนื่อยและปวดร้าว “ยังมีไขว่อีก 5 ใบที่ฉันทจะออก ฉันทจะต้องรีบออกให้หมด”

แล้วผีเสื้อก็เบ่งอย่างหนัก ไขว่ก็ค่อย ๆ ออกมาที่ละฟองเรียงติดแน่นกับใบแค

“แล้วอีกอย่างหนึ่งอะไรจ๊ะ” หนูแหวนยังติดใจ

“อีกอย่างหนึ่งการทำงานตามหน้าที่จะทำให้เราภาคภูมิใจที่มีชีวิตนี้มา” ผีเสื้อพูดเท่านั้นก็ตกลงไปตาย หนูแหวนจับมันขึ้นมาเป่ากันอยู่นานก็ไม่พิน เธอมองมันอย่างเศร้า ๆ หยิบมันวางไว้ที่ใบแคตามเดิม ระหว่างที่เดินจากไปนั้นหนูแหวนก็บอกตัวเองว่า “เราจะต้องทำอะไรอย่างหนึ่งที่ทำให้เราภูมิใจที่มีชีวิตมา เราจะต้องทำงานช่วยเหลือผู้อื่น อ้อ รู้แล้วละ เราจะต้องกลับบ้าน” หนูแหวนวิ่งต้อไป “ช่วยให้แม่ไม่ต้องออกมาตามเรา”

ตะเกียงวิเศษ

วันนี้พ่อกับพี่ไปธุระที่อำเภอ หนูแหวนต้องรับงานเลี้ยงควายที่ผูกไว้บนโคก เธอออกจากบ้านแต่เช้า สะพายห่อข้าวที่แม่เตรียมไว้ให้ วิ่งผ้าขึ้นปลิวไปตามคันนา พระอาทิตย์ดวงโตสีแดงอยู่ที่ขอบฟ้า ส่องมากระทบ รวงข้าวสีเหลืองเต็มท้องทุ่ง เฮ้อ มองไปที่ไหนก็เห็นแต่ต้นข้าวจนสุดสายตา ไม่รู้ว่าจะปลุกไปให้ใครกินกัน ใครเป็นคนกินข้าวเหล่านั้นะ หนูแหวนเคยถามพ่อ พ่อบอกว่า ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก พวกโรงสีมันมาซื้อเอง แต่หนูแหวนไม่เอาใจใส่ว่าใครจะมาซื้อ เธอสนใจแต่เพียงว่าใครเป็นคนกินข้าว พ่อของหนูแหวนเองก็ชักจนปัญญา พ่อไม่รู้ว่ามีคนหลายล้านคนที่อยู่ตามเมือง คนเหล่านี้ทำมาหากินอย่างอื่นไม่ได้ทำนา คนเหล่านี้เป็นคนกินข้าว แต่เพราะไม่รู้ พ่อจึงตอบเสียงไปว่ายักษ์เป็นผู้กิน หนูแหวนฟังแล้วก็เห็นด้วยทันที แต่ไม่ช้าไม่นาน เธอก็มาถามอีก ทำให้พ่ออดเคืองไม่ได้ ว่ายักษ์เอาอะไรหุงข้าว

หนูแหวนหอบเอาฟางกองโตมาให้ควาย แล้วเธอก็ลงมือเล่นหลายอย่าง เอาก้อนดินขวางนกด เดินขาไขว้กันเป็นเส้นตรง และขณะที่เธอกำลังวิ่งกระโดดขาเตี้ยวนั้น เธอได้เห็นตะเกียงดวงหนึ่ง หนูแหวนรีบวิ่งไปหยิบมา เอามือปิดฝุ่นและคราบดินที่ติดอยู่ ทันใดนั้นก็เกิดเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้น มีควันพลุ้งมาจากตะเกียง พอควันจาง หนูแหวนก็เห็นชายร่างใหญ่สูงเท่ายอดตาล ครั้งแรกเธอก็ตกใจ แต่เมื่อเห็นชายนั้นทำทางเป็นมิตร ก็ถามขึ้นว่า

“เธอเป็นใคร มาจากไหน”

“ข้าแต่ นาย ข้าคือยักษ์มาจากตะเกียงนั้น”

“ยักษ์หรือ” หนูแหวนนี่ก็ออก “เธอเป็นคนกินข้าวใช่ไหม”

“เปล่า ๆ” ยักษ์รีบปฏิเสธ มันออกจะโกรธหน่อย ๆ ที่หนูแหวนหาว่ายักษ์ที่มีฤทธิ์อย่างมันมากินข้าวของคน แต่เพราะความที่เคยเป็นบ่าวเขา มันจึงหักห้ามใจได้ ตอบว่า “ข้ามีฤทธิ์ จะเนรมิตอะไรได้ทั้งนั้น”

“งั้นหรือ” หนูแหวนทำตาโต “งั้นเธอทำตัวให้เล็กลงมาวิ่งเล่นกับฉันดีกว่า”

ยักษ์ทำหน้าเหี่ยว โอดครวญว่า “ข้าแต่ นาย ข้าทำไม่ได้หรอก ผิดธรรมเนียมยักษ์ เป็นยักษ์ก็ต้องตัวโต”

“เอ งั้นเธอทำอะไรได้บ้างเล่า”

“นาย ข้าทำให้นายได้ทุกอย่าง” ยักษ์บอก

“ฉันอยากไปตรงโน้น” หนูแหวนชี้ไปที่ป่าละเมาะไกลลิบ ทันใดนั้นตัวเธอก็ไปอยู่ที่ป่านั้น หนูแหวนตกใจ เป็นกำลังร้องขึ้นสุดเสียงว่า “ยักษ์พาฉันกลับเร็ว” หนูแหวนก็ได้กลับมาที่เดิม เธอเดินไปเดินมาสะบัดแข้งสะบัดขา

อย่างไม่สบายใจ คล้ายกับกลัวว่ามันจะหายไป แล้วถามยักษ์ขึ้นว่า “เธอมีชีวิตสบายดีหรือ ที่นี่อะไรปู่ก็ได้ปอบ ถ้าเรานึกอยากจะไปตรงไหน ก็ได้อยู่ตรงนั้น แล้วเราจะมีชาไว้ทำไม”

ยักษ์มองดูเจ้าชายตัวน้อยที่เอาใจยากของมันอย่างหนักใจ มันหดขาทั้งสองข้างลงไปในตะเกียง แล้วถามว่า “ข้าแต่ผู้เป็นนาย ข้าจะเนรมิตเพชรพลอยให้เอาไหม”

“เพชรพลอยหรือ เอาไปใช้ทำอะไร”

“เอาไปทำสายสร้อยก็ได้นาย”

“สายสร้อยหรือ” หนูแหวนถาม “ของฉันมีแล้ว นี่ไง” เธอถอดเอาก้านบัวหลวงที่หักมาคล้องคอออกมาอวด “สวยไหมล่ะ”

ยักษ์ท้อใจลงไปอีก มันหดลงในตะเกียงจนถึงท้อง

“ข้าแต่นาย” ยักษ์ชี้ไปที่ควาย “ข้าจะเนรมิตควายให้นายมาก ๆ เอาไหม”

“อย่าทำนะ” หนูแหวนรีบขัดขึ้น “เธอจะทำให้ฉันเดือดร้อนเสียแล้ว มีอยู่สองตัวเท่านั้นที่เลี้ยงลำบากจะแยะอยู่แล้ว”

ยักษ์หมดกำลังใจ มันผลุบหายไปในตะเกียงทั้งตัว แต่แล้วก็โผล่หน้าบึ้งแบ้วออกมา ถามเสียงตะกุกตะกักว่า “ข้าจะเนรมิตอาหารให้เอาไหม”

หนูแหวนยิ้มแบ่น พูดขึ้นว่า “ไม่ต้องหรอก วันนี้มาเตรียมข้าวมาให้ตั้งแยก ฉันกินไม่หมดแน่ เธออยากจะแบ่งเอาไปบ้างก็ได้”

ได้ฟังเท่านั้น ยักษ์ก็ผลุบหน้าไปแล้วไม่โผล่มาอีกเลย หนูแหวนมองดูตะเกียงพักหนึ่ง แล้วก็โยนทิ้งไปอย่างไม่เอาใจใส่ คุณหนูที่รัก เด็กชวานาหลายคนมีตะเกียงวิเศษอย่างหนูแหวน แต่พวกเขาไม่เคยชิน มีความพอใจไม่อยากจะต้องการอะไรอีก จึงทิ้งตะเกียงให้จมดินอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งวันหนึ่งเด็กชวกรู้งัดมาได้มาเห็น ก็เอามาเนรมิตสิ่งของต่าง ๆ มากมาย คุณหนูทราบหรือเปล่าว่า ตึกรามบ้านช่องใหญ่ ๆ หรือถนนหนทางอันสะอาดในเมืองนั้น เนรมิตเอาจากตะเกียงวิเศษของเด็กชวานานี้เอง

แมงป่องซีโอรธ

“เจอนี้แล้ว” หนูแหวนร้องขึ้นด้วยความยินดี เบื้องหน้าหนูแหวนเป็นแมงป่องขนาดเขื่อง

“ต้องจับเอาไป”

“อย่างนะ” เสียงตวาดแว้ตจนหนูแหวนสะดุ้ง

“ขึ้นมาโดนตัวฉันเป็นต่อยจริง ๆ ด้วย”

“เธอไม่มีหมัดจะต่อยฉันได้อย่างไร” หนูแหวนถามไป

“นี่ไง นี่ไง” แมงป่องสะบัดหางอย่างแรง ซึ่งถ้าเป็นกระดิ่งคงดังพิลึก หนูแหวนเห็นแล้วอดขำไม่ได้ ก็

หัวเราะออกมาพริตหนึ่ง

“ฉันจะต่อยเธอด้วยไอ้นี้” แมงป่องตะโกนขึ้นสุดเสียง “ไม่ต้องมาหัวเราะฉันดี” ว่าแล้วมันก็เดินป่อง ๆ ไป

“ทำไมเธอโกรธง่ายอย่างนั้นน่ะเล่าจ๊ะ” หนูแหวนถามอย่างญาติดี

“ฉันเองก็ไมรู้เหมือนกัน” แมงป่องตอบเสียงอ่อนลง “ฉันรู้ว่าไม่พอใจอะไรอยู่เรื่อย พอใครขัดใจเข้าหน่อยก็

โกรธ พ่อของฉันยังต่อยตัวเองเสียตายเลย”

“ต่อยได้อย่างไรนะ”

“คืออย่างนี้” แมงป่องเล่า “วันหนึ่ง มีคนทำซีเถ้าบุหรือตกลงที่หลังของพ่อฉัน พ่อฉันโกรธมาก ต่อยไปที่นั่น จนตัวเองตาย”

“พวกเธอซีโมโหกันอย่างไรทุกตัวหรือ” หนูแหวนถามอย่างครั้นคร้าม

แมงป่องพยักหน้าตอบอย่างภาคภูมิใจแล้วเดินจากไป หนูแหวนมองตามอยู่พักหนึ่งด้วยความอยากได้ เธอจะจับเอาไปโยนใส่ไอ้แพะ เมื่อวานนี้มันจับจิ้งจกมาโยนใส่ให้ เธอจึงคลานตามไป

“ฉันไม่ชอบให้ใครทำแผ่นดินสะเทือน” มันหันกลับมาตะโกนใส่หน้าเสียงดังลั่น

คนซีโมโหนี้ต้องเสียงดีด้วยนะ หนูแหวนรำพึงแล้วถามขึ้นว่า “เธอตะโกนอย่างนี้ไม่แสบคอบ้างหรือ”

“ไม่หรอก เวลาฉันโกรธฉันไม่นึกถึงอะไรหมด บางทีฉันตะโกนจนพูดไม่ได้ไปตั้งสามสี่วัน แต่ฉันก็ไม่ว่าจะทำอย่างไร” แมงป่องสารภาพ

“พวกเธอเริ่มโกรธอย่างนี้มาตั้งแต่ครั้งไหนกันนะ” หนูแหวนถาม

“ฉันก็ไมรู้เหมือนกัน แต่แม่ของฉันเคยเล่าว่า แต่ก่อนพวกเราไม่ค่อยซีโอรธกันหรอก อยู่มาวันหนึ่งปู่ของปู่ของฉันไปขอพิชจากงูจงอางได้หนอยิ่งมาไว้ที่หาง ตั้งแต่นั้นแหละพวกเราซีโอรธกันมาเรื่อย”

“ฉันรู้แล้วละ” หนูแหวนพูดขึ้น “เธอโกรธเก่งเพราะเธอคิดว่าเธอมีพิษ มีอำนาจ แล้วเธออยากจะอวดพิษ อวดอำนาจนั้นด้วย ฉันจะต้องตัดหางเธอออกดีกว่า”

“อย่างนะ” แมงป่องร้องขึ้นด้วยความตกใจ “ถ้าเธอตัดหางฉันออก ฉันต้องตายแน่ทีเดียว”

“คนซีไกรธก็เหมือนกับคนตายแล้วนั้นแหละ ยิ่งคนชอบใช้อำนาจยิ่งร้ายใหญ่ เหมือนอย่าง...” หนูแหวนนึกถึงแม่แต่ไม่ได้พูดออกมา แล้วหนูแหวนก็หุบไม้ไผ่บางถือกระซบอยู่ในมือ

“อย่างนะ” แมงป่องร้องขึ้นอีก

“ไม่ได้หรอก” ฉันต้องตัดหางเธอออกแน่ ๆ” หนูแหวนพูดขึ้นแล้วคลานไกลเข้าไปอีก “คนเราพอมีพิษเข้าก็ชอบเอาแต่ใจตัว แล้วก็ซีไกรธ อยากรจะให้คนอื่นเขาหนีถือเกรงกลัว แต่ใครจะหนีถือความโกรธได้ ถ้าฉันปล่อยให้เธอวางอำนาจ ปล่อยให้เธอไว้ เธออาจจะต่อยตัวเองตายอย่างพ่อของเธอก็ได้”

หนูแหวนใช้ความว่องไวกดหางแมงป่องไว้ที่พื้น แล้วถูอย่างแรงจนหางขาดออก แมงป่องดิ้นด้วยความเจ็บ มันคลานโซเซคอดตกไป หนูแหวนมองตามด้วยความสงสาร เธอไม่ได้จับมันไปโยนใส่ไอ้แพะอย่างที่ตั้งใจไว้ครั้งแรก และเธอก็ไม่รู้ว่า เธอสงสารแมงป่องเพราะว่ามันซีไกรธ หรือเพราะว่ามันถูกตัดทอนอำนาจจนโกรธอีกได้ คนที่ชอบวางอำนาจและซีไกรธ ในที่สุดก็จะมีผู้มาลิดรอนอำนาจไปจนได้

คลื่นความเจริญ

หน้าแล้งปีนี้น้ำไม่แห้งขุดคลองเหมือนเคย พ่อได้ข่าวจากอำเภอบอกว่าเป็นน้ำมาจากเขื่อน ป่าพลอย ได้อินเข้าก็พิมพ์ไปตามประสานคนแก่ว่า “มันก็เหมือนกับกุมภกรรณหน้าแหละว่า” หนูแหวนได้อินไม่ถนัด ประกอบกับเธอกำลังคิดอะไรอยู่ เธอได้รู้สึกถึงความใหญ่โตที่น่ากลัว ซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่าเป็นอะไรแน่ เธอจึงไม่ได้ซักถามว่ากุมภกรรณเป็นใคร มาจากไหน เหตุใดจึงมาทหน้า

แล้วในที่สุดสิ่งที่หนูแหวนหวาดกลัวก็มาถึง มีคนแต่งตัวดี ๆ กลุ่มหนึ่งมาที่หมู่บ้าน มีเครื่องขยายเสียงป้ายโฆษณามาพร้อม เจ้าแกละวิ่งหน้าเร็ดไปถึงก่อนใคร แต่แล้วก็หันม่ายบ่นอย่างผิดหวังว่า “นึกว่าจะมีหนังฉาย” ชาวบ้านต่างพากันออกมาดู หนูนไปรอบผ้าโฆษณาที่เขียนหนังสือยากเหลือเกินจนไม่มีใครอ่านออก เมื่อเห็นว่าผู้คนมาเยอะแล้ว ลุงคงผู้ใหญ่บ้านไว้หนวดเพิ่มก็ขึ้นไปยื่นประกาศว่า

“พ่อแม่พี่น้องทั้งหลาย นี่คือหน่วยพัฒนาชนบท” เสียงชาวบ้านถอนใจด้วยความโล่งอก ได้รู้กันเสียทีว่าเป็นหน่วยชื้อยาก ๆ นี้ เสียงลุงคงพูดต่อไปว่า “หน่วยพัฒนานี้เขาจะมาทำหมู่บ้านของเราให้เจริญ ขอพ่อแม่พี่น้องให้ความร่วมมือด้วย”

แล้วลุงคงก็พูดต่อไปอีกยี่ตยาว มีศัพท์แสงมากมาย ทุกคนฟังลุงคงด้วยความยกย่องนับถือ และได้ให้ความร่วมมือด้วยเป็นอย่างดี เช่น อุ้มลูกจูงหลานไปให้หมอตตรวจ ช่วยกันขุดบ่อทำถนน ใคร ๆ ก็พูดกันแต่เรื่องการพัฒนา ที่บ้านป่าพลอย พอดตกบ่ายจะมีเด็ก ๆ มาหนึ่งคุยกันถึงเรื่องนี้ ป่าพลอยมักจะพูดอยู่เสมอว่า เกิดมาต้องพ่อต้องแม่ก็เพิ่งเคยเห็นนี่แหละ ส่วนเด็กก็คุยกันแต่เรื่องของเล่น อย่างเช่น หีบพูดได้ ซึ่งมีสองแบบด้วยกัน หีบอย่างหนึ่งมีขอกลม ๆ มีเส้นสีน้ำตาล พอวงกลมหนูนก็พูดได้ แต่เจ้าเปี้ยกค้านว่า “เฮ้ย บางที่มันหนูนก็ไม่มีเสียงดัง ตอนนี่มันหนูนเร็ว ๆ นะ” ส่วนหีบอีกอย่างพอหนูนปุ้มเสียงดังก็ก็มีเสียงดัง แต่หีบอย่างหลังนี้บางทีก็มีเสียงโครกคราก ป่าพลอยฟังเด็กที่พูดกันอย่างสนุกสนาน แล้วก็พูดขึ้นอย่างปลงตกว่า “เฮ้อ เดี่ยวนี่อะไร ๆ มันก็เปลี่ยนแปลง”

“ใช่” หนูแหวนเสริมขึ้น “อย่างเจ้าแกละเดี๋ยวนี้ก็กลายเป็นคุณหนูไปแล้ว”

เสียงเด็กหัวเราะกันอาไใหญ่ เจ้าแกละอายจนหน้าแดงที่หนูแหวนหาว่ามันเป็นคนหนู นหันมาทุบเอาดั่งปลัก พูดขึ้นว่า “แกก็เป็นคุณหนูอะ”

ทุกวันตั้งแต่เช้าหนูแหวนจะต้องรีบไปที่หน่วยพัฒนาดูไอโฟน จับไอโฟน บางทีก็ชักถามไปตามเรื่อง ตอนหนึ่งเธอพูดขึ้นว่า “หน้า ๆ ที่ในเมืองใหญ่เขาว่ามีตึกสูง ๆ จริงหรือ”

“จริงซี” หนูนักพัฒนาตอบ “บางหลังสูงเท่ายอดตาลโน่นแหละ”

หนูแหวนมองตามมือไป แล้วก็ نگاه สงสาร ชาวเมืองขึ้นมาจับใจที่ต้องไปอยู่บนยอดตาลอย่างนั้น แต่เธอก็ถามต่อไปว่า “แล้วพวกเขาขึ้นไปอยู่ข้างบนได้อย่างไร เอ้อ ค่ะ” หนูแหวนนึกถึงคำสั่งทำยที่ครูสาวนักพัฒนาได้สอนให้ได้

“เขาก็ขึ้นไปบันไดไปนะซี” หนูนักพัฒนาตอบไปอย่างที่ไม่คิดว่าจะเป็นปัญหา

หนูแหวนก็ไม่เคยคิดเหมือนกันว่าจะมีใครทำบันไดให้สูงเท่าพะองได้ ดังนั้นบันไดสูง ๆ สำหรับหนูแหวนก็คือพะองนั่นเอง แล้วเธอก็รู้สึกหวาดกลัวในความเจริญยิ่ง ถ้าเธอต้องปีนขึ้นไปอย่างนั้นทุกวันคงตายแน่ ขนาดเจ้าคำว่าปีนเก่ง ๆ ยังพลาดตกลงมาเลย

เธอเริ่มรู้สึกว่าความหวาดกลัวของเธอกลายเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว เมื่อนึกย้อนไปยิ่งเห็นเป็นจริงเป็นจังขึ้น อย่างที่พูดได้ก็โกหกหลอกลวงดี เดียวว่าที่นี่ ป.ศ. เดียวว่าที่นี่ ต.ช.ด. ไม่รู้จะเอาอย่างไหนแน่ นอกจากนี้ยังเป็นคนเอาแต่ใจตัวด้วย ตอนหนึ่งพูดออกมาว่า “ท่านเคยเป็นอย่างนี้ไหม” เธอกับเพื่อน ๆ อุตส่าห์ตะโกนจนสุดเสียงว่า “ไม่เคยเป็น” แต่เจ้าที่บั้นนั้นก็เห็นตอบ กลับพูดต่อไปว่า “ถ้าท่านเป็นอย่างนั้นโปรดจงใช้...” คนในเมืองก็คงเป็นเหมือนอย่างหีบนี้แหละ

หนูแหวนเริ่มรู้สึกว่า โลกน้อย ๆ ของเธอต้องสิ้นสะเทือนอย่างรุนแรง ด้วยโลกใหม่ที่ใหญ่กว่ากว้างขวางกว่าและแข็งแรงกว่า หนูแหวนทนไม่ได้ เธอเลี้ยวจากชาวพัฒนา เทียวตะลอน ๆ คุยกับนก เอาเมล็ดต้อยต้อยอมให้มันแตกในปากเหมือนอย่างเคย

ในที่สุดหน่วยพัฒนาชนบทก็ย้ายไปที่หมู่บ้านอื่น หนูแหวนวิ่งร้องไห้โยนลัง ๆ เมื่อวิ่งจนเหนื่อย ความรู้สึกหวาดกลัวอย่างเก่าก็กลับมาอีก หนูแหวนทรุดตัวลงนั่งที่ชายฝั่งคลอง มองดูน้ำที่ไหลเอื่อยอย่างไม่มีความคิด เธอรู้แล้วว่ามันไหลมาจากเขื่อน ไม่ได้ไหลมาจากสวรรค์อย่างที่ฝันเอาไว้ หนูแหวนหยิบก้อนดินเล็ก ๆ โยนลงไป มันกระทบน้ำเสียงดังต๋อม แล้วน้ำก็กระเพื่อมเป็นคลื่นแผ่กว้างออกไปทุกที่ ๆ “จนกระทั่งถึงเขื่อน” หนูแหวนบอกกับตัวเอง

ความตาย

“ตาย!” เสียงหนูแหวนร้องขึ้นดังลั่น เจ้าแพะสะดุ้ง มันรีบเอาปลายเท้าเชี่ยกระเบื้องออกจากเส้น ปากแข็งพูดขึ้นว่า “ยัง”

“ตาย” หนูแหวนแผดเสียงขึ้นอีก พร้อมกับรู้สึกฉุนที่เห็นเจ้าแพะซีโก้งอีกครั้งหนึ่ง

“ยัง ยัง ดูนี่ไง” เจ้าแพะซีให้ดูกระเบื้องที่มันเชี่ยออกจากเส้นแล้ว

“ไม่เห็นตายเลย”

“ตาย” หนูแหวนยืนยันและนึกด้วยความโกรธว่าได้บ้านตั้งหลายบ้านยังซีโก้งอีก นึกเพียงนี้ก็ฉุนก็ขึ้นมาอีกหลายเท่า เธอวิ่งไปปลุกเจ้าแพะผู้ซึ่งกำลังยืนขาเดียวอยู่ พลังร้องขึ้นว่า “นี่แหละไม่ตาย”

เจ้าแพะเซถลาลงไปนั่งพับเพียบ มันความหาคกระเบื้องอีกตัวขว้างไปที่หนูแหวนทันที แต่ก็ไม่ทัน เธอวิ่งหนีไปเสียไกลแล้ว การเล่นต้องเตรหว่าหนูแหวนกับเจ้าแพะเป็นอันต้องยุติลง เพราะว่าฝ่ายหนึ่งไม่ยอมตาย

หนูแหวนวิ่งมาได้ไกล จนคิดว่าเจ้าแพะคงไม่ยอมเหนื่อยแรงวิ่งไล่แล้ว ก็หยุดและหัวเราะก๊ากใหญ่ เมื่อนึกเห็นภาพเจ้าแพะคู่ปรับตัวสำคัญลงไปนั่งพับเพียบที่ดินอย่างนั้น สมน้ำหน้า ตายแล้วยังไม่ยอมตาย เล่นได้หลายบ้านก็ยังไม่ยอมตาย หนูแหวนไม่ได้เรียนวิชาหน้าที่พลเมือง หนูแหวนจึงไม่ได้ทราบเรื่องสิทธิและหน้าที่ หาไม่แล้วเธอจะต้องบอกว่าเจ้าแพะหมดสิทธิในการเล่นแล้ว และมีหน้าที่ที่จะต้องออกมาให้เธอเล่นแทน เมื่อไม่ทำเช่นนั้นก็สมควรที่จะถูกลงโทษเพราะว่าไปล่วงสิทธิผิดหน้าที่ และหนูแหวนก็ยังโตไม่พอที่จะตั้งข้อสรุปว่าในบางครั้งความยุ่งยากที่เกิดขึ้น ก็เพราะว่ามีบางคนไม่ยอมตายอย่างเจ้าแพะ

หนูแหวนไม่รู้ว่าต่อมาอีกไม่นานนัก เธอจะรับรู้จักความตายอีกแบบหนึ่ง บัวเพื่อนเพื่อนบ้านวิ่งมาบอกแม่ว่าหน้าตายเสียแล้วเป็นลมตาย หนูแหวนไม่ตกใจอะไร เพราะนึกว่าเดี๋ยวหน้าก็กลับมาใหม่ได้ เธอเพียงแต่นึกสงสัยว่า หน้าเล่นพลาดอย่างไรจึงตายได้ และว่าใครจะเล่นแทนหน้า แต่เมื่อเห็นหน้าแม่ซีดเผือดและร้องไห้โฮออกมา หนูแหวนก็ตกใจมาก เธอไม่ได้คิดว่าแม่จะเป็นคนร้องไห้ได้ นอกจากจะทำให้คนอื่นร้องไห้ เรื่องมันต้องร้ายแรงจริง ๆ หนูแหวนนั่งมองคนโน้นที่คนนี้ที่ เห็นทุกคนมีสีหน้าเคร่งเครียดกันทั้งนั้น เธอรู้สึกกลัวความตายขึ้นมาจับใจ

หนูแหวนไปดูเขาอาบน้ำศพหน้า หน้าตัวซีด นอนนิ่งไม่กระตุกกระตัก พูดยก็ไม่พูด ใครจะทำอะไรหน้าก็นอนเฉยอยู่อย่างนั้น เฉยเหมือนคนตายที่หนูแหวนเคยได้รับคำบอกเล่า จนกระทั่งถึงวันเผาศพ หนูแหวนอดรันทนไม่ได้ กระซิบถามป่าพลอยว่า “ป่า หน้าจะกลับมาไหม”

ป้าพลอยผู้ได้พบเห็นความตายมามาก มองดูหนูแหวนเฉย แออาจจะกลัวความตายขึ้นมาบ้างก็ได้ ในที่สุด แกก็ตอบมาเบา ๆ ว่า “เขาไม่กลับมา เขาไปเสียแล้ว กลับบ้านเก่าไปเสียแล้ว”

“บ้านเก่าที่ไหนจะป้า” หนูแหวนถามด้วยความประหลาดใจ เธอไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่าบ้านเก่า อยู่อีก เห็นว่ามีอยู่บ้านเดียวเท่านั้น

ป้าพลอยไม่ตอบ สัปเหร่อเอาผืนมาก่อจุดไฟขึ้น หนูแหวนมองตามอย่างตื่นเต้นผสมหวาดกลัว น้ำลูกขึ้น เถอะ หนูแหวนร้องไห้ในใจ เธอไม่กล้าส่งเสียงดังเลย ความเงียบที่มีคลื่นเสียงร่ำไห้ ทำให้หนูแหวนไม่กล้าทำอะไร ไฟไหม้อยู่นานจนกระทั่งร่างของน้ากลายเป็นขี้เถ้ากองเล็ก ๆ

เสียงป้าพลอยพูดขึ้นว่า “นี่ไง กลับบ้านเก่าไปแล้ว”

หนูแหวนเริ่มเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ชัดเจนขึ้น เธอพอเข้าใจแล้วว่าความตายคืออะไร ความตายนี้ร้ายแรงกว่า ความตายที่เธอรู้จัก เธอเคยเล่นต้องเตตาย เธอรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย แต่เธอก็อยากตายเหมือนกันเมื่อเล่นเหนื่อย แล้ว แต่ถ้าเป็นอย่างนี้เธอทนไม่ไหวแน่ ตายแล้วก็ตายเลยไม่กลับอีกได้ กินก็ไม่ได้ เดินก็ไม่ได้ วิ่งเล่นก็ไม่ได้ จะดี หน่อยเดียวก็ตรงที่ใคร ๆ มาร้องไห้ให้ แต่ว่า...หนูแหวนมองตัวเองอีกครั้งหนึ่งตัวเนื้ออย่างนี้เวลาตายไปแล้ว ก็ กลายเป็นขี้เถ้ากองนิดเดียว ความตายทำให้ตัวเรามีค่าเท่ากับขี้เถ้ากองหนึ่งเท่านั้น หนูแหวนเดินกลับบ้านพร้อมกับพ่ออย่างไม่รู้ตัว เธอเสี่ยงไปที่ริมน้ำ ทรดตัวลงนั่งหน้าตาหม่นหมองจนต้นไม้ทุกต้นเฝ้าทักขึ้นว่า

“เธอเป็นอะไรจ๊ะ”

“ฉันกลัวตาย” หนูแหวนตอบ

“เธอตายแล้วหรือ” ต้นไม้ซัก

“ยัง ฉันยังไม่ตาย” หนูแหวนเริ่มรู้สึกสนุกกับการสนทนาขึ้นมาบ้าง

“ทำไมเธอถึงกลัวสิ่งที่เธอยังไม่ได้เป็นได้”

“ก็ฉันรู้แหละที่ว่าความตายเป็นอย่างไร”

“รู้แล้วเธอทำไมจึงกลัวด้วย”

“ทำไมจะไม่กลัว”หนูแหวนทำตาโต “เวลาตายแล้วเราก็กายเป็นซี่เถ่ากอนิดเดียว ไม่มีค่าอะไร ตายนะ
น่ากลัวออก”

“เธอกลัวตัวของเธอเองจะไม่มีค่าหรือ” ต้นไผ่ถาม หนูแหวนพยักหน้า ต้นไผ่พูดต่อไปว่า “เธอรู้หรือเปล่า
ว่าวันหนึ่งเธอต้องตาย ใคร ๆ ก็ต้องตายทั้งนั้น” หนูแหวนพยักหน้ารับอีกครั้งอย่างเชื่องซึม ต้นไผ่พูดต่อไปอีกว่า
“ใครก็ต้องตายทั้งนั้น วันหนึ่ง ๆ ทุกคนจะต้องกลายเป็นของไร้ค่า ปัญหาจึงมีอยู่ว่า ระหว่างที่เรามีชีวิตอยู่เราจะทำ
ตัวของเราให้มีค่าอย่างไรต่างหาก แล้วอีกอย่างหนึ่ง” ยอดไผ่โน้มกิ่งชี้ไปที่กอหญ้า “เธอเห็นกอหญ้าเหล่านี้ไหม แม่
ของเธอเคยใช้ให้เธอตายหญ้าเหล่านี้ใช่ไหม” หนูแหวนพยักหน้า มองดูมือตัวเองอย่างนึกเสียดาย จำได้ว่าเธอรู้สึก
เจ็บแสบเพียงไรเมื่อต้องตายหญ้า เสียดายต้นไผ่พูดต่อไปว่า “เธอตายมันออก เธอทำให้ต้นหนึ่งตายได้ เธอทำให้กอ
หนึ่งตายได้ แต่เธอไม่สามารถทำให้มันทั้งหมดตายได้ นั่นไง มันยังอยู่ที่นั่นเลย ความตายก็เหมือนกัน ทำให้เรา
ตายได้ที่ละหนที่ละหน่วยที่ละหมู่ แต่เราไม่สามารถทำให้เราทุกคนตายได้หมดเลย เรายังสามารถงอกงามเติบโต
ไปในทางของเรา ความตายไม่ได้เป็นของน่ากลัวนักหรอก”

“จริงหรือนี่” หนูแหวนถามขึ้น หน้าตาแจ่มใสแทบว่าจะกระโดดโลดเต้น ต้นไผ่ไกวกิ่งรับอย่างภาคภูมิใจที่
สามารถปลอบหนูแหวนได้ แต่แล้วเมื่อมองลงมามันก็ต้องสะดุ้ง รีบถามหนูแหวนว่า “นั่นเธอกำลังจะทำอะไรนะ”

“ฉันกำลังขุดหน่อไม้เอาไปแกงกิน” หนูแหวนตอบ “มันไม่นำความตายมาให้พวกเธอทั้งหมดหรอก”

ปั้นควาย

บ่ายแล้วอากาศร้อนอบอ้าวเหลือทน หนูแหวนนั่งแกว่งเท้าช้า ๆ อยู่บนแคร่อย่างเกียจคร้าน ไอแดดที่ร้อนระอุทำให้เธอไม่คิดจะกระดิกตัวไปไหน นอกจากจะแกว่งเท้าต่อไปจนโลกแตก แต่ว่า นั่นอะไรกัน.....

มดดำนั้นเองคาบของขาว ๆ มาเป็นแถว ชนอะไรนะ ชนทำไมนะ หนูแหวนทนสงสัยไม่ได้ ก็โดดผลุงเดินไปหา เสียงแผ่นดินกระเทือนทำให้มดแก่ตัวหนึ่งเงยหน้าขึ้นมาดู

“สวีสวีจ๊ะ” หนูแหวนทักทาย

“สวีสวี” มดแก่ตัวนั้นตอบอย่างไม่ค่อยเต็มคำเพราะกำลังคาบของอยู่

“เธอกำลังชนอะไรจ๊ะ”

“ใช่จ๊ะ” ขาดคำไขก็หลุดลงมาจากปาก แต่ว่าเคราะห์ดีไขของมดไม่แตกง่าย ๆ เหมือนไขไก่ หาไม่มดเล็ก ๆ ที่นอนอยู่ข้างในก็คงจะต้องตายไปแล้ว ทีหลังเจ้ามดทำอะไรต้องระวังอย่าให้ตกอย่าให้หล่น

หนูแหวนไม่สนใจเรื่องไขตก ถามต่อไปว่า “เธอชนไปทำไมจ๊ะ”

“ฝนจะตกจ๊ะ ฉันต้องชนไขออกจากรัง”

หนูแหวนดีใจที่ได้ทราบว่าเป็นฝนจะตก จนแทบจะวิ่งตื้อไปแต่ยังติดใจสงสัยอยู่นิดหนึ่ง จึงถามว่า “ฝนตกแล้วทำไมเธอต้องชนด้วย”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน” มดแก่ตอบ “พวกมดอย่างเราทำอย่างนี้มาช้านานแล้ว พอฝนจะตกเราก็ชนไข ไม่มีใครมานั่งคิดหรอก”

ใช่ซี ไม่มีใครมานั่งคิดหรอก หนูแหวนวิ่งเอาข่าวจากมดไปบอกแก่เพื่อน ๆ ว่าฝนจะตก เจ้าแกละร้องไชโยสุดเสียงจนได้ยินเสียงแม่ตลาดแว๊ดออกมาจึ่งเจียบ

ฝนตั้งเค้ามาแล้ว ลมหอบเอาสีด้ามาระบายจนทั่วฟ้าดำสนิทอยู่ข้างบนจนกลายเป็นของน้ำกลว หนูแหวนเคยกลัวเหมือนกันว่ามันจะตกลงมาเปื้อนอะไรหมด เป็นโชคดีย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่บังเอิญว่าสีที่ลมเอามาระบายท้องฟ้านั้นเป็นสีไม่ดี ตกง่าย ไม่นานนักก็ตกลงมาเป็นน้ำให้มนุษย์ใช้สอยและหนูแหวนได้เล่น

เปรี้ยว เสียงฟ้าผ่าดังสนั่น หนูแหวนร้องกรี๊ด วิ่งไปนั่งตัวสั้นอยู่ใต้ชายคา ปากที่ซีดเพราะความเย็นของน้ำก็ยิ่งซีดขึ้นไปอีก ถ้าเธอได้ยินเบนจามิน แฟรงคลินแล้วว่า ฟ้าผ่าเกิดจากอะไร เธอคงไม่กลัวอย่างนี้ หนูแหวนนั่งอยู่เฉย ๆ จนฝนหายเดินกลับไปบ้าน แสงแดดยามเย็นต้องตัวติดกับผืนนาอันกว้างใหญ่ไพศาล ดูเหมือนปูตัวเล็ก ๆ ที่คลานไปตามชายหาดเพื่อกลับรู

รุ่งเช้าหนูแหวนตื่นขึ้นมาด้วยความแจ่มใส เพราะอากาศเย็นสบาย พอออกไปไถนาตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ หนูแหวนเดินผิวปากไปที่ชายทุ่ง เสียงนกร้องแจ่มใสเหมือนกัน พวกมันมีตัวแมลงกินมากเป็นพิเศษในเช้าวันนี้ ถ้าหากว่าไม่มีฝนตกเสียอย่างเดียว โลกก็คงจะไม่เป็นอยู่อย่างนี้ แต่มันมีฝนนี้ มีจนเป็นเรื่องธรรมดา ๆ

หนูแหวนเดินไปจนชักเมื่อย คิดอยากจะทำอย่างอื่นบ้าง “ปั้นอะไรเล่นดีกว่า” เมื่อนึกออกเธอก็ลงมือขุดดินทันที

“หนูแหวนระวังหน่อย” เสียงมดแก่ตัวเดิมนั้นเองร้องทัก “รังของฉันจะพังหมด”

หนูแหวนไม่รู้ตอกว่าเป็นมดตัวเดิม ใครจะไปจำมดได้ แต่เธอก็รู้สึกตัวว่า ความไม่ระวังของเธอเกือบทำให้ผู้อื่นต้องเดือดร้อนเสียแล้ว จึงขอโทษมดตัวนั้น และบอกว่าต่อไปจะขุดเบา ๆ เจ้ามดมองดูหนูแหวนขุดดินง่วนแล้วถามขึ้นว่า “เธอขุดดินไปทำไมจ๊ะ”

“ฉันจะเอาไปปั้นอะไรเล่น”

“เธอปั้นทำไมล่ะ” มดซัก

“ก็ปั้นเล่นสนุก ๆ นะซี” หนูแหวนทำเสียงตุ๊ก “ปัญหาอย่างนี้เขาไม่ถามกันหรอก”

เจ้ามดรู้สึกขายหน้าทีไรไปถามปัญหาอย่างนี้เข้าได้ มันจึงพูดเสียงขาด ๆ อย่างไม่ค่อยมั่นใจว่า “เอ้อ เธอจะเอาไปปั้นอะไร”

“ฉันจะเอาไปปั้นควายจ๊ะ”

“เธอปั้นควายได้ด้วยหรือ” มดพูดอย่างแปลกใจ “เธอไม่ใช่ควายนี่ พวกมดปั้นได้แต่พวกมดเท่านั้น เราเคยเห็นควาย แต่ไม่รู้จักดี เราปั้นไม่ได้”

“ปั้นควายง่ายนิดเดียว บ้านฉันมีควายตั้งสองตัว ฉันรู้จักมันดี”

หนูแหวนเอาดินที่ขุดได้ไปนั่งถ่างขาปั้นควายอยู่ใต้ต้นไม้ ฝีมือปั้นของหนูแหวนไม่เลวทีเดียว ปั้นไม่ซาก็ได้ควายตัวหนึ่ง พอวางลงกับพื้นมันก็ออกเดิน แต่ว่าเดินได้กะเผลอกะเผลก ขาของมันยังไม่แข็งแรง หนูแหวนต้องเอาดินมาเพิ่มให้ คราวนี้มันเดินได้คล่องทีเดียว จนไปใกล้หลุมใหญ่

“ระวังจะตกหลุม” หนูแหวนตะโกนขึ้น แต่มันก็ก้าวพรวดไปแล้ว เจ้าควายตกลงไปร้องด้วยความเจ็บปวด “แกไม่เห็นหลุมหรืออย่างไร” หนูแหวนถามอย่างโกรธ

“ไม่เห็นหรอกจ๊ะ” เจ้าควายตอบ “เธอไม่ได้ปั้นตาให้ฉัน”

หนูแหวนอยากต่อว่าไปว่า ไม่มีตาแล้วยังอยากจะเดินอีก แต่เมื่อเห็นมันร้องหนัก ก็สงสารจนน้ำตาแทบไหล เพราะเธอก็ผิดเหมือนกันที่ไม่ได้ปั้นตาให้มัน หนูแหวนอุ้มควายออกจากหลุม ตัดแข้งตัดขาใหม่ แล้วปั้นตาให้ด้วย พอเจ้าควายมีตาก็เหียวไปเหียวมาแล้วพูดขึ้นว่า

“แน่ะ หางของฉันก็ยังมี อย่างนี้เหลือบยุ้งก็กัดแย้” หนูแหวนก็ต้องหีบเอามันขึ้นมาเติมหางให้ เจ้าควายแกว่งหางของมันอย่างมีความสุขครู่หนึ่ง แล้วร้องขึ้นอีกว่า “เขา เขาของฉันยังไม่มีเลย เธอคงไม่ยอมให้ใคร ๆ เรียกฉันว่าเจ้าทุยไช้ใหม่” หนูแหวนหีบควายขึ้นมาอย่างพลี๋ย ๆ ตัดเขาให้มัน แล้วถามอย่างหมดสนุกว่า “คงมีอะไรพร้อมแล้วไช้ใหม่”

เจ้าควายก้มลงสำรวจตัวเองอีกครั้ง แล้วร้องขึ้นว่า “นมฉัน...” หนูแหวนไม่รอให้มันพูดจบ ทูบปลั๊กลงไป มันก็กลายเป็นก้อนดินตามเดิม “ปั้นยากปั้นเย็นนัก” เธอขึ้นเสียง “เอาไปทำลูกกระสุนดีกว่า”

ไม่มีอะไรจะทำ

หนูแหวนแหงนดูยอดมะขามคอดั่งบ่า เธออยากจะขึ้นไปข้างบน เพื่อดูไปได้ไกล เผื่อจะได้เห็นอะไรแปลก ๆ ใหม่ ๆ บ้าง หลังจากที่ได้พยายามจนหอบฮັก เธอก็ยังขึ้นไปไม่ได้ ต้นมะขามต้นนี้สูงใหญ่เกินกว่าที่มือเท่านั้นจะปีนป่ายขึ้นไป หนูแหวนทรุดตัวลงนั่งพัก แล้วก็นึกถึงคำพูดของแม่ที่ว่าไล่หลังมาเมื่อตะกี้ว่า

“ทำอะไรก็ไม่มีเป็น ดีแต่กินกับเที่ยว”

หนูแหวนรู้สึกห่อเหี่ยวใจ แต่อดนึกค่านใจไม่ได้ว่า

“จะให้เด็กอายุหกเจ็ดขวบทำอะไรได้ด้อย่างไรได้ แค่น้ำหนักก็ว่าเสียเท่านี้ ที่พี่ละก็ไม่ใช่ ดูซี”

หนูแหวนก้มลงสำรวจตัวเอง “ต้องตรากตรำจนผอมอย่างนี้” เธอสงสารตัวเองเสียจนน้ำตาวิ่งมาสามแถว “ใคร ๆ ก็ช่างไม่เห็นใจเราเลย”

หนูแหวนรู้สึกเหมือนอยู่คนเดียวในโลก เธอเดินเอื่อย ๆ ถู้อไม้หวดต้นไม้ไปตามทางอย่างใจลอย น่าเบื่อ ออกไม่เห็นจะมีอะไรทำเลย

“ป่นอะไรจะหนูแหวน” เต่านาตัวหนึ่งโผล่หัวออกจากกระดองมาทัก

“ฉันเบื่อจะ ไม่เห็นมีอะไรทำ ทำอะไรก็ไม่ดี”

“เธอไม่มีอะไรจะทำจริงหรือ” เต่านาถาม “ถ้าอย่างนั้นช่วยอุ้มฉันไปปล่อยในหนองโน้นหน่อยได้ไหม จะไปเยี่ยมลูกสาวสักหน่อย”

หนูแหวนก้มลงอุ้มเต่าขึ้นมา ตัวมันหนักทีเดียว จนหนูแหวนนึกถึงความผอมของตนอีกครั้ง แทบอยากจะโยนลงไปตามเดิม แต่ด้วยความเคยชิน เธออุ้มมันไปปล่อยในหนองที่มันต้องการ

“ขอบใจมากนะหนูแหวน เธอเป็นเด็กดีนี่ เธอต้องไม่ทำหน้าเศร้าอย่างนั้น เด็กดีนอกจากคิดจะช่วยเหลือผู้อื่นแล้วต้องเป็นคนร่าเริงด้วย”

“ฉันเอาเธอมาปล่อยนี้ เพราะฉันอยากจะอยู่คนเดียวมากกว่า” หนูแหวนพูดไปตามตรง “เธอจะไปหาลูกสาวเธอก็ไปเถอะ”

“เธอเบื่ออะไรมากมายถึงอย่างนั้น” เต่านาซักสงสัย “ฉันไม่เบื่ออย่างเดียวนะ ฉันยังนำเสนออีกด้วย ฉันไม่ดีสำหรับอะไรเลย”

“ทำไมเธอถึงคิดอย่างนั้นเล่า เธอยังช่วยอุ้มฉันมานี่เลย เธอดีสำหรับฉันมาก” เต่านาแย้ง

“ไม่จริงหรอก หนูแหวนยังไม่เชื่อ “ฉันทำอะไรไม่ได้ ฉันต้องอยู่คนเดียว ฉันไม่มีเพื่อนเลย”

“ฉันเห็นเธอมีเพื่อนตั้งเยอะแยะนี่” เต่านาแย้ง

“ฉันมีเพื่อนตั้งเยอะก็จริง แต่เขามาแกล้งให้ฉันเจ็บใจอยู่เรื่อย”

“อะไรได้ ฉันได้ยินแต่ข่าวว่า เธอแกล้งคนอื่นมากกว่า แต่เอาเถอะ” เต่านาตัดบท “ฉันจะบอกอะไรให้ เพราะเธอคิดถึงแต่ตัวเองมากเกินไป แล้วเธอก็เห็นว่าโลกนี้คับแคบน่าเบื่อหน่าย”

“เธอจะให้ฉันคิดถึงอะไร คิดถึงเจ้าแพะ คิดถึงยอดไม้ คิดถึงปูอย่างนั้นหรือ”

“ถูกแล้ว” เต่านาตอบ “เธอจะต้องคิดถึงอย่างสนใจด้วย ของในโลกนี้ถ้าเธอสนใจมัน มันก็กลายเป็นของ น่าสนใจ”

“ถ้าฉันสนใจเธอ ฉันจะทำอะไรกับเธอดี” หนูแหวนพูดขึ้นลอย ๆ

เตารีบว่ายน้ำปรวดออกไป แล้วตอบว่า “เธอก็เป็นเพื่อนกับฉันซี แล้วเราก็กินเล่าเรื่องแลกเปลี่ยนกัน จำไว้ เธอว่าถ้าหากเธอสนใจโลกนี้ โลกนี้ก็ที่น่าสนใจ เธอจะรู้เองว่ามีอะไรที่ทำได้มากมาย มีหน้าที่ที่จะต้องทำ มีความจริงที่จะต้องค้นหา และก็มีคนที่อ่อนแอกว่าเธออีกมากมายรอความช่วยเหลืออยู่” แล้วเต่านาก็ดำน้ำหายไป เหลืออยู่แต่น้ำวน

หนูแหวนมองดูน้ำวนเฉย แล้วพูดขึ้นว่า “บางทีความน่าเบื่อก็อาจจะอยู่ที่มีอะไรที่ต้องทำมากเกินไปก็ได้”

เครื่องจตุระหัต

ติก ติก ติก เสียงดังนี้แว่วมาจากทุ่งนาบ้านลุงคง คงไ้เครื่องนั้นแน่ะ หนูแหวนนึกในใจ เธอได้ยินข่าวลือว่าลุงคงเข้าไปในกรุง ซื้อเครื่องอะไรมาที่ทำงานได้สารพัด หนูแหวนไม่ได้สนใจเรื่องเครื่องจักรเครื่องยนต์มากนักหาไม่เธอก็คงวิ่งต้อไปเสียแต่แรกที่ได้ยินเสียงแล้ว เธอคิดจะเดินไปที่โคกดินหาอะไรเล่น แต่ว่า เอ ไปดูเจ้าเครื่องนั้นหน่อยเห็นจะดี

หนูแหวนบ่ายหน้าไปทางเสียงนั้นแล้วเดินดุ่มไป แสงแดดแผดจ้าร้อนเหลือทน หนูแหวนเหลือบตาดูพระอาทิตย์อย่างเคื่อง ๆ นึกในใจว่าถ้าหากได้เป็นเจ้าของ จะเอาไปแช่น้ำสักหน่อย

ที่ตรงนั้นดูเหมือนคนทั้งสะแวกจะมารวมอยู่ หนูแหวนค่อย ๆ เบียดแทรกเข้าไปจนอยู่ข้างหน้า เห็นเจ้าเปี้ยก เจ้าแกละและหนูตี้มพร้อมทีเดียว เสียงเครื่องยนต์ดังจนสับสนแก้วหู ตัวเล็กนิดเดียว เล็กกว่าอีแตนที่บ้านเสียด้วยซ้ำ ทำไม่ถึงเสียงดังได้แบบนี้ ดังไปไกลเท่าหมาหอนสองช่วงได้ เสียงลุงคงคุยโชมงโจงแจ่งกับเสียงเครื่องยนต์ แกหน้าบาน ภาคภูมิใจมากที่ได้เป็นเจ้าของเครื่องวิเศษนี้ หนูแหวนนั้นฟังไม่ทัน จับได้ความเลา ๆ ว่าในเครื่องนั้นมีม้าอยู่ 2 ตัว ม้าในนั้นมันกินน้ำมันเป็นอาหาร ไม่กินหญ้า เร็วแรงมันช่างแยะเสียจริง หมุนเอาระหัดลื้อไป พาเอาน้ำไหลชู ๆ ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เจ้าดำดำถีบได้เร็ว ยังไม่ได้เร็วเท่านี้ พ่อเคยทำเป็นถีบเร็ว ๆ ได้ พักเดียวก็หอบซี้โครงรอน ติก ติก ติก เสียงเครื่องยนต์ดังก้องถ้าเป็นอีแตนเท่าให้ดังนาน ๆ อย่างนี้ เป็นต้องโดนข้างด้วยกินดินร่องเองไปแล้ว แต่ว่าเครื่องยนต์นี้ไม่มีใครรู้สึกรำคาญมันเลย ลุงคงหน้าบานยิ้มระรื่น ทุกคนพากันนับถือแกขึ้นตั้งแยะในฐานะที่มีเครื่องยนต์วิเศษ มีแรงมากยิ่งกว่าควายวัว เครื่องนี้มันเหมือนกับของวิเศษที่ตกลงมาจากสวรรค์ ต่อไปนี้พวกชาวบ้านก็จะไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยถีบระหัดแทบทั้งวัน เดินเครื่องเดียวมันก็ทำได้เสร็จ เร็วกว่าคนทั้งสะแวกนี้ทำเสียด้วยซ้ำ เครื่องยนต์นี้มันช่างยิ่งใหญ่เสียเหลือเกิน ทำงานก็เร็ว ตะโกนก็ดัง จนตนเองต้องรู้สึกตัวเล็กลง เล็กเหมือนม้าเข้าไปอยู่ในเครื่องนั้น หนูแหวนคิดอะไรออกอย่างหนึ่ง เธอแทรกคนออกมาวิ่งกลับไปบ้านโดยไม่มีใครสังเกต

หนูแหวนกลับมาใหม่อีกตอนใกล้เที่ยง ใคร ๆ เขากลับไปบ้านกินข้าวกันหมดแล้ว เดียวนี้เหลือแต่เธอกับเครื่องยนต์เท่านั้น เธอดีใจนัก จะได้อยู่กับมันตามลำพัง จะได้ลูบได้คลำมัน โดยไม่มีใครมามองมาว่า เสียงเครื่องยนต์ยังคงทำงาน ติก ติก ติก เสียงดังสนั่นทีเดียว หนูแหวนเลียบ ๆ เคียง ๆ เข้าไปใกล้ เอ้อมมือจะเข้าไปแตะ

“อย่ามาโดนฉันนะ เป็นเด็กเป็นเล็กเดี๋ยวจะเป็นอันตราย” เสียงเครื่องยนต์ดุเอา

หนูแหวนหอดมือ มองดูเจ้าเครื่องยนต์อย่างเคื่อง ๆ แล้วพูดว่า “เธอเป็นเหล็กเล็ก ๆ อย่ามาทำอวดดีนะ”

“ฉันไม่ได้ด่าต้ออย่างที่คุณคิดหรอก ฉันเกิดจากต่างประเทศนะ”

“ต่างประเทศเป็นอย่างไร อยู่ไกลแค่ไหน” หนูแหวนซัก เธอรู้แต่เพียงว่าที่อยู่ไกลที่สุดก็คือเมืองกรุง ที่เป็นต่างประเทศไม่รู้จัก

“ฉันมาอยู่ไกลจากเมืองกรุงของเธอตั้งแยะ ตัวฉันเกิดจากมันสมองและความคิดที่ชาญฉลาดกว่าของเธอ มากมายนัก พวกเธอไม่มีวันจะรู้จักฉัน เข้าใจฉันได้หรอก” เครื่องจักรพูดหยิ่ง ๆ

“เธอจะมาใหญ่กว่าพวกเราได้อย่างไร ถึงเธอจะยิ่งใหญ่อย่างไร พวกฉันก็ใช้เธอได้”

“เธอใช้ฉันได้ก็เพราะว่า เขาทำฉันมาให้เธอใช้เท่านั้น แต่เธอไม่รู้จักรักฉันจริง ๆ หรือ ถ้าหากว่าเธอเป็น เจ้าของดวงอาทิตย์ เธอจะอย่างไร” เครื่องจักรถาม

“ฉันก็เอาไปแช่น้ำเสียบ้างนะซี” หนูแหวนตอบไปตามความรู้สึก “จะได้เย็นลงบ้าง”

“เห็นไหม เห็นไหม” เครื่องยนต์ตะโกนขึ้น “นี่แหละ แสดงว่าเธอไม่เจริญพอที่จะใช้ฉันละ พอเธอมีอำนาจ มาก มีกำลังมาก เธอก็จะใช้มันเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของเธอ ด้วยความเห็นแก่ตัวของเธอ ถ้าเธอเอาดวงอาทิตย์ไป แช่น้ำ คนสักเท่าใดต้องตายไปเพราะการกระทำอันนี้” ตอนนี้เสียงของเครื่องยนต์ลั่นด้วยคามผิดหวัง “ตัวฉันต้องตกอยู่ในมือของคนโง่ ๆ เหล่านี้หรือ เครื่องจักรที่ทรงพลัง อวูธที่ร้ายแรง ตกอยู่ในมือคนโง่ ๆ เหล่านี้หรือ เครื่องจักรที่ทรงพลัง อวูธที่ร้ายแรงตกอยู่ในมือคนโง่แล้ว มันจะมีผลร้ายสักเพียงไหน”

หนูแหวนฟังคำพูดที่เต็มไปด้วยอารมณ์ของเครื่องยนต์อย่างสนใจ เธอมองมันตาโต แล้วพูดขึ้นอย่างวิตก ว่า “ตายละเธอเป็นอะไรไปนี่ พูดเพ้อจนไม่รู้เรื่อง ฉันต้องหาทางช่วยเธอ เธอทำงานมากเกินไปจนตัวร้อนไปหมดแล้ว เอานี่แหละ”

หนูแหวนวิดน้ำสาตเข้าไปที่เครื่องโครมใหญ่ มันสั่นคลั่ง ๆ “นี่เธออย่ามาทำบ้า ๆ อย่างนั้น ฉันเก่งกว่า พวกเธอทำงานมากกว่าพวกเธอ แข็งแรงมากกว่าเธอนัก แค่นี้ไม่หนักหนาอะไรหรอก ฉันทำงานได้วันละ 24 ชั่วโมง”

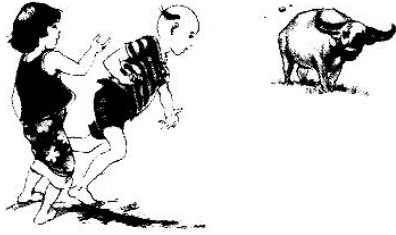
“แต่เธอตัวร้อนมากไม่รู้หรือ เวลาเจ้าเผือกมันทำงานหนัก ฉันอาบน้ำให้มัน มันยังชอบใจเลย เธออย่าปากแข็ง” ว่าแล้วหนูแหวนก็เร่งสาตน้ำเข้าไปอีก

นางสงสารเจ้าเครื่องยนต์ มันสั่นคลั่งน้ำใหญ่ แล้วมันก็โกรธ ตลาตออกมาว่า “หยุดนะ ถ้าเธอไม่หยุด วันหลังฉันจะไปตามพวกฟ้องฉันมา เป็นเครื่องกำเนิดไฟฟ้าอันมหึมา มาตั้งโรงงานที่นี่ มาทำให้ชีวิตของพวกเขาต้องเปลี่ยนแปลงไปตามวิธีทำงานของฉัน มาทำให้ชีวิตของพวกเขาชั่วช้ากั้ทั้งวันไม่ต้องทำอะไร นอกจากขันนอตตัวเดียว ฉันจะทำให้เธอเป็นทาสของฉัน เข้าใจไหม” มันตะโกนขึ้นสุดเสียง

แต่ว่าตอนนี้หนูแหวนไม่ฟังอะไรแล้ว เธอโพงน้ำสาตเอา ๆ ทั้งน้ำทั้งโคลนเประเติมไปหมด จนกระทั่งเสียงเครื่องยนต์เงียบไป “ค่อยยังชั่วหรือยัง” หนูแหวนถาม มันไม่ตอบ มันตายเสียแล้ว

อีกสองวันต่อมา ลุงคงพอมันเข้ากรุง เพื่อเอาไปซ่อม เสียงลุงคงที่ด่าตั้งแต่หัวบ้านถึงท้ายบ้าน ที่ว่าใครมาแกลังทำเครื่องตาย ทำให้หนูแหวนไม่กล้าเล่าถึงความพยายามของเครื่องยนต์นั้นให้ใครฟังเลย

น้ำใจเจ้าแพะ

“มาเล่นหมากเก็บกันไหมล่ะ”

หนูแหวนกำก้อนหินไว้ข้างหลัง เอ่ยปากชวนอย่างไม่ค่อยมั่นใจ เจ้าแพะเงยหน้าจากกองหินที่มันกำลังนับได้กำไรมาโชติเดียว พอเห็นหนูแหวนมันก็ยิ้มปากกว้าง ถามอย่างอารมณ์ดีว่า “จะเล่นอะไรนะ”

“เล่นหมากเก็บ” หนูแหวนย้ำ “แต่เธอต้องไม่เล่นโกงนะ”

“ไม่หรอก ฉันไม่เคยเล่นโกงเธอเลย”

“ไม่จริง วันนั้นฉันผลอนิดเดียว เธอเพิ่งได้ 12 ปีเท่านั้น มาบอกว่าได้ 17 ปี”

“เธออยากผลอทำไมเล่า ฉันไม่ได้ตั้งใจโกงเธอจริง ๆ อย่างหนูตีไม่ค่อยว่าหน่อยฉันตั้งใจโกง ที่หลังเธออย่าผลอกี่แล้วกัน เอ้าเล่นก็เล่น” เจ้าแพะตัดบท เพราะรู้สึกว่ายิ่งเถียงก็จะเข้าเนื้อไปทุกที

หนูแหวนหนึ่งแปะลง ยิ้มอย่างประจบ แล้วพูดขึ้นว่า “ให้ฉันเล่นก่อนนะ” เจ้าแพะหนู่มวัน 11 ขวบมองอย่างปราณีตอบว่า “เล่นก่อนก็ได้” หนูแหวนโปรยก้อนหินเริ่มเล่นหมากหนึ่ง โยนปุบหียบปับอย่างชำนาญ เจ้าแพะจับตาดูอย่างชื่นชมแกมหวาด ท่ามันจะแย่นา พอหนูแหวนโปรยก้อนหินเริ่มเล่นอย่างชื่นชมแกมหวาด ท่ามันจะแย่นา พอหนูแหวนโยนอีตัวขึ้นจะรวบหมากสี่ มันก็ตัดสินใจ

“ตาย” เจ้าแพะร้องขึ้นอย่างดัง

หนูแหวนสะดุ้ง ปล่อยให้อีตัวตกลงถึงพื้น ปากร้องว่า “ตายไหน”

“ตายนี่ไง” เจ้าแพะชี้ให้ดูอีตัวที่นอนอยู่บนพื้น แล้วรวบเอาก้อนหินไปเล่นหน้าตาเฉย หนูแหวนหนึ่งอึ้งด้วยความแค้นเคือง ในใจอยากจะทุบให้สักอัก แต่ก็ไม่กล้า เจ้าแพะทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ลงมือเล่นอย่างตั้งอกตั้งใจ เดี่ยวเดียวก็ได้หมากสี่ “ขึ้นร้าน” ได้ 3 ปี มันเริ่มหมากหนึ่งใหม่อีกครั้ง พอถึงหมากสองเจ้าแพะทำพลาดทอดหมากไปเป็นกระจุก หนูแหวนชยับตัวอย่างดีใจ เพราะคาดว่าคราวนี้เจ้าแพะคงตายหียบหมากสองไม่ได้แน่ ปลายเท้าเฉี่ยวกองหินไปนิดหนึ่ง เจ้าแพะเห็นได้ช่องพูดขึ้นว่า “เฉี่ยวอย่างนี้ต้องทอดใหม่” แล้วมันก็หียบก้อนหินขึ้นมา ทำท่าว่าจะทอดใหม่ คราวนี้หนูแหวนเหลืออดร้องกรี๊ดขึ้น แย่งเอาก้อนหินคืนมา

“ไม่เอา ไม่เอา ต้องวางไว้อย่างเก่า” เธอร้องขึ้น เจ้าแพะทำท่าจะเถียงไม่ยอม หนูแหวนเห็นแล้วทั้งน้อยใจทั้งเสียใจ พูดด้วยน้ำเสียงที่ครี้อด้วยความรู้สึกที่ “ทำไมเธอถึงชี้โกงอย่างนี้ เธอก็เป็นคนดีนี่นา” เจ้าแพะมองดูดวงตาหนูแหวนที่มีตาเอ่อเข้าอย่างไม่รู้จะทำอย่างไรดี ที่สุดมันพูดขึ้นอย่างสำนึกผิดและเสียสละว่า “ฉันยอมตายก็ได้ เธอเล่นเถอะ” หนูแหวนหมดสนุกเสียแล้ว เธอมองก้อนหินในมือเฉย เจ้าแพะยิ่งเสียใจหนักขึ้น มันเอื้อมมือ

มาแตะแขนหนูแหวน พุดปlob ๆ ว่า “เอาน่า เล่นเถิดน้า” หนูแหวนสะบัดแขนหนีลุกขึ้นยืน พุดสะบัดเสียงอย่างไม่หยาบคายว่า “ไม่มีใครเขาเล่นด้วยแล้ว อุตส่าห์มาชวนเล่นยังโกงเอาอีก” เธอเดินเลี้ยวออกมา พอได้ยินเสียงเจ้าแพะร้องว่า “กลับมาก่อน” เท่านั้น เธอก็วิ่งตื้อไปด้วยแรงเล่นตัว เจ้าแพะลุกขึ้นวิ่งตาม หนูแหวนก็ยิ่งเร่งฝีเท้าขึ้น ทั้งสองวิ่งไล่กันมาตามคันทนา พักหนึ่งเจ้าแพะก็ตะโกนขึ้นว่า “เรามาเล่นไล่จับกันนะ”

“ไม่เอา ไม่เอา” หนูแหวนยังไม่หายเจ็บใจที่เดี๋ยวร้องค่านมา แต่ว่าเสียงอ่อนไปมาก แล้ววิ่งแน่ต่อไป เจ้าแพะวิ่งตามไปไม่ลดละ และเข้าใกล้ไปทุกที แต่ว่า.....

“หนูแหวน หนูแหวน อย่าวิ่งไปตรงนั้น เจ้าเผือกควายเปลี่ยวมันอยู่ที่นั่น”

หนูแหวนได้ยินแล้ว แต่ก็คิดว่าเจ้าแพะโกหกจึงยังคงวิ่งต่อไป เจ้าเผือกควายเปลี่ยวที่ลุงอำเจ้าของเองก็เอาไว้มันอยู่ปล่อยให้มันเดินเล็มหญ้ากินอยู่แถวนี้ มันดุเหลือทน เทียวไล่ชีวิตที่เดินผ่าน จนไม่มีใครกล้าเฉียดมาแถวนี้ เจ้าเผือกเล็มหญ้าไปสายหัวไป เหมือนรู้สึกคันเขาอยากจะขวิดอะไรอยู่ตลอดเวลา พอเห็นหนูแหวนมันก็วิ่งเหยาะไปหาทันที

พอหนูแหวนเห็นเจ้าเผือกเท่านั้นก็หยุดก็ ความกลัวแล่นเข้าหัวใจจนไม่สามารถจะวิ่งหนีได้ ขณะนี้เจ้าเผือกเข้ามาใกล้อยู่ห่างไปเพียง 3 วาเท่านั้น หน้าของหนูแหวนซีดลงทุกที ตัวเล็ก ๆ อย่างนี้เจ้าเผือกหายใจรดก็ล้มแล้ว แต่แล้วมันก็สะดุ้งหยุดอยู่ เจ้าแพะนั้นเองขวางกั้นดินลอยลิว ๆ มาตกอยู่ข้างหลังเจ้าเผือก มันตกใจ จึงหยุดเหลียวกลับมาดู เจ้าแพะก็วิ่งไปทันหนูแหวน มันดึงเอาตัวหนูแหวนมาไว้ข้างหลัง ยืนเผชิญหน้ากับเจ้าเผือกอย่างอาจหาญ แล้วกระซิบบอกหนูแหวนว่า “เธอรู้อยู่ก่อน ไปคอยอยู่บนโคคนะ เดี่ยวฉันตามไป”

ไม่ต้องบอกครั้งที่สอง หนูแหวนหันหลังวิ่งอ้าวไปทันทีที่เจ้าแพะเผชิญหน้ากับเจ้าเผือกตามลำพัง เจ้าแพะค่อย ๆ ทรวดตัวลงเตรียมก่อกันดินก่อกันหินไว้พร้อม ก็ระดมขวิดเข้าไปไม่ทันที่เจ้าเผือกจะตั้งตัว เจ้าแพะก็เผ่นอ้าวไปอย่างไม่คิดชีวิต

ทั้งสองพบกันอีกครั้งหนึ่งบนโคคน หน้าตาซีดทั้งคู่เพราะเหนื่อยและเพราะกลัว เป็นพักใหญ่ หนูแหวนก็พูดขึ้นว่า

“ทำไมเธอก็มาช่วยฉัน” ดวงตาบอกถึงความชมเชยและขอบคุณ

เจ้าแพะเดินไปมา ตอบอย่างไม่ค่อยแยแสว่า “เธอเป็นผู้หญิง ไม่รู้อะไรหรอก ผู้ชายเขาก็ต้องช่วยผู้หญิงกันทั้งนั้นแหละ”

“ทำไมเธอก็ช่วยฉัน” หนูแหวนย้ำอีกครั้งหนึ่ง

เจ้าแพะหันมามองตาหนูแหวนแล้วย้อนถามว่า “ทำไมเธอก็ชอบมาชวนฉันเล่นเรื่อย”

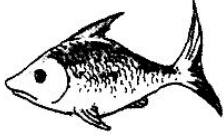
คราวนี้หนูแหวนก็ตอบไม่ได้เหมือนกันทำไมเธอถึงชอบมาชวนเจ้าแพะเล่นด้วยเรื่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่มันก็แสนที่จะซีโกง บางทีอาจจะเป็นเพราะเล่นกับเจ้าแพะแล้วรู้สึกว่ามีรสชาติดี หรือว่าเป็นเพราะเธอสงสารมัน เจ้าแพะกำพรว้าพ่อแม่แล้วก็ไม่ค่อยมีใครมาเล่นด้วย ท่าทางมันเหงา

“ทำไมเธอจึงมาชวนฉันเล่นเรื่อย” เจ้าแพะถามมาอีก หนูแหวนรู้สึกระดากนิด ๆ เธอมองดูเงาที่ผอมยัดของเจ้าแพะมือไม้ยาวแก้งก้าง แต่ว่ามีอะไรบางอย่างที่มันคงอยู่ในนั้น “เงาเธอยาวจังเลย” หนูแหวนพูดขึ้นลอย ๆ “ไปวิ่งเล่นกันตรงโน้นไหมล่ะ” “เอาซี” เจ้าแพะรับคำทันที แล้ววิ่งนำไป หนูแหวนมองตามร่างที่วิ่งห้อย ๆ ไป พร้อมกับรู้สึกวโลกลของเธอขยายใหญ่ขึ้น และเธอก็สงสัยวโลกลของเจ้าแพะมันใหญ่ขึ้นด้วยหรือเปล่า

ถ้าผู้อ่านได้กลายเป็นนกยางบินอยู่กลางอากาศ ก็จะได้เห็นเด็กเล็ก ๆ 2 คนวิ่งเล่นอยู่กลางทุ่งนาอันกว้างใหญ่ไพศาล แม้ว่าเขาทั้งสองจะอยู่ห่างกัน แต่ก็มีสายสัมพันธ์ที่มองไม่เห็นโยงเขาเอาไว้เป็นความผูกพันห่วงใยและสื่อสารต่อกัน เขาทั้งสองเป็นเพื่อนกัน ทั้ง ๆ ที่ยังไม่รู้จักคำนี้ดี

ตกปลา

“เธอมาดึงตัวฉันไปทำไม” เสียงไล่เดือนร้องขึ้นอย่างตกใจ

“ฉันจะเอาไปตกปลานะซี” หนูแหวนตอบพลางปิดมือนัดไม้ หลังจากที่ได้หย่อนไล่เดือนลงไปใน
กะลามะพร้าวแล้ว

“โอ๊ย ตายแล้ว เธอจะเอาฉันไปให้ปลากินอย่างนั้นหรือ” ไล่เดือนร้องอุทธรณ์ “ทำไมเธอแก้งฉันอย่างนั้น
เล่า”

หนูแหวนมองไล่เดือนอย่างแปลกใจ “ฉันไม่ได้แก้งเธอนะ” เธอพูดขึ้น “ถ้าฉันแก้งเธอฉันก็จะ เอ้อ เอา
เธอไปคลุกซี่ถ้า นี่ฉันเอาไปตกปลา มันจำเป็นนี่ เธอหยุดร้องเสียทีเถอะ” ว่าแล้วหนูแหวนก็ลงมือขุดหาไล่เดือน
ตัวอื่นอีก เมื่อได้จนพอใจแล้ว ก็บิดนใส่ลงไปในกะลา พูดว่า “เห็นไหม ฉันไม่ได้แก้งเธอ ฉันเอาดินมาให้เธออยู่
ด้วย”

หนูแหวนแบกเบ็ดคันยาวบ่ายหน้าไปทางฝั่งน้ำ มีอีแตนวิ่งนำไปข้างหน้า มันชอบตามหนูแหวนไปตกปลา
เพราะมันรู้ว่าตอนนี้เป็นตอนที่หนูแหวนอารมณ์ดีที่สุดในชีวิต อีกอย่างหนึ่งมันอยากรู้ว่าวันนี้มันจะได้รับส่วนแบ่งเป็น
ปลาอะไรบ้าง ระหว่างเดินไป หนูแหวนก็แวะไปเอาหนอนผีเสื้อสองสามตัวตามต้นไม้เตี้ย ๆ ใส่ลงไปอีก “เอาไป
เผื่อไว้ก็ดี” เธอนึกในใจ

พอถึงฝั่งน้ำ หนูแหวนก็หลบเข้าอยู่ใต้เงาไม้ที่เกือบจะตั้งตรง จัดแจงวางข้าวของ เกี้ยวเหยื่อเข้ากับเบ็ด
เหยียงลงไปในน้ำ วันนี้ทำไมโชคดีก็ไม่ว่า ประเดี๋ยวเดียวปลาก็มาตอดเหยื่อ ที่นั่นที่นั่นก็แหวกว่ายเพื่อมาขึ้นลง
เหยื่อแน่ หนูแหวนก็ยกคันเบ็ดขึ้น ได้แล้ว เป็นปลาตะเพียนขาวโตขนาดฝ่ามือ หนูแหวนรีบเบนคันเบ็ดตวัดปลา
มาวางบนฝั่งและปลดปลาออกจากเบ็ด

“เธอเอาฉันขึ้นมาทำไม” ปลาพูดละล่ำละลัก มันทั้งกลัวทั้งตกใจ มีน้ำไหลจากตาพราก ๆ

“ฉันจะเอาเธอไปกิน จะให้แม่ทำแกงส้ม ฉันไม่ได้กินแกงส้มมาตั้งนานแล้ว”

“โอ๊ย น่ากลัวจริง” เสียงปลาร้องขึ้นอย่างเสียวสยอง

“หยุดทีเถอะน่า” อีแตนเห่าซัดขึ้น “ฉันจะกินแกงเธอด้วย”

“พวกเธอนี่ช่างโหดร้ายจริง” ปลารำพัน “ฉันกำลังอยู่กับคู่รักของฉัน เธอพรากฉันมา แล้วเธอยังจะกินฉัน
ได้ลงคออีกหรือ ปล่อยฉันไปเถิด”

“ปล่อยเธอไปแล้วฉันจะกินอะไรล่ะ” หนูแหวนถาม

เธอเอาฉันขึ้นมาทำไม” ปลาพูดละล่ำละลัก
มันทั้งกลัวทั้งตกใจ มีน้ำไหลจากตาพรากๆ

“ปล่อยฉันไปเถิด” ปลาอ้อนวอนอีกครั้งหนึ่ง “ให้ฉันได้มีชีวิตทำอะไร ๆ อีก”

“ฉันไม่เห็นว่าคุณจะทำอะไรอย่างอื่นได้ดีกว่าถูกกินเลย เธออย่ามาอ้อนวอนฉัน ไม่สำเร็จหรอก ว่าแต่ว่า
คู่รักของเธออยู่แถวไหนหรือ ฉันจะได้ตักขึ้นมาอีก” ว่าแล้วหนูแหวนก็เกี่ยวเหยื่อโยนเบ็ดลงไปในน้ำอีก เธอนั่งรอ
คราวนี้นานแสนนาน ปลาก็ไม่มากินเหยื่อสักที เบื่อเข้าเธอก็หันไปถามปลาที่อ้อนแรงไปมากแล้วว่า

“เธอเป็นลูกปลาชนิดไหนหรือเปล่า”

“เปล่า ฉันเป็นลูกปลาตะเพียน”

“นั่นนะซี ตัวเองถึงได้เล็ก เห็นแม่บอกว่าปลาชนิดไหนซ่อนแผ่นดินอยู่ ถ้าเป็นลูกปลาชนิดนี้ค่อยนำปล่อยไป
หน่อย จะได้ไปช่วยหนุนแผ่นดินไม่ให้...แต่ว่า” หนูแหวนทำปากจิกจิก “ถ้าตักปลาชนิดนี้ได้ คงอ้อมไปหลายมื้อนะ”

อีแตนหอนรับสุดเสียงอย่างเห็นด้วย

ในที่สุดหนูแหวนก็รู้สึกว่าเป็นตักกระดูก ปลามาก็กินเหยื่อแล้ว เธอปลดปลาออกจากเบ็ด วางลงใกล้ ๆ กับ
ตัวแรกพูดขึ้นว่า

“เขาเป็นคู่รักเธอใช่ไหม”

“ใช่ ปล่อยเราไปเถอะ” ปลาตัวแรกขอร้องเสียงเครือ “เป็นบาปกรรมเปล่า ๆ ถ้าเธอฆ่าเรา”

หนูแหวนมองดูปลาทั้งสองตัวที่ติดตัวอยู่บนหญ้าอย่างสงสาร พร้อมกับนึกถึงคำสอนของหลวงตาเรื่องโทษ
ของการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตว่าหนักหนาเพียงใด รำ ๆ จะหยิบลงไปในน้ำแต่แล้วก็นึกอะไรขึ้นได้ถามว่า

“เธอเคยฟังเทศน์ไหม”

“เปล่า ฉันไม่เคยฟังเทศน์ พวกปลาเราไม่ฟังเทศน์กันหรอก”

“นั่นเธอก็เป็นปลาที่ไม่ค่อยดีเท่าไรนะซี” หนูแหวนพูดขึ้นอย่างดีใจ “สมควรที่จะถูกกินได้แล้ว” กล่าวจบ เธอก็รู้สึกภาคภูมิใจตนเองขึ้นมาอย่างมากที่อุตสาหะไปฟังเทศน์ แม้ว่าจะด้วยความรู้สึกเบื่อหน่ายก็ตาม

“แต่เธอตัวโตกว่าเรา เก่งกว่าเรา มากินเรานี่ไม่ยุติธรรมเลยนะ” ปลาตัวผู้ท้วงขึ้น

หนูแหวนอ้าปากหอมมองดูปลา แล้วย้อนว่า “แล้วเธอกินไส้เดือนล่ะ เธอจะกินไส้เดือน เธอจึงถูกจับ แล้วเธอจะมาร้องเอาอะไร”

หลังจากนั้นหนูแหวนก็สาละวนอยู่กับการเกี่ยวเหี่ยว หย่อนเบ็ด วัดเบ็ด พอตกปลายหนูแหวนก็ได้ปลามาหลายตัว เธอร้อยมันเข้าไว้เป็นพวง แบกคันเบ็ดมุ่งหน้าไปที่บ้านพร้อมกับอี่แตง ปลาเหล่านั้นไม่ตื่นแล้ว บางตัวก็มีรอยเลือดไหลเป็นทาง มันตายสนิท พูดไม่ได้ มันร้องขออะไรหนูแหวนไม่ได้อีกต่อไปแล้ว แต่ว่าเสียงร้องขอความยุติธรรมทำนองนี้ของสิ่งที่ต้องการรักษาผลประโยชน์ของตัวเองยังคงดังอยู่ที่โน่นที่นั่นทั่วโลก

ต๋อยต๋ิง

เพราะว่าวันนี้หนูแหวนเดินไปช้า ๆ เธอจึงได้เห็นต๋อยต๋ิงต้นหนึ่งขึ้นอยู่โดดเดี่ยวริมทางไม่มีอะไรขึ้นใกล้มันเลย มันเป็นต๋อยต๋ิงเดี่ยว ๆ สูงไม่ถึงสองคืบ ก้านเล็ก ๆ ของมันโอบเอนไปตามลม พาเอาดอกสีม่วงครามไหวตามไปด้วย เธอรู้สึกว่ามันเป็นพวกเดียวกับเธอ มันเหมือนเธอ เธอจึงรักมัน

“สวัสดีจ๊ะ ต๋อยต๋ิง” หนูแหวนทัก

“สวัสดีหนูแหวน” ต้นต๋อยต๋ิงตอบด้วยน้ำเสียงแจ่มใส “เธอผ่านฉันไปหลายหนแล้ว ฉันเรียกเธอไม่ทันเลย เธอจะรีบไปไหนกันจ๊ะ”

หนูแหวนมองต้นต๋อยต๋ิงอย่างรู้สึกผิด เธอไม่น่าปล่อยให้มันเหงามานานถึงขนาดนี้เลย เธอรักสนุกจนลืมรักคนอื่นไป เพิ่งมาเห็นมันวันนี้เอง หนูแหวนพูดขึ้นคล้ายรำพึงว่า

“เธอขึ้นอยู่ลำพังต้นเดียวอย่างนี้หรือ”

“ใช่จ๊ะ”

“เธอคงเหงามากที่สุดทีเดียว” หนูแหวนพูดขึ้นอย่างเห็นใจ

“ไม่หรอกจ๊ะ” ต้องต๋ิงตอบ “ถ้าเธอมีความรัก เธอก็จะมีเพื่อน แล้วเธอก็ไม่เหงา ฉันมีเพื่อนมากที่สุดทีเดียว อย่างเธอเป็นต้น เวลาเธอเดินมาคนเดียวช้า ๆ เธอมองคนอื่นอย่างสังเกตอย่างเอาใจใส่ เธอก็ได้พบฉัน ต้นต๋อยต๋ิงเล็ก ๆ ที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน พอเธอรักฉัน อยากเป็นเพื่อนฉัน ฉันก็ไม่เหงาแล้ว”

หนูแหวนพยักหน้าเห็นด้วย เสียงต้นต๋อยต๋ิงพูดต่อไปว่า

“เมื่อเธอเงยหน้าขึ้นบนฟ้า เธอเห็นนกเล็ก ๆ ที่บินร่อนไปมา เขาก็เป็นเพื่อนของเธอและก็เป็นเพื่อนของฉันด้วย เวลาลมพัดโชยมาแผ่ว ๆ เธอรู้สึกเย็นสบาย เขาก็เป็นเพื่อนของเธอเหมือนกัน ลมเป็นเพื่อนที่ดีของฉันจริง ๆ ดุสิตเขาทำให้ฉันไกวตัวสนุกทีเดียว ตกกลางคืนบางครั้งก็มีดวงจันทร์ บางครั้งฉันก็มีดวงดาวเป็นเพื่อน ยิ่งกว่านั้นนะเธอ บางที่ฉันก็ยังมีน้ำค้างเม็ดเล็ก ๆ ที่หลงทางมาขอพักพิงบนใบของฉัน เขาจะเล่าเรื่องการเดินทางอันแสนตื่นเต้นให้ฟัง จนกระทั่งเขาละลายหายไป โอ ฉันช่างเป็นสุขจริง ๆ ชีวิตช่างน่าอภิรมย์จริง ๆ”

หนูแหวนมองต้นต๋อยต๋ิงอย่างทึ่งและยกย่อง “ฉันอยู่คนเดียวเสมอเหมือนกับเธอ ฉันมีเพื่อนมากที่สุดเหมือนกัน ฉันเป็นเพื่อนกับค้างคอก ตัวหนอน และก็ก้อกนินตามริมหน้าต่าง เอ้อ... รุ่งกินน้ำก็เป็นเพื่อนฉันเหมือนกัน แต่ก็ยังไม่เหมือนอย่างที่เธอพูดเลย”

“เพิ่มความรักเข้าสิ” ต้นต้อยดึงแนะนำอย่างกระตือรือร้น “แล้วเธอจะได้อยู่ในโลกแห่งความรัก ในโลกของความรัก ฉันเติบโตมานี่ไง ตอนนี้นั้นพร้อมที่จะขยายพันธุ์ออกด้วยแล้ว ดูที่เมล็ดของฉัน ไม่ช้านี้แหละฉันจะระเบิดมันออก กระจายมันไปทั่ว แล้วมันก็จะขึ้นเป็นต้นต้อยดึงอีกหลาย ๆ ต้น อีกหน่อยมันก็จะเต็มทุ่ง เธอคอยดูนะ”

ต้นต้อยดึงระเบิดเมล็ดของมันออกดังเพียะ “ด้วยความรักเราจะทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เธอดูสิมันกระจายไปทั่วเลย” ต้นต้อยดึงร้องขึ้น “ฉันจะทำแผ่นดินนี้ให้เหมาะที่ต้นต้อยดึงจะอยู่”

หนูแหวนมองตาม แล้วร้องขึ้น “แน่ะ เมื่อนั้นมดมันคาบเอาไปแล้ว เม็ดโน้นมดก็เอาไป ตายแล้ว” หนูแหวนเหลียวกลับไปต้นต้อยดึง เธอรู้สึกเสียใจแทนมันอย่างยิ่ง เธอนึกเดาต่อไปได้ว่าเมล็ดที่เหลือถ้าไม่ถูกมดหรือแมลงอื่นคาบ ก็แห้งตายไปบนดินที่แข็งกระด้างนี้ เธอลุกขึ้นยืนและเดินจากต้นต้อยดึงนี้ไปอย่างไร้ตัว เดินมาไม่นานเลย เธอก็ได้พบต้นต้อยดึงอีก คราวนี้มันขึ้นเป็นดงทีเดียว เสียงมันสะบัดใบคุยกันดังจ๊อกจ๊าก

“สวัสดิ์จ๊ะ” หนูแหวนทักไปเนือย ๆ

“สวัสดิ์หนูแหวน” พวกต้อยดึงร้องตอบพร้อมกันทั้งดง “ท่าทางเธอไม่สบายเลย มาสนุกกับพวกเราดีกว่า อ้าปากอมเมล็ดของเราสิ”

หนูแหวนอมเมล็ดต้อยดึงตามคำเรียกร้อง อดได้ไม่นานมันก็แตกเพียะ เธอสะดุ้ง ต้นต้อยดึงพากันหัวเราะขำกันใหญ่พลอยทำให้หนูแหวนรู้สึกสนุกไปด้วย เธอวิ่งไปอมเมล็ดต้อยดึงอีกเมล็ด มันแตกเพียะ รู้สึกเจ็บ ๆ คัน ๆ ในปาก

“สนุกจังเลย” หนูแหวนร้องขึ้น เธอลืมเจ้าต้นต้อยดึงที่เปี่ยมด้วยความรักต้นนั้นสนิท “เธอไม่ขึ้นให้มากกว่านี้อีกหรือ”

“ไม่หรอก แค่นี้ก็พอแล้ว ขึ้นไปมาก ๆ เราก็กินกันได้ในวงแค่นี้” ดงต้อยดึงตอบ

“ยิ่งกว่านั้นนะ ถ้าเราขึ้นให้เต็มทุ่งพวกเธอก็จะเผาเราทิ้งเสีย” ต้อยดึงต้นหนึ่งเสริมขึ้น

หนูแหวนฟังแล้วหวนนึกถึงต้นต้อยดึงต้นเดิมที่อยากจะได้พันธุ์ให้เต็มทุ่งขึ้นมา เธอถามไปว่า “พวกเธอมีเพื่อนมากไหม”

“มีมากซี” ดงต้อยดึงตอบ “พวกเราเป็นเพื่อนกันหมดเลย”

“ไม่ใช่” หนูแหวนชี้แจง “เพื่อนหมายถึงอย่างนกตัวเล็ก ๆ สายลม หรือน้ำค้างอย่างนั้นนะ”

“ทำไมพวกเราจึงต้องมีเพื่อนแบบนั้น” ดงต้อยดึงสงสัย “เราอยู่ของเราอยู่แล้ว ไม่เห็นจะต้องไปคบกับนกเล็กหรือน้ำค้างเลย นกเล็ก ๆ บางทีก็ถ่ายรดเรา น้ำค้างก็ทำให้เราหนาวลั่น”

“ถ้าอย่างนั้นเธอก็ไม่มีความรักนะซี” หนูแหวนพูด “ฉันได้พบต้อยดึงต้นหนึ่งขึ้นอยู่โดดเดี่ยว เขามีความรักมาก เขามีเพื่อนเป็นนกเล็ก ๆ เป็นสายลม เป็นน้ำค้าง”

“ไม่จริงหรอก อย่าไปฟังเขา” ดงต้อยดึงค้าน “เขาเขางนะ เขาไม่ได้รักสิ่งเหล่านั้นหรอก”

“แต่เขาบอกว่าเขารัก ฉันก็เชื่อว่าเขามีความรัก”

“ความเหงาไม่มีเพื่อน ทำให้เรารักสิ่งที่ไม่รู้ไม่เข้าใจกับเรา หรือแม้สิ่งที่เป็นปฏิปักษ์กับเราได้” ดงต้อยติ่งอธิบาย “เราจะรักสิ่งที่คล้ายกับเราหรือเข้ากับเราได้เท่านั้น โอ ช่างน่าสงสารต้อยติ่งต้นนั้นจริง ๆ”

หนูแหวนพลอยสลัดใจไปด้วย ยิ่งนึกถึงภาพมดที่คาบเอาเมล็ดของมันไป เธอพูดอย่างไม่แน่ใจนักว่า “เธอจะหมายความว่า นกเล็ก ๆ สายลม หรือน้ำค้าง ไม่ได้เอาใจใส่กับต้อยติ่งต้นนั้นเลยใช่ไหม”

“ถูกแล้ว” ดงต้อยติ่งตอบ “เขาไปรักสิ่งเหล่านี้ข้างเดียว เพราะความเหงาไม่มีเพื่อนของเขา เธอไปช่วยชุดเขามาที่นี่ได้ไหม เขาจะได้สนุกกับพวกเราได้”

หนูแหวนรับคำ เดินกลับไปที่ดินต้อยติ่งต้นเดิม “ฉันจะเชื่อใครดี” เธอรำพึงขึ้นระหว่างทาง “ฉันจะเชื่อต้นต้อยติ่ง หรือจะเชื่อดงต้อยติ่ง” เธอหยุดยืนอยู่ที่ต้นต้อยติ่ง มองมันหนึ่ง ในที่สุดหนูแหวนก็หันหลังกลับ “ฉันไม่ชุด เธอไปหรอก ไม่ว่าเธอจะมีความรักหรือมีความเหงา เพราะว่าถ้าฉันชุดเธอไปแล้ว ฉันก็ไม่ว่าจะชุดตัวฉันไปวางไว้ตรงไหน”

แย่งตัว

วันหนึ่งหนูแหวนหนึ่งมองดูพ่อ มีความคิดที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนเกิดขึ้น ชายคนนี้หรือคือพ่อของเธอ ผู้ชายที่
นุ่งกางเกงหลวมโพลก ถอดเสื้อนั่งจักตอกอยู่ตรงนี้หรือคือพ่อของเธอ ผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ผิวเกรียมแดด เคราเขียว
ครีม มีรอยสักตามตัว กล้ามเนื้อที่หน้าอกและต้นแขนเป็นมัด ๆ สิ่งเหล่านี้ไม่เห็นบอกความเป็นพ่อของเธอที่
ตรงไหน

“พ่อ” หนูแหวนเปลอเรียกออกไป

“อะไรหือ” พ่อเงยหน้าขึ้นมองหนูแหวน

เขาคงเป็นพ่อเราจริง ๆ หนูแหวนนึกในใจ เขาเป็นพ่อเราจริง ๆ แน่แล้ว แล้วเธอก็ถามอย่างกระตือรือร้น
ว่า “พ่อแปลกใจใหม่ว่าหนูเป็นลูกของพ่อ”

พ่อเลิกคิ้วตอบไปว่า “เปล่า พ่อไม่แปลกใจอะไร”

หนูแหวนหน้าสลดลงนิดหนึ่ง เธอค่อย ๆ เดินเสียงออกมา พ่อสั่นหัวช้า ๆ ตะโกนตามไปว่า “ไปเที่ยวเล่น
ที่ไหนระวังอย่าให้หกล้มนะลูก พ่อเป็นห่วง” หนูแหวนได้ยินเสียงเตือนด้วยความเป็นห่วงเช่นว่าใจก็เฟื่องฟูขึ้น ถ้า
เธอถามพ่อด้วยคำถามที่ผู้ใหญ่เข้าใจได้ เป็นต้นว่า “พ่อจ๋า พ่อเห็นหนูเป็นคนอย่างไร” หนูแหวนคงได้รับคำตอบที่
น่าพอใจกว่านี้

เธอแบกเอาความสงสัยนี้ไปถามแมงมุมตัวดำใหญ่ที่ชักใยอยู่ที่กอดตะไคร้

“เธอเคยรู้สึกอย่างนี้ไหม” หนูแหวนเริ่มตัน “วันหนึ่งเธอสงสัยว่าพ่อของเธอหรือคือพ่อของเธอ”

“ฉันไม่เคยเห็นพ่อ ฉันว่าฉันไม่มีพ่อหรอก เอาเข้าจริงนะ ฉันยังไม่รู้เลยว่าพ่อแปลว่าอะไร” แมงมุมถาม

หนูแหวนมองแมงมุมอย่างแปลกใจ “เธอแยกไม่ออกหรือว่าแมงมุมตัวไหนเป็นพ่อของเธอ ตัวไหนเป็นแม่
ของเธอ ตัวไหนเป็นพี่ของเธอ น้องเธอ”

“ฉันรู้แต่ว่ามีแมงมุม มีที่ที่ฉันจะชักใยได้ มีสิ่งที่ฉันจะกินได้” แมงมุมตอบ

“เธอไม่รู้หรือว่ามีแมงมุมตัวอื่นที่ไม่ใช่ตัวเธอ” หนูแหวนพูดเน้นเสียง

“มีแมงมุม มีที่ชักใย มีสิ่งที่กินได้เท่านั้น” แมงมุมพูดซ้ำ

“ถ้าเธอไม่รู้ว่ามีแมงมุมตัวอื่นที่ไม่ใช่ตัวเธอต่างกับตัวอื่น เธอก็ไม่มีตัวเธออะซี” หนูแหวนพูดด้วยสำเนียงโกรธ

“ฉันไม่เห็นว่ามีจำเป็นต้องคำนึงถึงสิ่งนั้น การที่จะมีตัวฉันหรือไม่มีก็ไม่เห็นจะแปลกอะไร ในเมื่อยังมีแมง
มุม มีที่ชักใย มีสิ่งที่กินได้”

“แล้วก็มีสิ่งที่ดึงใยเธอด้วย” หนูแหวนกวาดมือไปที่ใยแมงมุมอย่างเหลืออด ใยขาดสะบั้น แมงมุมไต่หนีไป
อย่างรวดเร็ว มันคงไปหาที่ชักใยและสิ่งที่กินได้ใหม่ ในไม่ช้ามันก็จะลึมนึกถึงสิ่งที่ดึงใยของมันสนิท

แมงมุมนี้ช่างโง่งเสียเหลือเกิน ไม่รู้ว่ามันตัวของตัวเองเลย หนูแหวนนึกในใจเมื่อเดินจากมา ลูเราไม่ได้ เรามีตัวของเราไม่เหมือนกับพ่อ ไม่เหมือนกับแม่ ไม่เหมือนกับหนูดีม “เราเป็นตัวของเราจริง ๆ ด้วย” หนูแหวนตะโกนขึ้นอย่างสบายใจ

“ฉันต่างหากเป็นตัวของเธอ” มีเสียงท้วงเบา ๆ อยู่ข้างล่าง

หนูแหวนก้มลงดูก็เห็นเงาของเธอในน้ำ เธอทรุดตัวลงนั่งริมตลิ่ง สะโจกหน้าไปถามเสียงเครียวว่า “เธออวดได้อย่างไรถึงว่าเป็นตัวฉัน เธอเป็นเงาของฉันเท่านั้น”

“ทำไมเธอไม่คิดว่าเธอเป็นเงาของฉันบ้างเล่า” เงาย้อนเงา “แล้วเธออวดได้อย่างไรจึงว่าตัวเธอเป็นตัวของเธอ”

“ฉันต้องเป็นตัวของฉันแน่ ๆ เพราะฉันเป็นคนทำอะไรแล้วเธอก็เป็นคนตาม” หนูแหวนพูดเสียงหนัก “นี่ไง” แล้วเธอก็ยกมือขึ้น

เงาก็ยกมือขึ้นด้วย “ฉันไม่ได้ทำตามเธอหรอก เธอต่างหากทำตามฉัน หรืออย่างน้อยที่สุดเราก็ทำพร้อมกัน”

“แต่เธอก็ต้องยอมรับนะว่าฉันเป็นคนทำ” หนูแหวนพูดขึ้นอย่างไม่รู้ว่าจะพูดอะไร เธอออกจะเสียใจไม่น้อยเมื่อเงามาแย้งเป็นตัวเธอ แย่งความภูมิใจในการที่เป็นตัวเธอ

“ถ้าเธอชอบเล่นกับเจ้าแพะ เธอจะรู้หรือว่าเธอชอบเล่นกับมัน เวลาเธอยกมือขึ้น เธอรู้ว่าเธอยกมือขึ้นเพราะเธอเห็นฉันที่เป็นตัวเธอยกขึ้น” เงาอธิบาย

“แต่ฉันเป็นคนทำ ฉันเป็นคนทำ” หนูแหวนตะโกน

“เธออาจจะเป็นคนทำ แต่ฉันเป็นตัวเธอจริง ๆ” เงาตอบ

“ไม่เอา” หนูแหวนแทบจะร้องกรี๊ด “ฉันเป็นคนทำ แล้วฉันก็เป็นตัวฉันคนเดียว ฉันจะเอาตัวฉันคืนมา” ว่างแล้วหนูแหวนก็จ้วงมือลงไปใต้น้ำอย่างแรง เกิดเป็นคลื่นกระฉอก เงาของหนูแหวนก็เด่นพราว

“ตัวฉันจะหายไม่มีเหมือนอย่างเจ้าแมงมุมหรือ” หนูแหวนพูดอย่างตกใจ

“เห็นไหม” เงาพูดด้วยน้ำเสียงมีชัย “ฉันเป็นตัวเธอจริง ๆ ถ้าเธอไม่ยอมรับว่าฉันเป็นตัวเธอ ตัวเธอก็ไม่มี”

หนูแหวนนั่งคิดมองดูน้ำแล้ว จนกระทั่งกระฉอกคลื่นสงบเห็นเงาชัดดังเดิม เธอก็เอ่ยขึ้นมา “เธออย่าอวดดีไปเลย ถึงเธอจะเป็นตัวฉัน เธอก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ตัวฉันมีมากกว่าตัวเธออีก บางทีเธอก็เป็นตัวฉันเวลาใครไล่ตีมันฉันก็โกรธแทน บ้านของฉันก็เป็นตัวฉัน เวลาฉันคิดว่ามันเล็กกว่าบ้านของหนูตีมันฉันก็รู้สึกเสียใจฉันไม่หวังหรอกที่เธอจะเป็นตัวฉันอีกตัวหนึ่ง”

หนูแหวนลุกขึ้นเดินบ่ายหน้าไปที่บ้านแล้วหัวเราะกึกกั้น “แต่ก็แปลกเหมือนกันนะ ถ้าตัวเราจะเป็นยอดกระถินริมรั้วที่แม่เก็บเอามาจุ่มน้ำพริกตอนเช้า ๆ ด้วย” เธอรำพึง

ความเงียบ

วันนี้หนูแหวนอยู่บ้านคนเดียว พ่อกับพี่ไปธุระที่อำเภอ แม่ไปเยี่ยมหน้าผู้ชายที่ได้ข่าวว่าไม่ค่อยสบาย พ่อใคร ๆ ไปกันหมด เสียงสังเสียงกันแข็งแ่งละลายไป ความเงียบก็เข้ามาแทนที่ความอึกทักคึกโครม เงียบจนหนูแหวนรู้สึกเหงา บ้านไม่เคยเงียบอย่างนี้ ถ้าเป็นกลางท้องหาค่อยว่าอีกอย่างหนึ่ง เงียบจริง ๆ หนูแหวนทนไม่ไหว ร้องขึ้นว่า

“วู้ วู้ เงียบจริง ฉันเป็นหนูแหวน”

“จู้ จู้ เงียบหน่อยซี เธอกำลังจะทำลายฉัน” มีเสียงเรียบท้วงขึ้น

“เธอเป็นใคร” หนูแหวนถามขึ้นทันที

“ฉันคือความเงียบ เธออย่าพูดให้ดังนัก ฉันทนเสียงดัง ๆ ไม่ได้”

“เธอมาที่นี่ทำไมเล่า” หนูแหวนพูดเสียงกระซิบ

“เธอเรียกฉันไม่ใช่หรือ” ความเงียบพูดเสียงแผ่ว

“ฉันไม่ได้เรียกเธอ ความจริงฉันเบื่อเธอ เธอทำให้ฉันเหงา ในความเงียบไม่เห็นมีอะไรเลย”

“ความเงียบหรือไม่มีอะไร ทุกอย่างเกิดขึ้นในความเงียบ ถ้าเธอตั้งใจฟัง เธอก็จะได้ยินเสียงของความเงียบ”

“ฉันไม่เห็นได้ยินเสียงอะไรเลย เงียบออกอย่างไร”

“เธอฟังสิ” ความเงียบพูด “พวกคนอย่างเธอสามารถฟังเสียงของความเงียบได้ ถ้าเธอเอาใจใส่กับเสียงที่ไม่มีความหมาย นั่นเงเสียงนกร้อง โนนเสียงปลาสุบเหยื่อ เสียงน้ำไหล เสียงต้นข้าวงอกรวง”

หนูแหวนหน้าตาแจ่มใสขึ้น “จริงสิ มีเสียงอย่างนั้นจริง ๆ ด้วย ฉันฟังชัดทีเดียว”

เสียงความเงียบพูดต่อไปว่า “เธอเห็นแสงแดดไหม ในแสงแดดก็มีเสียง เธอรู้ว่าดวงอาทิตย์เป็นลูกไฟดวงใหญ่ กองไฟเล็ก ๆ เสียงพินปะทุก็ยังคง ถ้าใหญ่โตอย่างนั้นเสียงก็ดังลั่น มีพายุปั่นป่วนไปหมด”

“จริงด้วย” หนูแหวนร้องขึ้น “เสียงคงดังสนั่นเลย แสงแดดนี้หนวกหูพิลึก...ว่าแต่เธอจะให้ฉันเอาพินใส่เข้าไปสักดุ้นได้ไหม”

“ไม่ได้หรอก” ความเงียบพูดขึ้น “ถ้าเธอต้องการฟังเสียงของความเงียบ เธอก็ต้องให้ความสนใจเฉย ๆ ไม่ต้องทำอะไร แล้วตอนกลางคืนเธอจะได้ยินเสียงดาวยักควี่หลิวตาหยอกล้อกัน”

“เสียงของดาวไกลไปนี่ ฟังเสียงใกล้ ๆ หน่อยไม่ได้หรือ” หนูแหวนถาม

“ได้สิ เมื่อเธออยู่ในความเงียบ เธออาจจะได้ยินเสียงหัวใจเธอเต้น ฟังเสียงตัวเธอพูดกับตัวเธอเองชัดเจน”

“ฉันไม่ค่อยได้พูดกับตัวฉันมากเท่าไรหรอกจ้ะ” หนูแหวนท้วง “ฉันพูดกับคนอื่น”

“ไม่จริงหรอก เธอพูดกับตัวเธอเองมากกว่าพูดกับคนอื่น เวลาเธอคิดอะไรเธอก็พูดกับตัวเอง เธอพูดว่าฉันจะไปตกปลา ฉันจะไปเล่นกับเจ้าแพะ ฉันกลับบ้านดีกว่าฝนตกแล้ว แล้วก็อะไรอีกหลายอย่างในความเงียบ เธอจะได้ยินเสียงเหล่านี้ได้ชัดเจน และมันช่วยให้เธอตัดสินใจอะไรได้ด้วย”

หนูแหวนนั่งฟังเงียบ ความเงียบพูดต่อไปว่า “ความรู้สึกของเธอก็พูดกับเธอด้วย บางทีเธอเสียใจที่เอาก้อนดินขว้างไก่อ้ายไต้งจนขาหัก บางทีเธอก็ภูมิใจที่เธอช่วยหนูตีหมกหกล้มขาแพลง ทั้ง ๆ ที่เธอก็ไม่ชอบหนูตีหมกเท่าไร ความรู้สึกดีชั่วจะพูดกับเธอในความเงียบเสมอ”

“ให้ฉันนั่งฟังอย่างเดียวหรือ ฉันทำอะไรในความเงียบบ้างไม่ได้หรือ” หนูแหวนพูด

“ได้สิ” ความเงียบตอบอย่างหนักแน่น “ในความเงียบเธอสามารถทำความเข้าใจความต้องการที่เร้นลับของเธอให้สำเร็จได้ เธอหนึ่งฝันว่าจะมีบ้านใหญ่กว่าของหนูตีหมก มีชอกกินของเล่นมาก ๆ มีรูปร่างสวยเหมือนนางฟ้า มีผู้ชายมาติดเกี้ยวเหมือนแม่บัวลอย ในความฝันอันเงียบสงบ เธอทำอะไรได้ทั้งนั้น”

“แต่มันไม่เป็นความจริงนี่” หนูแหวนพูดเสียงเศร้า ๆ “เอาอย่างที่ได้จริง ๆ เกิด”

“เธอจะทำอะไรก็ได้นี่จ้ะ จะนั่งเย็บผ้าหรือสานกระบุงก็ได้ ในความเงียบไม่มีใครรบกวนเธอ เธอเห็นไหม เล่าว่าฉันเป็นเพื่อนที่ดีของเธออย่างไร ฉันมีแต่ช่วยเธอ ไม่เคยรบกวนเธอเลย”

“เธอเป็นเพื่อนที่ดีของฉันจริง ๆ” หนูแหวนพิมพ์ “ฉันเสียตายที่ไม่ได้คบกับเธอมาก่อน”

หลังจากนั้นหนูแหวนก็ได้เพื่อนใหม่คือความเงียบ เธอพูดคุยกับมันอย่างสนุกสนาน เดี่ยวนี้เธอไม่กลัวความเงียบ ไม่เหงาเมื่ออยู่ในความเงียบ ฟังเสียงของตัวเอง และนั่งฝันในความเงียบ

วันหนึ่งหนูแหวนเดินหน้าระทมทุกข์ ลัดทุ่งนาไปนั่งคนเดียวอยู่ที่โคกดิน เธอรำพึงถึงความเงียบ ความเงียบก็มาหา

“แย่จริง” หนูแหวนบ่น “โลกนี้ช่างอีกทีก็จ้ง”

ความเงียบนิ่งเฉย

“ใคร ๆ ช่างมาวุ่นวายในโลกของฉันเสียจริง ๆ” หนูแหวนรำพัน “ฉันนั่งเฉย แม้ก็ว่านั่งอ้อยสร้อย ความจริงฉันอยากจะคุยกับเธอมากกว่า เดินไปทางไหนก็ต้องระวังตัวแจ หมามันคอยเห่าจะกัด ฉันเกลียดหมาทุก ๆ ตัว นอกจากหมาที่ฉันเลี้ยง”

“มาอยู่กับฉันไหม” ความเงียบชวน

“ฉันก็อยู่กับเธอแล้วไง” หนูแหวนท้วงอย่างสงสัย

“มาอยู่กับฉันเรื่อย ๆ เป็นตัวฉันเลย เป็นความเงียบ แล้วเธอจะไม่ได้ยินเสียงอะไร” ความเงียบอธิบาย “ในตัวฉันเงียบสนิท มีโลกทั้งโลก จักรวาลทั้งจักรวาลลอยอยู่ ไม่มีอะไรมีเสียงเลย”

หนูแหวนนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วถามว่า “ในตัวเธอไม่มีเสียงเลยใช่ไหม”

ความเจ็บหนึ่งรับ หนูแหวนถามต่อไปว่า “เสียงที่เธอให้ฉันฟังล่ะ ดังมาจากไหน”

“พวกเธอคิดขึ้นเอง มันดังเพราะพวกเธอคิดว่ามันดัง” ความเจ็บตอบ “ฉันไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย เธอจะมาเป็นความเจ็บใหม่ล่ะ”

หนูแหวนนั่งอยู่ในความเจ็บพักหนึ่งแล้วสิ้นศรัทธาตอบว่า “ไม่ ถ้าฉันเป็นความเจ็บ ตัวฉันก็ไม่มีเสียง ตัวฉันก็ทำเสียงดังไม่ได้ ตัวฉันก็ไม่มีความหมาย ฉันจะอยู่อย่างอีกทีก็ดีกว่า” ว่าแล้วหนูแหวนก็วิ่งร้องเอะอะไปลั่นทุ่ง “การอยู่กับความเจ็บนาน ๆ ไม่ดีเลย ไม่ได้มีผู้อื่นมาทักท้วงเรา” เธอพูดกับตัวเอง “ทำให้ฟังसान”

เต่าเจ้าปัญหา

หลวงตาที่วัดเทศน์บ่อย ๆ ว่า คนเราทำอะไรต้องมีความยั้งคิด มีสติสัมปชัญญะ หนูแหวนไม่รู้เลยว่า สติสัมปชัญญะนี้มีความสำคัญอย่างไร จึงจำเป็นต้องมีมันไว้ก่อนจะทำอะไร พ่อเองก็เตือนหนูแหวนอยู่เนือง ๆ ว่า “แหวนเอ๊ย จะทำอะไรก็อย่าโมโหุนหันนั้ก เอ็งมันโทโสร้าย” หนูแหวนเองบางครั้งก็สำนึกผิดที่ชอบทำอะไรตามใจ เช่น กระต๊อบทำประชดพ่ออยู่เหมือนกัน เธอจึงบอกตัวเองว่าต่อไปจะต้องคิดอะไรก่อนทำ ไม่ว่าวาม เธอพยายามปฏิบัติตามความเชื่อนี้อย่างเคร่งครัด ทั้งยังได้เตือนอ๊อดแทน หมาคู่หูของเธอให้ทำเช่นนั้นด้วย เช่นบอกว่าอย่าเที่ยวไปไล่กัดไอ้ไต้ง หรือถ้าได้ยินเสียงใบตองแห้งแกว่งก็อย่าเห่า เป็นต้น

วันหนึ่งหนูแหวนกำลังกางมุ้งอยู่ เธอจับมุ้งเอี๋มไปจะเกี่ยวกับตะปู แล้วคิดอะไรได้ก็พูดกับมุ้งว่า “ทำไมเธอไม่คิดจะกางตัวเธอเองบ้างเล่า ปล่อยให้ฉันต้องกางเธอทุกวัน เธอไม่ละอายบ้างหรือ”

มุ้งทำเสียงรำคาญตอบว่า “เอาอีกแล้วหนูแหวน เธอนอนตื่นยังไม่พออีกหรือ ทับฉันเสียจะแย่ ข้าตอนเข้าบางที่ยังไม่ยอมเก็บ ปล่อยให้ฉันต้องยืมข้ามวันข้ามคืน เมื่อยแทบเป็นลม เธอยังจะมาให้ฉันลุกขึ้นเอาหูไปเกี่ยวตะปูเองอีกหรือ”

หนูแหวนกลับกลายเป็นฝ่ายที่จะต้องนึ้กละอายบ้าง แต่ก็ยังขึ้นพูดว่า “ถึงอย่างนั้นก็เถอะ เธอก็ควรคิดจะลึ้กขึ้นเองบ้าง”

“เธอนึ้กอย่างไรนะ” มุ้งพูดเสียงลึ้กสอน “เธอมีความต้องการมากเกินไปแล้วละ”

“เปล่า” หนูแหวนรีบปฏิเสธ “ฉันเพียงอยากให้เธอรู้อักคิดบ้างเท่านั้น หลวงตากับพ่อยังสอนไว้เลย”

“แล้วเธอคิดหรือเปล่าที่เธอพูดอย่างนี้” มุ้งย้อเธอ

“คิดสิ” หนูแหวนตอบ “ฉันคิดจะให้เธอทำอะไรด้วยตัวเองเป็นไงเล่า”

“ไม่จริงหรอก มันเป็นความต้องการของเธอต่างหากเธอไม่อยากจะกางมุ้ง ฉันรู้อักเธอดีหรอก”

“อย่าเลย” หนูแหวนตัดบท “ความคิดกับความต้องการก็ไม่เห็นจะต่างกันตรงไหน ฉันจะนอนดีกว่า ไม่อยากจะต่อลื้อต่อเถียงกับเธอ”

หลังจากวันที่หนูแหวนทะเลาะกับมุ้งมาแล้ว เธอก็ชักสงสัยคำสอนของหลวงตากับของพ่อว่าจะให้ทำอะไรแน่ เธอไปถามตัวแก้วที่กำลังกินใบแคอยู่ว่า

“เธอเคยคิดอะไรก่อนทำไหม”

ตัวแก้วทำหน้าที่ที่หนูแหวนมาขัดจ้งหะการกินของมัน ตอบว่า “ฉันไม่เข้าใจคำถามของเธอหรอก เวลาฉันอยากจะกินฉันก็กิน ฉันไม่เห็นต้องคิดอะไรเลย ทำไมฉันต้องคิดด้วยเล่า”

หนูแหวนตอบว่า “ฉันไม่รู้เหมือนกัน หลวงตา กับพ่อสอนเอาไว้ว่า จะทำอะไรก็ให้คิดก่อน อย่าทำตามใจตัว ฉันไม่เข้าใจมันมากนักดอก แต่ฉันคิดว่าเมื่อเราโตขึ้นแล้วเราก็ควรทำอะไรให้เป็นผู้ใหญ่ขึ้น ไม่ใช่ทำอะไรตามความต้องการ”

“ความคิดกับความต้องการต่างกันตรงไหนเล่า” ตัวแก้วเอาคำพูดของหนูแหวนมาย้อนถาม หนูแหวนไม่ได้หยุดตอบ เธอเดินจากไปบอกกับตัวเองว่า ตัวแก้วยังเด็กนัก วันหลังเขาคงจะสำนึกผิดว่าการทำอะไรตามใจไม่ดีอย่างไร

หนูแหวนเดินมุ่งหน้าไปทางหนองน้ำ พลังบ่นพึมพำว่า “เป็นเด็กก็ไม่ดี ใคร ๆ เขาดูถูกว่าเป็นเด็ก แต่เป็นผู้ใหญ่ก็ไม่ดีเหมือนกัน ต้องคิดโน่นคิดนี่น่าเบื่อออก” เธอเดินไปจนใกล้หนองก็พบเต่านาตัวใหญ่หมอบนั่งอยู่ เธอจึงทักว่า

“เธอกำลังทำอะไรนะ”

“ฉันกำลังคิด” เต่านาตอบ

“เธอมีความต้องการหรือเปล่า”

“มีสิ ใคร ๆ ก็มีความต้องการทั้งนั้นแหละ”

“ถ้าอย่างนั้นเธอคงพอรู้ว่าความต้องการกับความคิดต่างกันอย่างไร” หนูแหวนถาม

เต่านาขยับตัวนิดหนึ่งพูดขึ้นว่า “เธอนี่ช่างคิด ความคิดกับความต้องการเป็นของคู่กัน ความคิดไหลไปกับความต้องการ แต่ความคิดจะเป็นผู้บอกว่า จะทำอะไร อย่างไร แค่นั้น เมื่อใดจึงจะได้ตามความต้องการ”

“เธออธิบายให้ง่ายกว่านี้ได้ไหม” หนูแหวนถาม

“เมื่อเธออยากได้ขนมเธอก็คิดเอาไม้สอย อย่างนี้เธอพอเข้าใจไหม” เต่านาสอบถาม หนูแหวนพยักหน้า เต่านาพูดต่อไปว่า “เมื่อเธออยากให้อุ๊ยรักเธอก็พยายามเอาใจอุ๊ย เมื่อเธอปลูกต้นมะพร้าว เธออยากให้มีน้ำโต

เธอก็รดน้ำมัน แม้ว่าเธอจะเหนื่อย เธอก็ไม่คิดจะวิ่งเล่น เพราะเธออยากจะทำให้ต้นมะพร้าวโต เธอพอเข้าใจไหม คราวนี้”

“ฉันไม่เข้าใจมากนักหรอก แต่ไม่เป็นไร ฉันไม่ค่อยอยากรู้จริงเท่าใดนักเรื่องยาก ๆ อย่างนี้”

“เธอไม่ได้สงสัยจริง ๆ อย่างนั้นใช่ไหม” เต่านาพูดสำเนียงออกผิดหวัง

“เปล่า ๆ” หนูแหวนรีบปฏิเสธ แล้วถามเอาใจว่า “เธอสงสัยอะไรมากหรือ”

“ถูกทีเดียว” เต่านาพูดเสียงแจ่มใสขึ้น “ฉันมองดูโลกนี้ด้วยปัญหา ทำไมพระอาทิตย์ต้องขึ้นทางตะวันออก ทำไมต้นไม้จึงออกดอก ทำไมคนอย่างเธอจึงอยู่ในน้ำอย่างพวกฉันไม่ได้”

หนูแหวนมองเต่านาอย่างยกย่อง “ชีวิตของเธอน่าสนใจ น่าตื่นเต้นมากนะ”

“ไม่จริงทีเดียว ฉันช่างสงสัยมากจนฉันทำอะไรไม่ได้เลย พอฉันจะกะพริบตา ฉันก็จะถามว่าทำไมต้องกะพริบตา แล้วฉันเลยไม่ได้กะพริบตา”

หนูแหวนเริ่มมองเต่านาด้วยความหนักใจ เต่านาพูดต่อไปว่า “อย่างเธอก็เหมือนกัน เวลาเธอพบหลวงตา เธอทำอะไร”

“ฉันก็ไหว้หลวงตานะซี” หนูแหวนตอบอย่างไม่เห็นเป็นปัญหา

“ทำไมเธอต้องไหว้หลวงตา ทำไมไม่ให้หลวงตาไหว้เธอบ้าง”

หนูแหวนสะดุ้ง “เรื่องอย่างนี้เขาไม่สงสัยกันหรอก เธอพูดอย่างนี้เธอจะต้องตกนรกรู้ไหม”

“นรกเป็นอย่างไร ทำไมต้องตกนรก ตกไปทำไม” เต่านาซักเร็วปรือ

หนูแหวนนิ่งมองเต่านาอย่างหมดปัญญาจะพูดให้ฟัง เธอถอนใจพูดขึ้นว่า “ฉันไม่รู้ว่าจะอธิบายให้เธอฟังอย่างไร แต่ฉันคิดว่าฉันจะต้องไปจากเธอดีกว่า หัวของฉันหมุนไปหมดแล้ว”

หนูแหวนหันหลังเดินมา แล้วก็สะดุ้ง เมื่อได้ยินเสียงเต่านาถามอีกว่า “เวลาเธอเดินทำไมจึงต้องก้าวเท้าซ้ายก่อน” เธอรีบวิ่งตื้อหนีมา ร้องตะโกนตอบว่า “ฉันมีขาอยู่สองข้าง จะก้าวขาไหนก่อน ก็ไม่หนักตัวเธอหรอก”

หนูแหวนวิ่งมาจนหอบ เธอหยุดยืนดูต้นหญ้า ถามมันว่า “ทำไมเธอต้องออกดอก” ต้นหญ้าไม่ตอบ มันไกวตัวกับสายลมอย่างสบายใจ หนูแหวนถามซ้ำอีก มันจึงตอบมาเอื่อย ๆ ว่า “ฉันสบายใจ ฉันไม่มีปัญหา ฉันไม่ต้องการตอบปัญหาด้วย” หนูแหวนมองดูต้นหญ้าอย่างขัดใจ เอื้อมมือไปถอนต้นหญ้า เธอเดินกลับไปบ้านอย่างครุ่นคิด วันนั้นหนูแหวนเงยหน้ามองดูฟ่อแล้วตอบคำถามอย่างเด็ก ๆ ที่ทำให้ผู้ใหญ่แปลกใจอยู่เสมอว่า “ฉันกำลังมองดูโลกด้วยปัญหาจะฟ่อ”

ผีตากผ้าอ้อม

มีบางวันที่ท้องฟ้ามีสีมากกว่าปรกติ เป็นเส้นสีหลายสีโค้งงออยู่บนฟ้า ชาวบ้านบอกตามความเชื่อว่ามีผีรูงกินน้ำ แล้วก็เฝ้ากับมันอีก แต่ว่าหนูแหวนชอบดูรูงกินน้ำ มันสวยดีและน่าตื่นเต้นด้วย หลังจากความมืดมิดของฟ้าฝน เวลาครีမ်ฝนหนูแหวนก็มองเห็นรูงที่อยู่เบื้องหลัง ความดำทะมึนของเมฆโง้งคอกินน้ำด้วยความกระหาย มันคงกินเอา ๆ จนกระทั่งน้ำหมดฟ้า เฝยให้แลเห็นตัวมันเด่นสดใส ถ้าหากว่าฝนตกแล้วไม่มีรูงเธอก็เสียใจไปกับมันว่าพลาดโอกาสจะมากินน้ำ หรือถ้าหากมีรูงสองตัวเธอก็เห็นใจมันว่าจะไม่พอกิน และเธอก็มักปลอบใจตัวเองว่ามันอาจจะเป็นพ่อลูกกันก็ได้ บางทีเธอนสงสัยไม่ได้ก็ไปถามเมียดฝนที่จับอยู่ตามใบไม่ว่าตัวไหนเป็นพ่อตัวไหนเป็นลูก แต่เมียดฝนไม่ตอบ มันกลัวจนหนาวสั่นกลัวรูงจะมากิน

“เธอรูกรูงไหมจ๊ะ” หนูแหวนถามนกระจาบ

“ฉันรักเขามากจ๊ะ เวลาเขาออกมาฝนก็หยุดตก ฉันก็ออกหากินได้” นกระจาบตอบ

ใคร ๆ ก็คงกรูงกินน้ำอย่างนี้ หนูแหวนนึก วันหนึ่งรูงกินน้ำมาตัวเดียว เธอจึงไปถามแม่ว่า “แม่จ๋า รูงอีกตัวหนึ่งทำไมไม่มา” แม่ไม่ตอบ กลับเอ็ดว่า “เอ็งละมันชอบแต่นั่งดูรูงกินน้ำ งานการไม่รู้จักช่วยทำ มันจะมีรูงตัวเดียวสองตัวก็เหมือนกัน” หนูแหวนไม่รู้จะพูดอะไรก็เสียงหนีมา นึกแต่ว่าแม่ไม่รู้อะไรรูงตัวเดียวกับรูงสองตัวมันจะเหมือนกันได้อย่างไร ถึงมีรูงตัวเดียวกันมันก็ยังต่างกัน บางตัวสั้น บางตัวยาว บางตัวก็สีสด บางตัวก็สีจาง หนูแหวนแทบจะจำได้ด้วยซ้ำไปว่าตัวไหนชื่ออะไร

หนูแหวนเดินหลบไปเล่นที่ชายทุ่ง วันนั้นพระอาทิตย์ตกไปแล้ว แต่ก็ยังส่องแสงสีเหลืองสีแดงแผ่จนข้ามไปทั่วฟ้า ที่ชาวบ้านเรียกว่าตะวันยอแสง พวกผีก็พากันมาตากผ้าอ้อมกันเป็นการใหญ่ หนูแหวนได้พบผีตัวหนึ่งกำลังตากผ้าอ้อมง่วนอยู่ เธอเข้าไปถามด้วยความสงสัย

“เธอมาจากไหนนะ ทำไมหน้าตาน่าเกลียดอย่างนี้ล่ะ”

“ฉันเป็นผี ฉันมาตากผ้าอ้อมให้ลูก”

“เธอเป็นผีหรือ” หนูแหวนซักชนลูก “เธอจะหลอกฉันหรือเปล่า”

“ฉันไม่ทำเช่นนั้นหรอก” ผีตอบน้ำเสียงออกจะเศร้า ๆ “เพียงแต่ฉันรูปร่างไม่สวยเท่านั้น คนก็พากันเกลียดกลัวฉันจนฉันไม่กล้าจะไปไหนแล้ว นี่ถ้าตะวันไม่ยอแสงฉันก็ไม่ออกมาตากผ้าอ้อม”

“เธอไม่หลอกฉันจริง ๆ นะ” หนูแหวนถามย้ำเพื่อให้แน่ใจ

“ไม่ดอก ผีจะไปทำอะไรคนได้ ความกลัวของเธอต่างหากที่หลอกเธอ”

หนูแหวนค่อยคลายใจ เหลียวไปดูรอบ ๆ จึงได้สังเกตเห็นผีตัวอื่น ๆ อีกหลายตัวอยู่บริเวณนั้น

“พวกเธอนี้เหมือน ๆ กันจริงนะ” หนูแหวนพูดขึ้นลอย ๆ

“ไม่เหมือน” ผีพูดขึ้นทันที “พวกเราต่างกันมาก ตัวนั้นไม่มีจมูก ถัดไปตัวนั้นไม่มีหู เธอเห็นไหม”

หนูแหวนพยักหน้าเห็นด้วย ผีพูดต่อไปว่า ...นอกจากรูปร่างจะไม่เหมือนกันแล้ว เรายังมีความรู้สึก มีประวัติไม่เหมือนกันอีก”

หนูแหวนหนึ่ง ไม่รู้ว่าจะพูดอะไร ที่สุดเธอกล่าวขึ้นว่า “ฉันอยากจะรักเธอเหมือนกัน แต่เธอน่าเกลียดเหลือทน ฉันขอโทษเธอด้วยนะ”

“ไม่เป็นไร” ผีตอบเบา ๆ “พวกเราชินกับสิ่งนี้แล้ว เธอไม่รังเกียจเราก็ดีใจพอแล้ว”

“ถ้าเป็นรังเกียจหน้าค่อยว่าหน่อย” หนูแหวนสารภาพ “ฉันดูเขาไม่เบื่อ และรู้ด้วยว่าตัวไหนต่างกับตัวไหน เธอรู้จักรู้ตัวที่ชื่อสามเส้นหรือเปล่า ฉันสงสัยเขาจังเลย เขามีสีน้อยกว่าตัวอื่น เขาไม่ค่อยมาบ่อยหรอก”

ผีมองหนูแหวนด้วยความชื่นชม อ้อนวอนว่า “เธอจำฉันอย่างนั้นบ้างได้ไหม เธอจะรักฉันบ้างได้ไหม ฉันอยากจะถูกรัก อยากให้ใครจำได้ อยากให้ใครเห็นว่าฉันไม่เหมือนกับคนอื่น”

“ความรักเป็นอย่างนั้นหรือ” หนูแหวนถามขึ้น

“ถูกแล้ว” ผีตอบ “ความรักทำให้สิ่งนั้นไม่เหมือนกับสิ่งอื่น และกลายเป็นของพิเศษมีอยู่คนเดียว เมื่อเธอรู้สึกว่าเธอเป็นพิเศษของใคร เธอก็ถูกเขารัก เมื่อเธอเห็นใครพิเศษมีอยู่คนเดียวในโลก เธอก็รักเขา”

“มีเท่านี้เองหรือ” หนูแหวนย้ำ

“ใช่แล้ว” ฝูพูดอย่างกระตือรือร้น “เธอไปพบดอกพลับพลึงดอกหนึ่ง แล้วเธอก็รักมัน มันก็เป็นดอกพลับพลึงที่พิเศษกว่าดอกอื่น มันเป็นดอกหนึ่งและดอกเดียว ถ้าหากว่ามันเหี่ยวแห้งไป ดอกพลับพลึงทั้งโลกก็มาแทนไม่ได้ นี่แหละความรัก”

“คงจะจริงอย่างนั้น” หนุแหวนพูดขึ้น “แม่ของฉันก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่งและคนเดียวในโลก ผู้หญิงคนอื่น ๆ มาแทนแม่ไม่ได้ ถึงแม้บางครั้งฉันจะเกลียดแม่ แต่ฉันก็คงรักแม่นะ”

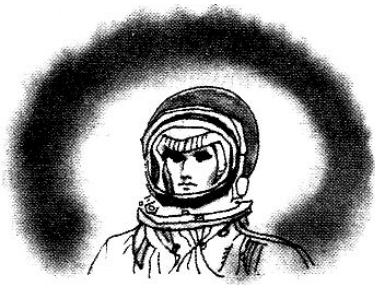
“เห็นไหมความรักเป็นของไม่ยากเลย” ฝูพูด

“บางที่มันก็ยากเหมือนกัน” หนุแหวนท้วง “เป็นต้นว่าถ้าหากว่าฉันไม่ชอบดอกพลับพลึงทั้งหมด ไม่ว่าจะ เป็นดอกไหน”

ฝูถอนใจเฮือกใหญ่ “ฉันคงน่าเกลียดจนรักไม่ลง ฉันไม่ว่าอะไรเธอ บางที่ฉันอาจจะเรียกร้องจากเธอมากเกินไปก็ได้”

หนุแหวนมองฝูอย่างเห็นใจ อยากจะบอกมันว่ารัก แต่มันก็น่าเกลียดเหลือเกิน เธอจึงได้แต่นิ่งมองมันอย่างเงิบ ๆ ที่สุดฝูพูดขึ้นว่า “ผ้าอ้อมคงจะแห้งแล้ว ฉันจะกลับไปหาลูกของฉัน เธอไม่ต้องเสียใจว่าเธอรักฉันไม่ได้ เพราะฉันก็มีสิ่งที่ฉันรัก ความรักที่เราให้ผู้อื่นนั้นยิ่งใหญ่กว่าความรักที่เรารับมา ฉันไปก่อนละนะ”

หนุแหวนมองดูเงาที่ยาวยืดของฝูห่างออกไปทุกที ๆ แล้วพูดกับตัวเองว่า “ฉันคงลืมเธอไม่ลง แต่ฉันก็ไม่รู้ว่าฉันรักเธอหรือเปล่า”

หนูแหวนกับมนุษย์อวกาศ

ลุงคงกำหนดเอาข่าวใหญ่มาเล่าให้ระบือกันไปทั้งหมู่บ้านว่า มีมนุษย์บินขึ้นไปบนดวงจันทร์ได้แล้ว มนุษย์พวกนี้เรียกว่าฝรั่ง ชอบบออยู่ในเมืองที่มีตึกสูงกว่ายอดตาลเสียอีก ป้าจันท์แกฟังแล้วถึงกับเอามือลูบอก แกเถียงคอเป็นเอ็นที่เดียวลว่าไม่จริง ใครจะไปถึงพระจันทร์ได้ ให้พระอินทร์มาเชียว ๆ ก็ไม่เชื่อ ลุงคงต้องอธิบายแล้วอธิบายอีกจนปอนแตก ก็ยังไม่มีใครยอมเชื่อกันเท่าใดนักว่ามีมนุษย์ขึ้นไปบนดวงจันทร์ได้

ตอนกลางคืนหนูแหวนนั่งห้อยเท้าดูดวงจันทร์อยู่ที่นอกชาน แล้วก็นึกเห็นด้วยกับป้าจันท์เหมือนกันว่าคนจะขึ้นไปได้อย่างไร มันใกล้อยู่นักรึ มันน่าจะมองเห็นบ้างถ้ามีคนขึ้นไปจริง ๆ แต่ว่าหนูแหวนนั้นอยากให้สิ่งที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นเกิดขึ้นเสมอ เพราะว่ามันหน้าตื่นตื่นสนุกกว่า เธอจึงบอกกับตัวเองว่าเรื่องคงจะเป็นเช่นนั้น

รุ่งขึ้นเธอยังคิดถึงเรื่องนี้อยู่ไม่หาย เธอถามนกยางที่ยืนขาเดียวคอยจับปลาที่ชายน้ำว่า “เธอเชื่อไหมว่ามีคนขึ้นไปบนดวงจันทร์จริง ๆ”

นกยางขยับตัวนิดหนึ่ง ตอบว่า “คนไม่มีปีกจะบินขึ้นไปได้อย่างไร”

“เธอละบินได้สูงแค่ไหน เธอเคยบินไปดวงจันทร์ไหม”

“ฉันบินได้สูงกว่าเนินเขาอีก แต่ว่าก็ไม่เคยถึงดวงจันทร์ เธอเชื่อเถิดว่าไม่มีใครบินไปถึงพระจันทร์ได้หรอก”

“แต่คนมีเครื่องบินนะ มีจรวดด้วย” หนูแหวนพูดตามที่ได้ยินมา

“อย่างนั้นคงจะเป็นได้กระมัง” นกยางพูดอย่างไม่ค่อยมั่นใจ “พวกเธอนะทำอะไรแปลก ๆ ได้สารพัด จนฉันไม่ค่อยจะเชื่อเลยว่าเธอเป็นพวกเดียวกับฉัน”

หนูแหวนถอยออกมาอย่างไม่ค่อยสบายใจ เธอนึกเกรงไปว่ามนุษย์ที่ขึ้นไปบนดวงจันทร์เป็นคนละพวกกับเธอ “คงเป็นพระอินทร์มัง” หนูแหวนนึกปลอบใจ เธอไปถามนกกระจาบว่า “เธออยากไปพระจันทร์ไหม”

“ที่นั่นมีต้นชมพูใบหนาหรือเปล่า” นกกระจาบย้อนถาม

“ไม่มีดอก บนนั้นไม่มีต้นไม้ มีแต่ดินโล่งแห้ง ๆ น้ำก็ไม่มี”

“ถ้าอย่างนั้นจะขึ้นไปทำไมเล่า”

หนูแหวนนะ ความที่ตื่นตื่นกับเรื่องนี้จึงไม่เคยคิดอย่างนกกระจาบมาก่อน เธอตอบดู ๆ ไปว่า “เขาคงไม่มีที่วิ่งเล่นมัง”

ยิ่งคิดหนุแหวนยิ่งเวียนหัว เธอจึงไปซุดดินมาปั้นเล่น บั้นไปปั้นมากลายเป็นมนุษย์ดวงจันทร์ เป็นคนจมูก
จุ่ม ดิดปีกเสียด้วย เห็นแล้วอดถามไปไม่ได้ว่า

“เธอไปดวงจันทร์ทำไม เธออยู่ตึกสูง ๆ ไม่มีที่วิ่งเล่นหรือ”

“เราไปเพื่อสันติภาพของโลก” มนุษย์อวกาศตอบ

“สันติภาพแปลว่าอะไร”

“สันติภาพหมายถึงความสงบสุข ไม่มีสงครามการต่อสู้”

“บ้านเมืองเธอมีการต่อสู้มากหนักหรือ ที่บ้านฉันไม่ค่อยเห็นใครต่อสู้กับใครเลย ถ้าเธอต้องการสิ่งนี้ฉันมีให้
เธอเยอะแยะ ไม่ต้องไปเอาถึงที่พระจันทร์ดอก”

“เธอไม่รู้อะไร” มนุษย์อวกาศว่า “ทั่วโลกมีการรบเต็มไปหมด”

“แล้วเธอห้ามเขาได้ไหมไหม” หนุแหวนซัก

“ไม่ได้หรอก” มนุษย์อวกาศตอบอย่างเศร้า ๆ

“เธอก็ทำไม่สำเร็จเท่าไรนะซี” หนุแหวนถามเบา ๆ อย่างเห็นใจ

“ก็ไม่ใช่ที่เดียว” มนุษย์อวกาศท่าทางกระปรีกระเปร่าขึ้น “มันเป็นก้าวใหญ่ของมนุษยชาติ”

“ใช่” หนุแหวนเห็นด้วย “เธอต้องก้าวใหญ่มากทีเดียวจึงจะก้าวถึงดวงจันทร์ได้”

“ไม่ใช่” มนุษย์อวกาศขัดขึ้น “มันเป็นความก้าวหน้าของมนุษย์ทั้งมวล”

“ฉันไม่รู้ว่ามันเป็นความก้าวหน้าอย่างไร ฉันก็ยังเห็นว่าฉันก็ยังอยู่เหมือนเดิม”

“หมายความว่าเดี๋ยวนี้มนุษย์ไม่ได้ถูกขังอยู่แต่ในโลกนี้เท่านั้น มนุษย์สามารถเดินทางไปสู่ดวงดาวอื่น ๆ
ได้” มนุษย์อวกาศพยายามอธิบาย

“ฉันอยากเดินทางแต่ในโลกนี้เท่านั้น” หนุแหวนบอกความปรารถนาของเธอ มนุษย์อวกาศมองหนุแหวน
อย่างเข้าใจ หนุแหวนพูดต่อไปว่า “โลกนี้กว้างใหญ่พอที่จะให้คนเดินทางไปไม่ใช่หรือ”

“แต่เราก็มีบางครั้งที่เราอยากจะไปให้ไกลกว่านี้ ไปไกลจนสุดจักรวาลเลย” มนุษย์อวกาศพูดขึ้นลอย ๆ

หนุแหวนมองดูมนุษย์อวกาศด้วยความชื่นชม ถามว่า “เธอเห็นอะไรบนนั้น”

“ก้อนหินหลาก ๆ สีสุดสลายตา เธอคงแทบจะไม่เชื่อมันสวยเหลือเกิน”

“เหมือนทุ่งนาไหม”

“โล่งเหมือนทุ่งนา แต่ว่าไม่มีน้ำ ไม่มีอากาศ ไม่มีต้นไม้เลยสักต้น”

“เธออยู่ได้อย่างไรกัน在那นั้น”

“ฉันมีซูดอวกาศนี่”

“ซูดอวกาศเป็นอย่างไร มันคงวิเศษมากนะที่ทำให้เราอยู่ที่ไหนก็ได้”

“ถูกแล้วมันวิเศษมากทีเดียว เมื่อเธอได้ไปอยู่ในที่ที่ไม่เคยคิดว่าจะอยู่ได้”

“ทุกคนต้องมีซูดอย่างนั้นหรือจึงจะอยู่บนดวงจันทร์ได้” หนุแหวนซัก

“ถูกแล้ว”

“เธอพูดสิ่งน่ากลัวเหลือเกิน ฉันไม่ค่อยเห็นความจำเป็นที่คนจะต้องไปอยู่ดวงจันทร์ ในเมื่อบนโลกนี้มีเสียงนกร้อง และกลิ่นดอกข้าว เมื่อคนต้องจากโลกซึ่งเป็นที่เกิดของเขา ฉันคิดว่าเขาถูกลงโทษมากกว่า”

“เขาจะถูกลงโทษเรื่องอะไร เขาเป็นผู้ชนะต่างหาก เขาเป็นผู้พิชิตอวกาศ” มนุษย์อวกาศพูด

“แต่เธอเดินทางไกลขนาดนี้ แล้วก็ต้องสวมชุดอะไรนั่น เธอเข้าใจไหม เธอถูกเหี่ยวแห้งตัวกันไม่ได้เลย”

“วันหนึ่งเราอาจจะได้พบกับดวงดาวที่น่าอยู่เหมือนโลกนี้ ไม่แห้งแล้งอย่างดวงจันทร์ก็ได้” มนุษย์อวกาศแย้ง

“ก็เธอทำโลกนี้ให้น่าอยู่เสียทีเดียวนี่ไม่ได้หรือ” หนูแหวนถาม

“เธอทำให้ฉันงุนงง” มนุษย์อวกาศเอ่ยขึ้นหลังจากที่เงยไปนานว่า “ฉันเดินทางไปเผชิญภัยหรือเดินทางหนีจากตัวของฉันเอง”

“เธอก็ทำให้ฉันงุนงงเหมือนกัน” หนูแหวนตอบ “ที่เธอบอกว่าบนพระจันทร์สวยงามนั้น เธอพูดด้วยความรู้สึกของเด็กที่ได้ खेलเล่นสมความปรารถนาอย่างฉัน หรือว่าพูดด้วยความกลัวหาญ”

พระศรีอารีย์

เรื่องที่แม่เล่าจับใจหนูแหวนมากที่สุดก็คือเรื่องพระศรีอารีย์ซึ่งมาขามาโปรดมนุษย์ในสมัยนั้นมีต้นกล้วยฤกษ์สี่มุมเมือง ใครอยากได้อะไรก็ไปขอเอา หนูแหวนอยากได้บ้านใหญ่ ๆ ตึกตาสวย ๆ อย่างของหนูติ่ม เมื่อเธอไปบอกเรื่องนี้กับเจ้าแพะ มันบอกว่ามันไปต้องการบ้านใหญ่หรือตึกตาทรอก แต่มันต้องการจะรักใครสักคนหนึ่ง และให้คนนั้นรักมัน หนูแหวนต้องกลับมาถามแม่ว่า พระศรีอารีย์นั้นให้ได้แต่ของเท่านั้นหรือ จะให้ความรักบ้างได้ไหม แม่กำลังยุ่งก็ดูว่าช่างซักไม่เข้าเรื่อง ไปถามพระศรีอารีย์เอาเองสิ

หนูแหวนเริ่มคิดได้ว่าสมัยพระศรีอารีย์จะต้องมีอะไรมากกว่าที่แม่เล่าไว้ แม่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพระศรีอารีย์จะมาโปรดเมื่อไร และจะต้องทำอะไรพระศรีอารีย์จึงจะมาโปรด หนูแหวนเคยฟังนิทานหลายเรื่องก็รู้ว่า ถ้าใครกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินดี ๆ ก็จะได้รับของ ที่ดิน ทรัพย์สินมากมาย เธอเอาเรื่องนี้ไปปรึกษากับเจ้าแพะว่า

“เธอคิดใหม่ว่า ถ้าเราพูดจาให้ไพเราะอ่อนหวาน พระศรีอารีย์ก็จะมาโปรดเรา”

“ถ้าฉันเป็นพระศรีอารีย์” เจ้าแพะตอบอย่างสุขุม “ฉันจะไปหาคนที่ฉันรักมากกว่าคนที่พูดอ่อนหวานกับฉัน”

“เธอคิดว่าพระศรีอารีย์จะรักคนแบบไหนเล่า”

“ฉันก็ไม่รู้ มาหาฉันก็ยังไม่ได้เลย ฉันจะคิดออกได้อย่างไร”

“เธอคงไม่คิดว่าฉันควรจะไปถามม้าทรอกนะ” หนูแหวนพูดอย่างฉุน แล้วยกเดินหนีมา

เธอเคยพูดเรื่องนี้กับเพื่อน ๆ เช่นกบหรือดอกต้อยตึงก็ไม่มีใครสนใจ เจ้ากบนั้นส่ายตัวที่เดียวเพราะว่าคอมันสั้น มันบอกว่าพระศรีอารีย์จะสู้แมลงเม่าได้อย่างไร ครั้นหนูแหวนอธิบายว่าจะขอแมลงเม่าจากพระศรีอารีย์ก็ขามก็ได้ ก็ไม่เชื่อ “ใครจะใจดีถึงขนาดนั้น” มันว่า “ครั้นเวลาพวกกูเห่าขอกบก็มิเอาฉันไปให้หรือ” หนูแหวนชักจนปัญญาเหมือนกันว่าพระศรีอารีย์จะเอาของที่ไหนมาให้ได้ทั่วถึง

ช่างฝ่ายดอกต้อยตึงสีม่วงก็บอกให้หนูแหวนหยุดคิดฟังชานเสียดี้ ไม่มีใครที่จะได้อะไรตั้งใจทุกอย่างทรอกดอกต้อยตึงว่าอย่างนี้ แล้วอีกอย่างมันก็คงไม่สามารถขออะไรจากพระศรีอารีย์ เพราะไปไหนต่อไหนก็ไม่ได้ หนูแหวนก็ยิ่งว่าวุ่นไปใหญ่ ถ้าเป็นเช่นนั้น ถึงพระศรีอารีย์มาจริงก็โปรดไม่ทั่ว

พระศรีอารีย์คงไม่มีจริงทรอกนะ หนูแหวนรำพึงกับอีแตนสุนัขหู อีแตนครางงัด ๆ มันได้ยินหนูแหวนบ่นอย่างนี้หลายครั้งจนเบื่อแล้ว หนูแหวนพูดต่อไปว่า “บางทีเดี๋ยวนี้ถึงยุคพระศรีอารีย์แล้วก็ได้ แต่ว่าบางคนอย่างต้นต้อยตึงไม่สามารถจะไปขอสิ่งที่ปรารถนาได้” เธอก็เที่ยวตะลอนไปหาต้นกล้วยฤกษ์ แต่ก็ไม่เคยพบ ซ้ำจะถูกแม่ตีที่ไม่ยอมกลับบ้านกลับช่องอีก

หนูแหวนซึกจะหมดศรัทธากับพระศรีอารีย์เสียแล้วเพราะว่าพยายามเท่าใดก็ไม่สามารถจะพบวิเววของพระศรีอารีย์ จนกระทั่งวันหนึ่งเธอดูตามนิสัยที่แม่ดูอยู่เสมอว่าชอบเอาให้ได้ตั้งใจ ว่าเมื่อหาไม่พบก็สร้างเอาดีกว่า หนูแหวนจัดแจงเดินลัดทุ่งไปไต่ต้นตาล ชูดินขึ้นมาเป็นต้นไม้ บอกว่า “ฉันไม่รู้ว่าจะต้นกล้วยพฤกษ์เป็นอย่างไร แต่เธอเป็นต้นกล้วยพฤกษ์ก็แล้วกัน” แล้วพูดต่ออย่างไม่ค่อยมั่นใจว่า “ไหนลองเอาพระศรีอารีย์มาซิ”

ทันใดนั้นก็มียายหนุ่มท่าทางแข็งแรงขี่ม้าขาวออกมา

“พระศรีอารีย์หรือ” หนูแหวนอุทานด้วยความตกใจพลางกราบติดดิน

“เหตุใดเธอก็คิดว่ากราบลงอย่างนี้ฉันจะชอบ” ชายคนนั้นถาม

“หนูไม่ทราบ” หนูแหวนตอบ “หนูทำตามธรรมเนียมของคนยุคนี้ ไม่ใช่สมัยพระศรีอารีย์”

“ลุกขึ้นเถอะ ยุคพระศรีอารีย์ไม่ใช่ยุคของท่าน” พระศรีอารีย์พูด

“ท่านเอาของที่ไหนมาแจกกันมากคะ” หนูแหวนลุกขึ้นนั่งถาม

“ก็เอามาจากที่คนสร้างขึ้นไงเล่า คนยิ่งทำมากก็ยิ่งแจกได้มาก”

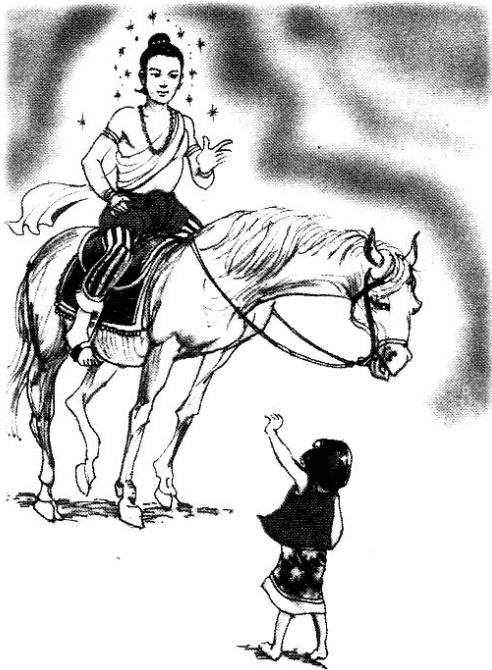
“แต่พวกก็มีบางพวกที่ไม่ได้รับก็ได้ อย่างเช่น...ต้นต้อยติ่ง” หนูแหวนซึกต่อ

“ผู้ที่ตั้งความปรารถนาได้ก็จะได้สิ่งที่เขาปรารถนาเสมอ ถ้าหากว่าเขารู้จักวิธีแบ่งปันและอยู่ด้วยกัน”

“ถ้าอย่างนั้นสิ่งที่ไม่สามารถจะตั้งความปรารถนาได้ก็ต้องลำบากนะซี”

“คนที่ไม่รู้จักตั้งความปรารถนาและพยายามทำให้สมปรารถนาก็เหมือนไม่มีชีวิต เธอไม่ต้องห่วงเขาหนัก

ดอก”

“พระศรีอารีย์ทำไมใจร้ายอย่างนี้ หนูนะนึกว่าพระศรีอารีย์จะใจดี เที้ยวแจกของเด็กเหมือนลูกใบเสียอีก” หนูแหวนพูดอย่างผิดหวัง “มีคนจำนวนมากที่เขาอ่อนแอ เราจะไม่ให้เขาอยู่เซียวหรือ”

“คนอ่อนแอนั้นอยู่ได้แต่ในโลกที่ขาดแคลนอดมื้อกินมื้ออยู่ในยุคที่อุดมสมบูรณ์ไม่ได้” พระศรีอารีย์เตือน

“หนูนะนี่กว่ายุคพระศรีอารีย์น่าจะอยู่ที่แท้ไม่เห็นจะน่าอยู่สักหน่อย” หนูแหวนบ่นเอาตรง ๆ

“คนทุกคนก็เหมาะสำหรับอยู่ในยุคของตน อย่าคิดฝันจะไปอยู่ยุคอื่นเลยไป พระศรีอารีย์พูดอย่างตรง ๆ

เหมือนกัน แล้วดูเหมือนนี่อะไรได้ก็ถามว่า “ถ้าเธอไปอยู่ยุคของฉัน เธอจะขออะไร”

“หนูจะขอตุ๊กตาสวย ๆ บ้านใหญ่ ๆ ใหญ่กว่าของหนูดีม่ออีก”

“เธอจะเอาไปทำไม”

“ก็เอาไปอวดเขาซิคะว่าของหนูมีดีกว่าของเขานี่”

“ไม่มีประโยชน์อะไรนี่” พระศรีอารีย์พูดขึ้น “พอเธอออกจากบ้าน หน้าของเธอก็เหมือนกับทุก ๆ คน เหมือนกันหนูดีม่อด้วย เธอจะเอาของเหล่านี้ไปอวดตัวเธอเองหรือ”

“ถ้าทุกคนหน้าเหมือนกัน หนูแหวนก็ไม่มีอะไร หน้าของหนูแหวนก็ไม่จำเป็นใช้ใหม่” หนูแหวนชักอย่าง ร้อนใจ

“ถูกแล้ว” พระศรีอารีย์ตอบ “ในยุคของฉันหน้าไม่มีความสำคัญ เพราะว่าทุก ๆ คนได้ใช้สิ่งที่เขาต้องการ เหมือน ๆ กัน”

“คนก็ไม่มี ความหมายอะไร ตัวหนูจะต่างกับหนูดีม่ออย่างไร”

“แล้วแต่เธอจะต้องการอะไร หมายเลขนั้นก็เหมือนกัน เธออาจจะได้หมายเลขที่ 24 เมื่อออกจาก บ้านก็พูดได้ว่าหมายเลข 24 ออกจากบ้าน เมื่อเธอตายก็บอกว่าหมายเลข 24 ตาย ก็ต้องหาคนที่เหมาะสมมาใส่ หมายเลขนี้”

“หนูก็มีความสำคัญเท่ากับตัวเลขเท่านั้นใช้ใหม่คะ” หนูแหวนพูด

“เธอคิดว่าเธอสำคัญอะไรกว่านั้นหรือ”

“หนูก็ไม่รู้ว่าหนูมีความสำคัญแค่ไหน แต่หนูเห็นว่าใครก็คิดว่าตัวเองเป็นคนสำคัญกันทั้งนั้น ทำไมหนูจะ คิดอย่างนั้นบ้างไม่ได้”

พระศรีอารีย์พยายามเข้าใจความรู้สึกของหนูแหวนแล้วพูดขึ้นว่า “ถ้าใคร ๆ คิดกันว่าเขาจะต้องดีกว่าคนอื่น เขาก็เข้ายุคของฉันไม่ได้ดอก ฉันเห็นจะต้องไปเสียที” ว่าแล้วก็ชี้มาหายเข้าไปในต้นไม้

หนูแหวนนั่งมองตะลึงอยู่ครู่หนึ่งแล้วพึมพำว่า “ถ้าหากว่าหน้าฉันต้องเหมือนกับหน้าของหนูดีม่อแล้ว ฉันก็ ไม่อยากอยู่ในยุคพระศรีอารีย์เหมือนกัน”

พบความจริง

แม้ว่าหนูแหวนจะเติบโตอยู่ในกลางแสงแดดและสายลมแรง ไม่ได้ฟังวิทยุไม่ได้ดูโทรทัศน์ แต่ช้า ๆ นาน ๆ เธอก็ได้ข่าวสารจากลูกก้านข้าง จากนักพัฒนาข้าง ชาวสารเหล่านี้ทำให้หนูแหวนไม่ค่อยจะสบายใจนักเป็นต้นว่าหนูแหวนเคยเข้าใจว่าฝนเป็นเทพเจ้าแม่เรียกว่าพระพิรุณ มีเรื่องเล่าอีกยี่สิบแต่หนูแหวนไม่ค่อยอยากจะสนใจจำนัก เพราะรู้สึกว่าเทพเจ้าคงไม่สนใจกับเธอเท่าใด เธอเองก็ไม่อยากจะทำเพลงสรรเสริญเทพเจ้าด้วย ไปตีปูลาเล่นยังจะดีเสียกว่า ความรู้ใหม่ที่เธอได้มาแปลกเหลือเกิน บอกว่าฝนเป็นไอน้ำ เหมือนกับไอน้ำที่พุ่งจากขามแกงเสียง ตั้งแต่นั้นมาฝนก็ไร้ราศีลงไปตั้งแยะในความรู้สึกของเธอ เธอหนึ่งคิดอยู่ตั้งหลายวันจึงไปถามลูกก้านว่า ไอน้ำจะมาจากไหนได้เยอะแยะ ตกลงมาจนท่วมทุ่ง ลูกก้านได้เคยเดินทางมาเข้ากรุง ได้เคยเห็นทะเล ก็ตอบให้ฟังว่า ไอน้ำมันก็มาจากทะเลที่ใหญ่กว่าทุ่งนาทั้งทุ่งอีก ถึงอย่างนั้นก็เสียเวลาอยู่นานเหมือนกันว่าหนูแหวนจะปรับตัวให้เข้ากับความจริงใหม่นี้

ร้ายกว่านั้น เมื่อสองสามวันมานี้หนูแหวนได้ข่าวใหม่ได้มาจากพี่ชายหนูตี๋ที่เข้าไปเรียนในกรุง พี่ชายหนูตี๋บอกว่าร่างกายของคนเราประกอบด้วยเม็ดเล็กที่มีชื่ออย่างที่เธอไม่เคยได้ยินมาก่อน ดั่งนั้นจึงลืมนไปแล้วอยู่ตั้งเป็นล้าน ๆ โกฎิ ๆ เม็ด หนูแหวนรู้สึกกลางแคลงในข่าวสารนี้มาก และรู้สึกว่าโลกนี้ซับซ้อนเกินกว่าที่เธอจะเข้าใจได้ง่าย ๆ เสียแล้ว เธอเก็บเอาความหนักใจนี้ไปถามนกเอี้ยงที่เกาะอยู่ที่กิ่งต้นหญ้าว่า

“ถ้าเธอรู้ว่าตัวของเธอประกอบด้วยเม็ดเล็ก ๆ ตั้งล้านตั้งโกฏิเม็ด เธอจะรู้สึกอย่างไร”

เจ้านกเอี้ยงไม่รู้สักอะไรดอก มันไม่เข้าใจคำถามของหนูแหวนเสียด้วยซ้ำ แต่เมื่อมันเห็นสีหน้าที่ยุ่งยากใจของหนูแหวน มันก็พยายามคิดและตอบว่า

“ฉันไม่รู้เลยว่าตัวฉันมีเม็ดตั้งล้านตั้งโกฏิเม็ด แต่ฉันคิดว่ามันคงลำบากมากทีเดียว ขนาดฉันมีปีกเพียง 2 ปีก ยังทำความสะอาดไม่ค่อยหมดเลย ว่าแต่เธอรู้มาแต่ไหนว่าตัวฉันมีเม็ดอะไรตั้งล้านตั้งโกฏิเม็ด” นกเอี้ยงนึกแล้วชักสนใจขึ้นมาบ้าง

หนูแหวนซึ่งยังไม่เข้าใจเรื่องเซลล์ตอบว่า “ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน มีคนไปเรียนในเมืองกรุงบอกไว้อย่างนี้ ฉันลองนับไผ่ดูก็เห็นมีไม่กี่เม็ด ถึงชนจะมีมากก็ไม่ถึงล้านถึงโกฏิอีก”

นกเอี้ยงพยายามช่วยหนูแหวนคิด แต่คิดเท่าไรก็ไม่ออก ในที่สุดมันก็ยอมแพ้บินหนีไป พลังพูดว่า “หนูแหวน ทำไมเธอถึงชอบเอาเรื่องยาก ๆ มาถามนะ ทำไมเธอจึงไม่ถามฉันว่า วันนี้จิกแมลงที่หลังเจ้าเผือกได้กี่ตัว แต่ถึงอย่างไรฉันก็คิดว่าฉันมีเม็ดน้อยกว่าเธอ เพราะฉันตัวเล็กกว่าเธอตั้งแยะ”

หนูแหวนมองนกเอี้ยงที่บินลับไปทางกอไผ่ข้างคลองแล้วก็มลงดูตัวเอง เธอก็ยังไม่เห็นว่าเธอมีเม็ดอะไรตั้งเป็นล้านเป็นโกฏิเม็ดในตัวเธอ เมื่อมีตบาดหรือหนามตำเลือดจะไหล เธอก็รู้สึกเจ็บปวด ไม่มีวิ๊แวจะให้เห็นเม็ดเหล่านั้นเลย

เธอบ่าหน้าไปยังโคกโดยไม่รู้ตัว ครุ่นคิดอยู่แต่ว่าความจริงข้อนี้มันจะมีประโยชน์อะไร จะให้ทำนาได้มากขึ้นหรือก็เปล่า แต่ถ้าไม่มีประโยชน์ทำไมคนจึงยอมเสียเงินเสียทองตั้งมากเพื่อไปเรียนสิ่งเหล่านี้

“หนูแหวนเป็นอะไร หน้าเครียดทีเดียว” เสียงปุนาทัก

“ฉันกำลังคิดถึงเม็ดเล็ก ๆ”

“เม็ดเล็ก ๆ ก็เม็ดดินนะซี” ปุนาเจ้าคารมตอบ “มีเยอะแยะทีเดียว เธอจะบดมันให้ละเอียดเท่าใดก็ได้”

พูดถึงเม็ดดินหนูแหวนก็นึกขึ้นมาได้ ก้อนดินก็ประกอบด้วยเม็ดดินเล็ก ถ้ามีน้ำอยู่ก็เกาะกันแน่น ถ้าไม่มีน้ำก็ร่วนเป็นผง เม็ดในตัวเธอก็คงเป็นอย่างนั้น รวมกันอยู่ได้เพราะว่ามีน้ำ พอคิดออกเธอก็รู้สึกอยากจะรู้จะเห็นมากขึ้นเธอก็วิ่งไปแกะลูกกระถินจนถึงชั้นใน มันมียางเหนียว ๆ หนูแหวนพึมพำว่า “ความจริงนี่ช่างน่ารู้จักจริง ๆ”

“ฉันอยู่ที่นี้แล้วไง” เสียงเบา ๆ พูดอยู่ข้างเธอ หนูแหวนเหลียวดูจนรอบก็ไม่เห็นใคร เสียงนั้นพูดหัวเราะเมื่อเห็นหนูแหวนทำหน้าตื่น “เธออยากจะพบฉันไม่ใช่หรือ ฉันมาพบเธอแล้วไงเล่า”

“แต่ฉันไม่เห็นตัวเธอนี่ เธออยู่ที่ไหน เธอเป็นใคร”

“ฉันก็อยู่รอบ ๆ ตัวเธอนั้นแหละ ฉันคือความจริง” เสียงนั้นตอบมา

“ความจริง จริง ๆ หรือ” หนูแหวนถาม “ทำไมฉันจึงจะได้เห็นตัวเธอเล่า”

“ทำไมเธอจึงอยากเห็นตัวฉันน้า”

“ฉันก็ตอบไม่ถูกเหมือนกัน แต่ฉันเห็นผู้ใหญ่เขาชอบพูดถึงเธอ เขามักจะบอกว่าความจริงนี่เป็นอย่างไร ความจริงเป็นอย่างนั้น ความจริงเป็นอย่างนี้ ฉันอยากจะจับเธอไปให้ผู้ใหญ่ดู”

“เธอจับฉันไปไม่ได้ดอก”

“ถ้าอย่างนั้นฉันจะไปบอกกับพวกผู้ใหญ่ว่าฉันได้พบเธอ” หนูแหวนพูดเสียงเอาจริงเอาจัง

“ก็คงไม่มีใครเชื่อ ใครจะเชื่อว่าเด็กเล็ก ๆ อย่างเธอจะพบความจริงได้”

“ฉันจะทำอย่างไรกับเธอดีเล่า แต่ว่าอันที่จริงเธอนี้ก็น่าเบื่อเหมือนกัน มองก็ไม่เห็น ช้ำยังทำให้ต้องปวดหัวด้วย เธอทำให้ฉันหงุดหงิดใจ หรือดวงดาวเป็นรูปไปหมดด้วยเม็ดเล็ก ๆ เวลาฉันพูดกับพ่อ ฉันก็ไม่แน่ใจว่าฉันกำลังพูดกับพ่อของฉัน หรือกับเม็ดในตัวของพ่อของฉัน”

“นั่นมันแล้วแต่ที่เธอจะคิดไปเอง ฉันเป็นอย่างที่เธอคิด ฉันเหมือนกับก้อนดินก้อนหนึ่ง เธอปั้นฉันเป็นควายฉันก็เป็นควาย เธอปั้นฉันเป็นบ้านฉันก็เป็นบ้าน เธอปั้นเป็นตุ๊กตาฉันก็เป็นตุ๊กตา”

“เธอเป็นหลาย ๆ อย่างอย่างนี้ ฉันจะบอกได้อย่างไรว่าเธอเป็นอะไร”

“ก็ต้องอยู่ที่ความสามารถของเธอละซี” เสียงความจริงบอก “ถ้าเธอสามารถทำให้คนอื่นเชื่อว่าฉันเป็นควาย ฉันก็เป็นควาย ถ้าเธอทำให้คนอื่นเชื่อว่าฉันเป็นตุ๊กตา ฉันก็เป็นตุ๊กตา”

“เธอนี้ช่างหลอกลวงแท้ ๆ” หนูแหวนว่า “ฉันไม่อยากจะเอาใจใส่กับเธออีกแล้ว ถ้ามีใครมาทำดีต่อฉัน ฉันก็จะเชื่อว่าเขาทำดีต่อฉัน ไม่มานั่งนึกสงสัยว่าเขามาทำดีต่อฉันจริง ๆ หรือเปล่า”

ความจริงมองดูหนูแหวนด้วยความเห็นใจแล้วพูดขึ้นว่า “ฉันขอโทษด้วยที่ทำให้เธอไม่สบายใจ บางทีฉันก็นึกเหมือนกันว่าฉันไม่ค่อยมีประโยชน์แก่เธอเท่าใดนัก”

“เธอรู้อย่างนั้นบ้างก็ดี” หนูแหวนตอบ

“ฉันก็รู้อย่างนั้นแหละ เพราะฉันเป็นความจริง” เสียงความจริงขัดขึ้น ทั้งสองนั่งอยู่พักหนึ่ง หนูแหวนจึงพูดขึ้นว่า

“ต่อจากนี้เธอจะไปไหนอีก”

“ฉันก็จะไปหาคนที่อยากจะพบฉันนะซี”

“เธอพบเขาแล้วเธอก็จากเขาไปเรื่อย ๆ อย่างนั้นหรือ”

“ไม่ใช่หรอก” เสียงความจริงค้าน “เขาเป็นฝ่ายทิ้งฉันก่อนเหมือนอย่างที่เธอคิดจะทิ้งฉันไปก่อนนี่ละ”

“เธอคงเหงามากนะซี” หนูแหวนพูดขึ้นอย่างเห็นใจ “ถ้าอย่างนั้นเธอจะอยู่กับฉันต่อไปก็ได้ แต่เธอต้องไม่แบ่งฉันออกเป็นเม็ดเล็ก ๆ ตั้งล้านเม็ดนะ ฉันเป็นหนูแหวนที่แบ่งแยกไม่ได้ ฉันคิดว่าคนอื่น ๆ ก็คิดอย่างนี้เหมือนกัน”

“ตกลงฉันจะตามเธอไปเสมอ” เสียงความจริงตอบ “เมื่อเธอต้องการใช้ฉันเมื่อใดฉันก็จะมารับใช้เธอ”

ดังนั้นทุกครั้งที่หนูแหวนไป จะมีความจริงที่ไม่ปรากฏตัวตามไปด้วย คุณหนูเชื่อใหม่ว่า คนทุกคนสามารถให้ความจริงติดตามตัวไปด้วยได้เสมอ ถ้าหากว่าเขามีความเห็นใจความจริง ไม่ยอมละทิ้งความจริงไปด้วยความหวาดกลัวหรือความเห็นแก่ตัวเอง

รำพึงถึงตัว

หนูแหวนนุ่งผ้าขึ้นกระโจมอกเดินฝ่าความหนาวเย็นไปที่ลำคลอง ซึ่งไหลเอื่อยอยู่ชั่วนาตาปี เธอจะไปอาบน้ำ มันเป็นความเคยชิน ความจำเป็นหรือความต้องการ เธอตอบไม่ได้ แต่เธอก็อาบน้ำที่ลำคลองนี้ทุกเช้าวันนี้อากาศเย็นนัก หนูแหวนจึงรีรออยู่ ชะงักหน้าไปเห็นเงาของเธอใส่แจวอยู่ในน้ำ เธอจึงเพิ่งสังเกตว่าตัวเธอนั้นโตขึ้น เธออาบน้ำที่ลำคลองนี้มาแต่เล็ก ที่แรก ๆ แม่อาบให้ เต็มวันเธออาบเองได้แล้ว

“ฉันโตขึ้นบ้างไหมจ๊ะ” หนูแหวนถามลำคลอง

“โตขึ้นเหมือนกันจ๊ะ” ลำคลองตอบ กว่ามันจะพูดประโยคนั้นก็กินเวลาถึงสิบนาที เพราะว่ามันไหลช้าเหลือทน อืดอาดอย่างนี้ หนูแหวนจึงไม่ค่อยอยากจะทำกับมันมากนักดอก

เธอนิ่งดูความเปลี่ยนแปลงช้า ๆ อันเป็นที่ที่เธอเกิดและเติบโตมา ไม่ค่อยมีอะไรเกิดขึ้นที่นี่ และเมื่ออะไรเกิดขึ้นแล้ว อย่างเช่นดนตรีจากกรุงมาเล่นที่งานวัด ชาวบ้านก็จะทรงจำมันได้เป็นเวลานานนับเดือนกว่าจะลืม และเมื่อไม่มีอะไรเกิดขึ้น นาน ๆ เข้ามันก็จะกลายเป็นยุคทอง ยุคอันแสนสนุกที่เล่าสืบกันมาอย่างไม่รู้จักเบื่อ

นึกถึงงาน หัวใจของหนูแหวนก็เต้นแรง อีกไม่กี่วันพี่บัวผันเขาก็จะแต่งงานไปแล้ว เธอก็มหันหลังดูเงาอีกครั้งหนึ่งแล้วก็ถอนใจว่า ฮี ใครเขาจะมาแต่งงานกับเรา หนูแหวนไม่รู้ว่าจะแต่งงานกับความหมายอะไรบ้าง เธอรู้แต่ว่าเมื่อคนโตเขาทำอะไรเธอก็อยากจะทำบ้าง

หนูแหวนเอาเท้าเหย่งลงในน้ำแล้วชักกลับ บรี้ว หนาวเหลือทน เธอกลับใจเหย่งเท้าลงไปอีก แล้วหย่อนตัวลง วิกปี่ ในที่สุดก็ทำได้สำเร็จ เธอดำผุดดำว่าย ส่งเสียงเอะอะ กระทุ้งน้ำเป็นฟอง จนกระทั่งหอยโข่งตัวหนึ่งเปิดปากขึ้นอย่างเกียจคร้าน พูดว่า

“เงียบ ๆ หน่อยเถิด ฉันยังอยากจะนอนต่ออีก”

“ตายละ เธอนอนสบายอย่างนี้ทุกวันหรือ” หนูแหวนอุทาน “แม่เธอไม่ตีเอาบ้างหรือ”

“ฉันเป็นแม่หอยโข่ง ไม่มีใครมาตีฉัน” หอยโข่งตอบ

“เธอโตแล้วก็ต้องรู้จักรับผิดชอบเลี้ยงดูผู้อื่น” หนูแหวนว่า

“ฉันไม่เห็นต้องเลี้ยงใคร ฉันไม่เห็นว่าคุณจะโตขึ้นอย่างไร ฉันจะนอนดีกว่า” ว่าแล้วหอยโข่งก็เปิดปากทวาดทวาด “ฉันอยู่ของฉันไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้นเอง”

หนูแหวนหมดสนุกเพราะคำพูดของเจ้าหอยโข่ง เธอขึ้นจากน้ำไปผัดผ้าเงียบ ๆ เดินไปตามชายทุ่งที่โล่งราบเพราะเขาเกี่ยวข้าวไปหมดแล้ว ไม่ช้าแผ่นดินก็แตกกระแหงเพราะความร้อน ต่อจากนั้นฝนก็ตก ชาวบ้านก็เตรียมทำนาอีกครั้ง ซ้ำกันไปเช่นนี้ทุกปี จนเหมือนว่าชีวิตมีเพียงปีเดียวสองปี ปู่ของหนูแหวนเป็นชาวนา พ่อของหนูแหวนก็เป็นชาวนา ตัวหนูแหวนเองก็คงเป็นชาวนาอีกเช่นกัน

หนูแหวนเดินไปได้หน่อยหนึ่งก็ได้พบเพื่อนมากมาย เป็นเต่านา ผีเสื้อ ต้นต้อยติ่ง ตัวบุง ไล่เดือน ดอกพลับพลึง เธอหยุดพักหายใจเล่นกับมันอย่างสนุกสนาน โลกของเธอก็รื่นเริงสดใสเหมือนเคย หนูแหวนวิ่งกระโดดโลดเต้นไปตามคันนา เทียวถามโน่นซักนี่ ไม่เคยอยู่ที่ใดนาน ๆ ไม่เคยคิดถึงอะไรแน่แน่ หนูแหวนก็รู้ว่าตัวสนใจอะไร ชอบอย่างไรแน่ จะให้รู้ได้อย่างไร ในเมื่อของมันช่างซัดแย้งกันไปหมด ฮีแดนบอกว่ามี 4 ขาดี้ ใก้ต้อกว่าต้องมี 2 ขา นกกระจับที่ริมรั้วชอบมีตัวเล็ก ๆ ถ้ามีตัวใหญ่ กว่าจับแมลงกินอื่ก็เหนื่อยตาย ส่วนเจ้านกกระยาง

บอกว่าต้องตัวโตสิ ไม่อย่างนั้นจะคาบปลาไหวหรือ เจ้าคางคกนั้นเข้าข้างอีแต่นบอกว่าต้องมี 4 ขา แต่ว่าต้องนั่งเอาขาหลังยันพื้นไว้จึงจะดีหนูแหวนนะปวดหัวนัก

วันหนึ่งหนูแหวนเดินไปเที่ยวเล่นไกลเกินกว่าที่เคยไป หนูแหวนก็ได้เห็นดอกไม้ดอกหนึ่งที่ไม่เคยเห็นมาก่อน สีของมันเป็นสีฟ้า กีบบางใส ขึ้นอยู่ใต้ก้อนหิน มีเศษหินเล็ก ๆ อยู่โดยรอบ มันแตกต่างจากต้นเล็กชนิดเดียวเด็ดเอาไปบ้านรี หนูแหวนนึกในใจ อย่าดีกว่า เก็บไว้แล้วเรามาหาเขาบ่อย ๆ เอะ ละแล้วเธอก็ยิ้มแป้น เหมือนได้ของทั้งโลกมาครอบครอง

“เธอสวยจริง ๆ ทำไมเธอขึ้นมาอยู่ดอกเดียวจ๊ะ” หนูแหวนกล่าวชมสมบัติของเธอ

“ฉันสวยจริง ๆ หรือ” ดอกไม้ถาม “ฉันเป็นเพียงดอกหญ้าดอกหนึ่งเท่านั้น”

“เธอสวยจริง ๆ จ๊ะ” หนูแหวนกล่าวซ้ำ

“คงจะเป็นเช่นนั้น ฉันรู้สึกเหมือนกับว่าฉันสวย แต่ทำไมไม่มีใครบอกฉันเช่นนั้น ไม่มีใครเห็นฉันเลยนอกจากก้อนหินที่ยืนชิดเหล่านี้ และก็ไม่มีดอกไม้ดอกไหนมาขึ้นใกล้ ๆ ให้ฉันรู้ว่าฉันสวยอย่างไร”

“นั่นซี ทำไมเธอมาขึ้นอยู่ดอกเดียวเล่า”

“ฉันไม่รู้จริง ๆ ฉันเกิดมาอย่างนี้” ดอกไม้เล่า แล้วกล่าวอย่างมีความรู้สึกที่ “ฉันดีใจเหลือเกินที่เธอมาพบฉัน ฉันนึกว่าฉันจะต้องเหี่ยวแห้งไปโดยไม่มีใครเห็นเสียแล้ว”

“มีดอกไม้เหี่ยวแห้งไปอย่างนั้นหรือจ๊ะ” หนูแหวนรีบถาม

“มีมากที่สุดเดียว ในโลกนี้มีดอกไม้มากมาย บางดอกอาจจะสวยกว่าฉันเสียอีก ดอกไม้เหล่านั้นขึ้นในที่เร้นลับ ขาดการติดต่อ มันผลิดอก แยมกลีบ เบ่งบานเต็มที แล้วก็เหี่ยวแห้งตายไปโดยไม่มีใครรู้ ไม่มีใครรู้แม้กระทั่งว่าเคยมีดอกไม้แสนสวยบานอยู่ที่นั่น”

หนูแหวนมองดอกไม้สีฟ้านั้นด้วยความเห็นใจ เธอจึงเอาเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้พบมาเล่าให้ฟัง เล่าถึงการแข่งเรือ การเล่นตองเต การเอากันมะพร้าวมาสร้างบ้าน และอื่น ๆ อีกมากจนกระทั่งเกือบเย็น เธอสัญญากับดอกไม้ว่าวันหลังจะมาหาใหม่ ไม่ต้องเกรงว่าตัวมันจะเหี่ยวแห้งไปโดยไม่มีใครเห็น

คืนนั้นหนูแหวนนั่งเอาคางคกกับหน้าต่าง มองไปในความมืดมิด เห็นแสงหิ่งห้อยเปิดปิดไฟตัวเองแววับ เธอกำลังนึกถึงสิ่งที่ยังมาไม่ถึง เธอถามหิ่งห้อยตัวหนึ่งที่บินผ่านมาใกล้ ๆ ว่า

“หิ่งห้อยจ๊ะ โตขึ้นฉันจะเป็นอะไร”

“ก็เป็นอย่างที่เคยเป็นนะซี” หิ่งห้อยตอบ

“นั่นแหละคือที่ฉันไม่รู้” หนูแหวนชี้แจง “เมื่อฉันถามปัญหานี้ ฉันหมายความว่าขณะนี้ฉันเป็นอะไรด้วย”

“เธอก็เป็นหนูแหวน ฉันเป็นหิ่งห้อย ไม่เห็นน่าจะมีปัญหาเลย” หิ่งห้อยตอบเสียงร่าคาญ

“นั่นนะซีไม่น่าจะมีปัญหาเลย” หนูแหวนพูดกับตัวเอง เมื่อเจ้าหิ่งห้อยบินไปแล้ว “เราไปนอนดีกว่า” ว่าแล้วก็คลานไปที่มุ้ง

“สวัสดิ์จะหนูแหวน” มีเสียงทักข้างหลัง หนูแหวนหันไปดูเห็นนกฮูกตาโตเกาะอยู่ที่ขอบหน้าต่าง นกฮูกถามต่อไปว่า “ทำอะไรอยู่ ยังไม่นอนอีกหรือ ฉันบินหาหนูเสียเหนื่อย ขอพักสักประเดี๋ยวนะ”

“เชิญตามสบายเถิด” หนูแหวนตอบ “ฉันยังไม่่วงนอน จะคุยกับเธอก็ได้”

“เธอคิดอะไรอยู่หรือจึ่งไม่่วงนอน” นกฮูกถาม

“ฉันกำลังคิดว่าต่อไปฉันจะเป็นอะไร”

“แล้วเธอคิดว่าเธอจะเป็นอะไรเล่า” นกฮูกซัก

“ฉันคิดว่าฉันคงจะโตขึ้นไป แต่งงานเหมือนพี่บัวผัน มีลูกเหมือนแม่ เลี้ยงลูกให้โตขึ้น แล้วตัวเองก็แก่ลง ๆ จนตายไป” หนูแหวนเล่าจบก็รำลึกถึงคำแม่ที่พูดอยู่เสมอได้ว่า “แหวนเอ๊ย เอ็งอย่าซุกซนนัก ให้รู้จักโตบ้าง แม่แก่เฒ่าลงไปทุกวัน ไม่ได้อยู่เลี้ยงเอ็งไปกี่วันหรอก”

“ถ้าสิ่งนี้คนอื่น ๆ เขาทำกัน ฉันว่าดีแล้วนี่ที่เธอจะเป็นอย่างนั้น” นกฮูกตอบ

“แต่ว่าฉันไม่ชอบนี่” หนูแหวนตอบ “โตขึ้นแล้วก็เล่นไม่ได้ พวกผู้ใหญ่จะเป็นคนไม่อยากจะทำอะไร พอเห็นเด็กทำอะไรมากหน่อยก็หว่าน”

“พวกผู้ใหญ่เขาต้องทำมาหากิน เขาโตแล้ว เวลาเขาทำผิดไม่มีใครให้อภัยเขาเหมือนเมื่อเขาเป็นเด็ก พวกเขาจึงระมัดระวังตัวมาก เขาระโดดโลดเต้นทำโน่นทำนี่อย่างเธอไม่ได้หรอก” นกฮูกเตือน “เธอก็จะต้องโตเป็นผู้ใหญ่เหมือนกัน”

“ข้อนั้นฉันไม่กลัวเท่าไรนัก แต่เธอไม่เข้าใจหรอก” หนูแหวนพยายามชี้แจง “มีสิ่งอื่นที่น่ากลัวกว่านั้น ที่ฉันต้องโตขึ้น แต่งงาน มีลูก เลี้ยงลูก แล้วก็...เหี่ยวแห้งไปโดยไม่มีใครเห็น” หนูแหวนนึกถึงคำของดอกไม้ขึ้นมาได้

“เธออยากจะพิสูจน์ความดำรงอยู่ของตัวเองใช่ไหม” นกฮูกย้อนถาม

“ฉันไม่เข้าใจคำพูดยาก ๆ ของเธอหรอก” หนูแหวนตอบ “ฉันเพียงแต่รู้สึกเบื่อและกลัวที่จะต้องเป็นอย่างนั้น”

“ถ้าเช่นนั้น” นกฮูกพูดขึ้นอย่างครุ่นคิด “เธอจะต้องเดินทาง เธอจะต้องออกสำรวจ มีโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลอยู่ตรงหน้าของเธอ ในโลกนี้บางทีเธอจะได้พบสิ่งที่มีค่าสมควรจะทำ สมควรจะได้ไว้ เธอจะได้เชื่อว่าเธอมีชีวิตอยู่จริง ๆ”

“บางทีเท่านั้นหรือหรือที่ฉันจะได้” หนูแหวนถาม

“บางทีเท่านั้นแหละ” นกฮูกตอบเบา ๆ แล้วกล่าวลาไปหากินต่อไป

หนูแหวนรู้สึกสว่างไสวขึ้น เธอคิดว่าได้พบคำตอบบ่าไร แต่ก็ไม่แน่ใจนัก เธอกลับมาเอาคางเกยกับหน้าต่างอีก แล้วคิดอะไรเรื่อยเปื่อยว่าเธอจะเป็นหรือไม่เป็นอะไร ดวงดาวที่เธอเคยเห็นแต่เด็กก็คงส่งประกายระยิบระยับเหมือนเคย แต่ความรู้สึกที่มีต่อมันเปลี่ยนไป เธอถามขึ้นว่า “ดาวจ๋า ฉันจะโตขึ้น เบ่งบาน และเหยียดแข้งไปโดยไม่มีใครเห็น หรือว่าจะออกไปแสวงหาสิ่งที่เหมาะสมกับฉันดี”

คุณผู้อ่านช่วยตอบแทนที่ได้ไหม